

HARLEQUIN®

супер РОМАНС®

5
януари '94

ГОРДОСТТА
НА САРА

Риса КЪРК

РИСА КЪРК ГОРДОСТТА НА САРА

Превод: Катя Георгиева

chitanka.info

Между банковия президент Джон-Хенри Хенеси и младата амбициозна Пола Трент възниква неочакван спор. Невероятно, но на чаровната Пола са необходими само няколко минути, за да убеди привлекателния банкер, че животът е не само бизнес и че понякога налага рисковани инвестиции, криещи съдбовни преживявания...

ПЪРВА ГЛАВА

Пола Трент спря стария си малък фолксваген на паркинга пред внушителното здание на Хенеси Банк в Оклахома. Бе подранила. Знаеше, че първото впечатление е много важно, особено ако молиш за пари, затова не искаше да закъснее нито минута. Сега обаче разполагаше с цели десет минути, за да се притесни, да забрави старателно подготвената си реч и да се почувства още по-нервна, ако това изобщо бе възможно. Ами ако банката откаже?

Няма, каза си тя, и разтърка вледенените си длани. Наведе глава и погледна към извисяващата се пред нея тухлена сграда.

Но ако все пак отговорът е не?

Искаше ѝ се да има дъвка, хапче за кашлица или каквото и да е, за да преглътне надигащата се в гърлото ѝ буца страх.

Може би трябваше да запали колата, да потегли и да се преструва, че никога не е идвала. Сега, когато вече бе тук, ѝ се струваше пълна глупост, че си е уредила среща в инвестиционната банка. Ако само видът на зданието караше сърцето ѝ да се свива от страх, как ли би се чувствала лице в лице със самия шеф на банката?

Изведнъж се отчая. Преди време бе решила, че е добра идея да си изкарва хляба, като продава сладки. Сега обаче това изглеждаше нелепо и смешно — все едно беше дете, излязло пред къщи в събота сутрин с дървена табла и надпис: „Домашни сладки, само по десет цента.“

Пола се сепна. Ако продължаваше по този начин, щеше да се побърка. Вече сто пъти бе премисляла всичко и знаеше, че няма изход. Трябваше да се стегне, да влезе в банката и да го направи.

„Лесно е да се каже“, промърмори тя и отново разтърка ръцете си. Пръстите ѝ бяха ледени. Времето в Оклахома бе много променливо, но Пола се надяваше, че ще се задържи топло за по-дълго време. Ако всичко вървеше по план, щяха да ѝ трябват колкото може повече топли дни. Това отново ѝ напомни защо е тук. Хвърли поглед към огледалото в колата. Видя колко е бледа и колко уплашени изглеждат тъмните ѝ

очи, въпреки всичките усилия да се гримира сутринта. Ако останеше още малко в колата, нямаше да събере смелост да влезе.

Е, трябваше да влезе, край на отлагането. Независимо колко уплашена се чувстваше, тя не можеше просто да си отиде. Твърде много бе заложила. Само трябваше да си припомни данните. Ако човекът ѝ се изсмее в лицето и каже, че никой не може да живее от търговия със сладки, ще му напомни за Меги Рудкин от фермата Пепъридж. А ако ѝ каже, че е една глупава домакиня, която от скука измисля какви ли не щуротии, ще го постави на мястото му.

Пола стисна решително устни. О, тя можеше да каже това-онова на господин банкера. Първо, не беше скучаеща домакиня. Ренди я изостави миналата година, точно след осем години семеен живот. Оттогава не беше никаква домакиня. Освен това никога не бе скучала. Имаше работа... Е, допреди няколко месеца, когато се закри агенцията за недвижими имоти, в която работеше. Учеше вечерно, за да получи диплома, но не успя да завърши. Без работа и без съпруг, който да ѝ помага да си плаща сметките, не можеше да си го позволи. И всичко, защото Ренди се чувствал... как беше... А, да, ограничаван.

Е, сега той беше неограничаван в Калифорния или поне така бе чула от адвокатата си. Замина да търси щастие, но нещата май се бяха оказали по-различни. За голяма негова изненада улиците в Калифорния също не били пълни с пари, а с други безработни...

Не можеше да му съчувства. И тя търсеше работа. Когато разбра, че Ренди е отмъкнал всичките им пари, не се паникьоса. Разбира се, беше бясна, но не уплашена — в края на краищата имаше работа. После я загуби, но пак не се разтревожи. Беше млада... на тридесет и две години, но това не беше много, нали? И не се страхуваше от никаква работа. Беше сигурна, че все ще намери нещо.

Обаче не намери нищо. А търсеше... търсеше... търсеше... Когато от обявите не се получи нищо, отиде в Бюрото по труда. Там пък, каквото и място да се появеше, образованието ѝ все беше или по-високо, или по-ниско от необходимото. Последната възможност бе да стане сервитьорка в някаква мръсна закусвалня, при това с минимална заплата. Без да се замисля, хукна към заведението в ужас, че някой може да я изпревари. И така се оказа. Тя имаше нужда от тази работа, за да може да си плаща сметките. Момичето, което я получи, искаше да си купи модни джинси, но пък беше племенница на собственика. Той

съжаляваше, но семейството си е семейство. Нали така? Тогава Пола изпадна в паника.

— Не се тревожи, скъпа моя — каза баба й Хеди. — Все нещо ще се нареди.

Пола обичаше баба си. Тя бе толкова мъдра и за всичко беше права. Но точно в момента не й се слушаха старомодни проповеди. Положението й ставаше безнадеждно. Не бе успяла да спести достатъчно, преди да закрийт агенцията, а от помощта за безработни не бе останало почти нищо. Хеди, макар и много здрава, все пак беше на осемдесет и две години.

Потръпна при спомена за пристъпа й на бронхит миналата година. Тогава баба й оздравя, но Пола и досега виждаше в кошмарите си призрака на фатална пневмония. Какво щеше да прави, ако се бе наложило да я изпрати в болница? Хеди имаше социална осигуровка, но нищо друго. Пола се чувстваше отговорна за баба си, защото и двете нямаха никакви други роднини. Родителите й бяха умрели преди пет години, и двамата в разстояние на един месец, а единственият й брат бе убит от един пиян шофьор в деня, в който навърши двадесет и една години. Нямаше кой друг да се грижи за баба й. Без работа и почти без перспектива, въпреки всички усилия, бъдещето й изглеждаше наистина мрачно.

Тогава реши да продава сладки. Всички познати се възхищаваха от майсторството й. Често я молеха да направи по една-две тави за някое събиране и тя винаги с удоволствие се съгласяваше. Отначало идеята да печели пари от сладкарство й се стори унизителна, но след два месеца безработица се оказа, че гордостта е прекалено скъп лукс. Все си мислеше как ще се чувства, ако се случи нещо ужасно и Хеди трябва да отиде в старчески дом.

Неспокойна и отчаяна, започна отново да кръстосва по цяла нощ стаята си. Не можеше да спи и преди, когато Ренди я напусна, защото се опитваше да разбере какво и кога се е объркало и дали вината е у него, или у нея, и изобщо има ли някой виновен. Размишленията й не доведоха до нищо, особено след като разбра, че той иска развод. Реши да му го даде — явно не можеше да го върне. Никога нямаше да му прости, че я напусна, но след всички тези безплодни терзания разводът бе почти облекчение.

Започна да спи нормално, но тогава загуби работата си. Още не бе свикнала с факта, че бракът ѝ се е разпаднал, а вече трябваше да мисли дали ще загуби и къщата си, как ще плаща застраховката за колата, с какво ще купува храна и още хиляди неща.

Хеди предложи да помогне, доколкото може. Но тя самата нямаше много пари, а и Пола никога не би взела от баба си. Тя трябваше да се грижи за нея, а не обратното. В края на краищата бе по-млада, по-силна и по-изобретателна. Беше нейно задължение да измисли нещо.

И тя измисли. Идеята за сладките ѝ хрумна през една от онези дълги безсънни нощи. Обмисли подробностите и накрая разказа на баба си за плана.

— Чудесна идея! — вдъхнови се Хеди. — Ти правиш най-хубавите сладки на света, а освен това имаш глава на раменете си. Сигурна съм, че ще успееш.

Пола не беше толкова сигурна.

— Не знам, бабо — каза тя тъжно. — С брака си не успях, нали? Хеди присви устни.

— Грешката не беше твоя. Ако този Ренди имаше поне малко ум в главата, нямаше да постъпи така. Ти не можеше да оправиш нещата, след като не знаеше какво не е наред!

Пола не отговори, а стана да сложи вода за чай. Двете с Хеди седяха в малката кухня до олющената маса на столовете, които имаха нужда от боядисване. Ренди не беше най-сръчният мъж на света и мразеше къщната работа. Пола го караше насила да окоси тревата.

— Не знам, бабо — повтори Пола. — Може би е трябвало да усетя, че нещо става.

— Ами ти усещаше, нали помня — възрази Хеди. — Колко пъти го моли да поговорите? Той все не искаше.

— Вярно, винаги казваше, че всичко е наред.

— Тогава престани да се обвиняваш! И Ренди носи някаква отговорност. Ти го питаше, а ако той не ти е казал, вината не е твоя.

— Да, но...

— Няма „но“! — прекъсна я Хеди и скръсти войнствено ръце. — Казвала съм ти и пак ще повторя, ти можеш да правиш много неща. Но, доколкото знам, още не си се научила да четеш мисли. Какво очакваше той?

Хеди изглеждаше толкова обидена, че Пола се усмихна. Остави чайника на масата и бързо я прегърна. Баба ѝ винаги я поддържаше, сякаш бе най-добрата ѝ приятелка.

— Мисля, че си пристрастна — измърмори тя.

— И какво, ако е така? Аз съм на осемдесет и две години. Имам право на собствено мнение. А сега ми разкажи за твоя бизнес.

Пола бе ходила в библиотеката да се рови из книгите за малкия бизнес и бързо бе разбрала, че не може да разчита на собствената си кухня. Ако искаше да успее, трябваше да има магазин с професионални фурни и сладкарски витрини.

— Но за това трябва пари — замислено отбеляза Хеди. — Имаш ли толкова?

— Не, но ще поискам заем.

— От банка ли?!

Баба ѝ така се ужаси, че Пола се разсмя.

— Разбира се, че от банка. Откъде другаде?

Хеди бе от старата школа и вярваше единствено на плащането в брой. Така и не можеше да разбере как може да се купува на кредит или защо хората вярват на някакви пластмасови картончета... Пола бе възпитана в същия дух. Тя винаги си плащаше сметките и никога не бе вземала и десет цента назаем. Но това беше различно. Трябваше да получи заем. Колкото и да мислеше, не виждаше друг начин.

— Ти... ходи ли вече в банката? — попита баба ѝ.

— Не още — Пола взе от масата една папка и извади от нея изрезка от вестник. — Но имам уговорена среща с този човек.

— Джон-Хенри Хенеси, от Хенеси Банк, Оклахома — прочете Хеди. — Откъде взе това?

— От една статия в „Дейли“. Там пише, че Хенеси Банк е инвестиционна банка.

— Това пък какво значи?

И Пола не знаеше, преди да провери в библиотеката.

— Това е банка, която влага пари в идеи на други хора.

— И ще инвестира в твоята идея? — усъмни се Хеди.

— Надявам се — отговори Пола и отново погледна изрезката. Не ѝ се вярваше, че късметът ѝ е проработил. Обикновено не четеше финансовия раздел на вестника, но кой знае защо, този път го погледна и снимката на Джон-Хенри веднага привлече вниманието ѝ. В статията

се казваше, че през последните години много банки в Оклахома са фалирали поради падането на цените, а Хенеси Банк, една от оцелелите, обсъжда нови инвестиции, с цел да стимулира икономиката на щата. Макар че статията не бе много подробна, информацията ѝ стигаше, за да реши, че всичко, което ѝ трябва, е среща с Джон-Хенри Хенеси. Макар снимката във вестника да не бе много ясна, Пола изпита чувството, че към този човек може да се обърне за заем. Хареса ѝ името му, лицето му... изобщо всичко. Наистина, от една снимка не можеше да се разбере кой знае какво, но човек с име Джон-Хенри трябваше да е сериозен, нали? И макар да бе ужасно красив, с тъмна вълниста коса и лека трапчинка на мъжествената брадичка, тя беше сигурна, че поне ще я изслуша. В края на краищата във вестника пишеше, че той се интересува от нови начинания, а тя определено го търсеше точно за това.

За нейна изненада всичко се уреди много лесно. Намери номера на банката и два дни събира смелост, преди да позвъни. Едва не затвори, когато се обади един страшно делови женски глас, но успя без заекване да каже, че иска да се срещне с президента. Секретарката я помоли да почака. Стори ѝ се, че мина безкрайно много време, но накрая жената, сякаш самата тя учудена, отново се обади.

— Господин Хенеси може да ви приеме във вторник в единадесет часа — замълча за момент. — Надявам се, че ще ви бъде удобно.

Дали ще ѝ е удобно! Пола би приела, дори ако ѝ бяха казали, че може да я приеме само за две минути в пет часа сутринта на Капитолийския хълм.

— Прекрасно — успя тя да отговори учтиво, затвори телефона и извика от радост.

Сега обаче бе единадесет без пет във вторник и Пола нямаше никакво желание да вика. Облиза пресъхналите си устни, погледна още веднъж към сградата и излезе от колата.

Вятърът развя кремавото ѝ палто. Отдолу се мярна новата вълнена зелена рокля, купена специално за случая. Не ѝ се искаше да харчи пари, но знаеше колко е важно първото впечатление. Този ден обърна специално внимание и на грима. Обикновено използваше само аркансил и червило, но днес си сложи пудра, руж и сенки. Не че много ѝ помогна, с това бледо лице...

Реши още веднъж да провери как изглежда и хвърли последен поглед към страничното огледало на колата. За нейно облекчение вятърът бе по-зачервил страните ѝ. Ако успееше да влезе, преди да се е разрошила, всичко щеше да е наред. Тъй като нямаше пари за фризьор, бе оставила косата си да пада на вълни. Надяваше се, че така изглежда по-изискана.

Загърна палтото, стисна здраво чантичката под мишница и влезе в банката, за да се срещне с господин Джон-Хенри Хенеси.

По това време господин Джон-Хенри Хенеси, президентът на инвестиционната банка, стоеше до прозореца на кабинета си и гледаше разсеяно към улицата пет етажа под него. Изглеждаше по-висок от метър и осемдесет, а понеже бе и слаб, дрехите му стояха много добре. В този град и изобщо в този щат със силно западно и индианско влияние облеклото му бе по-скоро странно. Не носеше каубойски ботуши със сребърни шпори, нито тясна вратовръзка с полиран ахат или тюркоаз, а коланът му бе от обикновена кожа. Въпреки това не едно женско сърце трепваше, когато влизаше в банката всяка сутрин точно в девет и тридесет. Той обаче рядко забелязваше възхитените погледи, които го изпращаха. С черната си коса и тъмносини очи приличаше повече на филмова звезда, отколкото на президент на инвестиционна банка. Неведнъж му се бе случвало да получава предложения за главни роли, но дори на младини ги посрещаше със смях.

Тази сутрин обаче не му бе до смях. Потънал в мислите си, той погледна мрачно към улицата и видя как една жена в кремаво палто слиза от стар фолксваген. Беше прекалено далеч, за да различи чертите ѝ, но забеляза как се спря да провери нещо в страничното огледало на колата, обърна се и изчезна под навеса, който скриваше от очите му входа на банката. Сигурно някоя секретарка, помисли той и се отдръпна от прозореца с тежка въздишка. Днес навършваше четиридесет години, което би трябвало да е важна дата в живота на един мъж. Майка му Хенриета организира малко тържество, въпреки молбата му да не отбелязва юбилея. Изкушаваше се изобщо да не се появи. Но това би било необмислено. Майка му щеше да се обиди и

разсърди. Бяха поканени всички банкови чиновници, а освен това кметът и още няколко важни личности. Не, трябваше да отиде.

А бе отегчен до смърт. Така живееше вече пет години, откакто Камила умря. Доскоро бе напълно доволен от решението си да дойде в банката и да се рови в сухите дебри на инвестициите. Хенеси Банк, известна в целия щат с консервативния си стил на работа, се оказа идеалното убежище за него.

Убежище? Той се намръщи. Каква странна дума! Какво ставаше с него тази сутрин? Все още се чудеше, когато телефонът на бюрото му иззвъня.

— Да?

— Искате да ви напомня за срещата с госпожица Трент — рече секретарката му госпожа Адамс.

Джон-Хенри се намръщи. Не си спомняше за никого с име Трент. Но напоследък паметта често му изневеряваше. Тези няколко месеца умът му бе далеч от бизнеса. В усилията си да следи подробностите се чувстваше безкрайно уморен. Дали беше само заради рождения му ден, или имаше и нещо друго? Може би му трябваше почивка. Не бе вземал отпуск след смъртта на Камила.

Без предупреждение, както понякога му се случваше, образът на красивата Камила изплува пред него. Смееше се с отметната назад глава и с изпъкнали по лебедовата шия нежни вени.

С труд се овладя и тръсна глава. Обикновено успяваше да не мисли за нея, но кой знае защо, смехът ѝ често го спохождаше.

Погледна ядосано часовника в ъгъла на изискания кабинет. Добре. Почти бе време за срещата с госпожица Трент, която и да е тя. Поне ще го разсее, помисли той и седна на бюрото си, но веднага рязко се изправи. Да посрещаш хората седнал приличаше на демонстрация на сила.

— Използвай силата мъдро, Джон-Хенри, иначе тя ще те използва. Да не я използваш, е толкова лошо, колкото да злоупотребяваш с нея. И запомни, един ден Хенеси Банк ще бъде в твоите ръце.

Спомняше си колко пъти Клод, вторият му баща, го бе съветвал в този дух. По красивото лице на Джон-Хенри премина усмивка, но бързо угасна. В онези дни не обръщаше много внимание. Защо не

можеше да разбере колко важни са някои неща, преди да е станало твърде късно? Клод бе едно от тези неща.

Джон-Хенри не познаваше истинския си баща, но никога не бе страдал от това, защото Клод го обичаше като собствен син. Майка му се омъжи за него, когато беше на двадесет и три години, а Клод над шестдесет, но въпреки разликата във възрастта те се разбираха чудесно. Клод отдавна вече го нямаше, но Джон-Хенри все още си го спомняше съвсем ясно. Той бе винаги внимателен и великодушен, а когато бе нужно, много строг. Но строгостта не му беше нужна. Имаше нещо у Клод, което предразполагаше към подчинение. При спомена за щастливите детски дни и за бащата, който обичаше безумно и него, и майка му, Джон-Хенри се усмихна нежно. Винаги се чувстваше толкова горд и голям, когато Клод го вземаше със себе си за няколко часа в банката, преди да отидат да обядват в клуба. Първите му впечатления от банката бяха от седемгодишна възраст, когато чакаше Клод пред големия кабинет, броеше черните и бели плочки на пода и ако никой не го гледаше, се пързеляше по мраморните перила. Още тогава зданието бе вече старо, почти колкото баща му.

Джон-Хенри помръкна. Добре, че Клод не доживя да види женитбата му с Камила. Знаеше колко би се разочаровал от него... Знаеше, защото самият той бе много разочарован от себе си.

Но не искаше да си спомня за онова време и за това, което се случи после. За да се разсее, погледна отново към часовника. Срещата с госпожица Трент нямаше да продължи дълго и щеше да има време да обядва в клуба. Бе обещал да се срещне с приятеля си Чарлс Расмусен на корта и се радваше, че се договориха да изиграят няколко сета, преди да обядват. Имаше нужда от една изтощителна тренировка, за да отпусне нервите си преди следобедните срещи.

Но дали тенисът щеше да му помогне? Напоследък ту се мятеше неспокойно, ту се хвърляше в някоя авантюра — като в онова интервю за „Дейли“, в което обяви, че банката има възможност за нови инвестиции. Разбира се, и майка му, и служителите му биха се ужасили, ако знаеха за какво всъщност мисли тези дни. Хенриета би приела това за сигурен знак, че той се връща към „стария път“, както тя го наричаше.

Джон-Хенри въздъхна. Това бе една от причините да не променя нищо, колкото и да го дразнеше сегашното положение. В миналото бе

причинил достатъчно мъка на майка си и след смъртта на Камила си бе обещал, че няма да се отклонява от пътя си. Тъкмо сядаше, когато секретарката му позвъни.

— Госпожица Трент е тук, господин Хенеси.

— Благодаря — отговори той, спокоен, както винаги, без следа от току-що преживяния душевен смут. — Моля, поканете я.

На няколко километра от Хенеси Банк, в Ремингтон Парк, на най-големия хиподром в града, Отис Уингфилд с ръце в джобовете се разхождаше напред-назад. Не го интересуваше, че обувките му са с протрити пети, нито че е далеч от скъпите конюшни до пистата за конни надбягвания.

— Е, какво ще кажеш, момичето ми? — усмихна се той. — Не е ли красавец?

Хеди Баскомб намести очилата си и погледна коня, който Фернандо разхождаше пред нея. Както винаги, носеше рокля на цветя под палтото и притискаше чантичката към закръгления си корем. Две години по-възрастна от Отис, тя го наричаше „младеж“. Той беше нисък и закръглен като нея, и също така с остър ум.

— Ами не знам, Отис — отвърна тя. — Май задният му десен крак не е съвсем добре.

Отис присви очи.

— Разбира се, че не е добре — тросна се той.

— Затова е толкова евтин. Мислиш ли, че щяха да го продават, ако беше здрав?

Хеди също можеше да мисли. Като се опитваше да не си представя какво би казала Пола, ако знаеше какво прави баба ѝ в момента, тя направи знак на коняря да се обърне и да мине отново пред нея.

— Не съм глупава, Отис. Знам защо го продават. Само не знам дали съм готова да го купя. Ами ако го оправим, а той пак не може да бяга?

Отис се изопна и погледна Хеди право в очите. Навремето се бе занимавал с езда — когато килограмите и годините му бяха с тридесетина по-малко. После бе решил да тренира състезателни коне, вместо да ги язди.

— Ако аз съм казал, че ще бяга, значи ще бяга — заяви той решително.

Хеди все още се съмняваше.

— Нали каза, че и сухожилието му е разтегнато?

Отис се огледа, сякаш се страхуваше, че някой може да го чуе. Всъщност бяха съвсем сами, но Хеди послушно се наведе и той прошепна:

— Мисля, че проблемът не е в сухожилието. Според мен е камъче.

— Камъче?!

— Шшт! — трепна Отис и разтревожено допря пръст до устните си. — Да не искаш всички да чуят?

— Слушай, на километри няма никой, освен Фернандо, а той почти не говори английски. За какво камъче говориш?

Той отново ѝ даде знак да се приближи. Хеди въздъхна тежко, но се подчини.

— Просто едно малко камъче — обясни той и се огледа, — което се е забило в копитото и причинява болка.

— А не може ли да се извади?

— Трябва само да излезе.

— А какво ще стане дотогава? — присви очи тя. — Ще седим и ще чакаме ли? Колко дълго? Ами ние може да умрем и да ни погребат, преди този кон да започне да бяга.

— Ама, Хеди... — започна Отис обидено.

— Никакво „Ама, Хеди“! И аз чета състезателния бюлетин и знам, че този кон е печелил само един път.

— За общо три състезания това не е толкова лошо — възрази той. — Тъкмо започна да усеща пистата и пострада. Хайде, любов моя, толкова ли не ми вярваш?

Не че не му вярваше. Ако Отис ѝ бе казал, че конят ще победи с вързани очи и неподкован на разкаляна писта, тя без колебание би заложила на него. Но да купи състезателен кон не беше като само да заложи. Представяше си какво би казала Пола.

— Ами не знам — погледна тя към коня. Това без съмнение беше едно от най-грозните животни, които бе виждала — мършав, куц, с перде на очите и отгоре на всичко с клепнали уши. Имаше ужасен сив цвят, изобщо не можеше да се говори за грива, а опашката му

приличаше на проскубана четка. Но Хеди знаеше, че това са само външни дефекти. Най-невзрачните коне на света бяха най-добрите бегачи — например прочутият Екстърминейтър, който беше толкова кльощав и жилест, че го наричаха „Майстора“ или „Препускаща стрела“. Да, но той не куцаше с десния заден крак, помисли тя и се намръщи.

Не се съмняваше, че Отис може да стегне коня така, че той да може отново да бяга. Преди години приятелят ѝ беше един от най-добрите тренъори в страната. Дори и днешните нахакани младоци го признаваха. Но да притежаваш кон бе нещо сериозно — особено състезателен кон. Особено ако той не е най-хубавият кон! О, Боже, какво би казала Пола?

Е, значи трябваше да го пази в тайна. Такива възможности не се появяваха всеки ден. Ако конят беше здрав, те с Отис никога не биха могли да си го позволят. Цената и сега бе доста висока.

Погледна отново замечтано към сивушкото. Може би това бе последната ѝ възможност. Въпреки че се чувстваше добре, от това не ставаше по-млада... Миналата година се разболя от този проклет бронхит и едва се справи с болестта. Знаеше, че Пола се тревожи да не я повтори.

Пола напоследък прекалено много се тревожеше. Откакто Ренди я напусна, ударите следваха един след друг. Опитваше се да се прави на смела и да се преструва, че всичко е наред, но Хеди знаеше колко ѝ струва това. Пола трябваше да мисли за себе си и за собственото си бъдеще, а не как да се грижи за досадната си стара баба. Последното, което би искала Хеди, бе да напусне малката си къща и да отиде в старчески дом, но ако се наложи, би го направила. Не искаше да е в тежест на Пола, независимо по какъв начин. Пола заслужаваше своя шанс в живота, Хеди го бе имала.

А може би животът още не бе свършил? Замислено погледна към коня, който търпеливият коняр все още разхождаше. Никога не се бе оставяла на съдбата. Винаги се опитваше да държи нещата в собствените си ръце. Нищо не можеше да направи със старостта, но трябваше сама да реши как да я прекара. Дали Пола няма да се изненада, когато ѝ връчат чек за нейната част от печалбата? Идваше ѝ да се засмее на глас от удоволствие.

— Сигурен ли си, че този кон ще може да бяга? — попита тя.

— Толкова сигурен, колкото че стоя пред теб. Ако искаш, може да питаш някой от ония лъскави хлапаци, ама...

— Не, не, вярвам ти — прекъсна го бързо Хеди, като разбра, че го е засегнала. — Само дето е много скъп...

Отис пхна палци в тирантите си и ѝ намигна.

— Но помисли за печалбата от състезанията!

— Първо да го стегнем, за да може да бяга, а после ще мислим какво да правим с печалбата.

Отис се закова на място.

— Това значи ли, че...

— Да! — реши Хеди. Вече нямаше път назад. — Мисля, че току-що си купихме един състезателен кон.

Отис я зяпна недоверчиво, след това каза на момчето да прибере коня, грабна я и я завъртя в танц.

— Уха! Няма да съжالياваш! — извика той. — Ще видиш!

Хеди се дръпна и си оправи роклята.

— Знаеш ли, Отис, ти се държиш като глупак — каза тя строго, но очите ѝ блестяха и двамата се усмигнаха.

Отис изтри челото си.

— Хей, много се радвам, че това се нареди! — възкликна той разпалено. — Ще кажеш ли на Пола?

— Не, засега няма. Пола е много заета с идеята си за магазин за сладки. Мисля, че засега ще трябва да се оправяме сами. Какво ще кажеш?

— Мисля, че когато твоята Пола разбере, ще има фойерверки. Но ти си знаеш. Сигурна ли си?

— Толкова сигурна, колкото че конят отново ще бяга.

— Никакви съжаления? — попита Отис с блеснали очи.

— Само едно — усмигна се тя.

— Тогава да вървим да го купим.

Отис я поведе към канцеларията. Когато излязоха оттам с документите в ръка, Хеди Баскомб и Отис Уингфилд бяха гордите собственици на един стар, болен, чистокръвен състезателен кон, съвсем удачно наречен... Гордостта на Сара.

ВТОРА ГЛАВА

В този момент Пола се разкъсваше от съжаления. Никога през живота си не бе влизала в инвестиционна банка. Когато се записа за среща с Джон-Хенри Хенеси, мислеше, че тази банка ще е като всяка друга — с много гишета и опашки пред тях, на които хората приказват, докато чакат да си вложат парите. Не очакваше да попадне в огромна сводеста зала с високи тавани и покрит с черни и бели плочки под. В първия момент реши, че е сбъркала и е влязла в някоя катедрала. Впечатлението се засилваше от мраморното стълбище, извиващо се нагоре в тъмнината. Огледа се объркана. През залата се простираше лъскав месингов парапет, зад който бяха разположени бюрата. Никой не я поглеждаше.

Още по-обезкуражителна беше задушаващата благоговейна тишина. За разлика от другите канцеларии, тук не се чуваше телефонен звън, нито тракане на пишещи машини. Въпреки това всички бяха погълнати от работата си. С надежда да привлече вниманието на някого, Пола предпазливо се изкашля. Сякаш никой не я забеляза. Ами сега?

Тогава видя бюрото на секретарката, почти скрито зад високо растение в месингова саксия. С облекчение се насочи натам.

Още след първите стъпки усети, че високите ѝ точета вдигат ужасен шум по блестящия под. Всяка стъпка отекуваше като изстрел. Реши да стигне до секретарката колкото може по-бързо и по-тихо.

Жената я погледна неодобрително. Носеше строг кафяв костюм и ярко червило в тон с дългите нокти. Тя задържа пръста си между писмата, които подреждаше, и Пола се зачуди дали трябва да се извини, че я прекъсва. На месинговата табелка на бюрото пишеше: „Госпожица Смидърс“.

— Какво мога да направя за вас? — попита госпожица Смидърс.

Шептеше, сякаш за да не безпокои хората зад бюрата. Близо до тях нямаше никой и Пола отново се стресна — но само докато си спомни защо е тук. Имаше среща и не би позволила на госпожица

Смидърс да я сплаши дотолкова, че да закъснее. В края на краищата работата на една секретарка е да приема посетители, а Пола бе точно такава.

— Имам среща с господин Джон-Хенри Хенеси в единадесет часа — каза тя, доволна, че гласът ѝ прозвуча спокойно, макар че вътрешно цялата трепереше. Успя дори да се усмихне студено: — Бихте ли ми показали кабинета му?

— А вие сте...? — попита секретарката.

При всичкото си смущение Пола започна да се ядосва. Коя можеше да бъде, освен ако господин Хенеси имаше навик да назначава срещи едновременно на двама души? Видя името си черно на бяло в бележника на секретарката и едва се сдържа да не го посочи.

— Казвам се Пола Трент — опита отново да се усмихне. — Сигурна съм, че ако се обадите...

Госпожица Смидърс не се обади. Тя най-последно погледна разсеяно към бележника си и промърмори:

— А, да, госпожица Трент. Бихте ли...

Точно в този момент огромният стенов часовник започна да бие.

Бам... бам... бам...

Стресната, Пола едва не подскочи, но като че ли никой друг не му обърна внимание. Всеки удар отекваше по опънатите ѝ нерви като оръжеен залп. Усети, че се свива.

— Извинявайте — опита се тя да надвика часовника, без да крещи, — но не ви чувам.

— Казах...

Бам... бам... бам...

Това е невъзможно, вбеси се Пола. Контрастът между предишната гробна тишина и този шум бе прекален. Наистина ли на никого не му правеше впечатление? Госпожица Смидърс опита отново, но колкото и да се напругаше, Пола не чу почти нищо.

— Минете оттук...

Бам... бам... бам...

— Извинявайте — повтори Пола и погледна към часовника. Нямахте ли най-последно да млъкне? Вдигна безпомощно ръце.

Все по-раздразнена, секретарката този път посочи пред себе си. Пола проследи с поглед пурпурночервения нокът, обърна се и видя в

края на фойето лъскавите врати на асансьора. Очевидно трябваше да се качи в него, но докъде?

— Да, разбирам — обърна се тя отново към бюрото. — Но...

Бам...

Опита отново.

— Но...

Бам...

И тогава, точно когато вече си мислеше, че трябва да удари с нещо този часовник, настъпи благословена тишина.

— Вземете асансьора до петия етаж — спокойно каза госпожица Смидърс. — Кабинетът на господин Хенеси е срещу вратата. Секретарката ви чака.

— Благодаря — отговори Пола с достойнство и тръгна към фойето.

Асансьорът я накара да забрави ядовете с часовника. Чувството на отчаяние, с което се бореше от момента, в който влезе в сградата, я връхлетя отново с пълна сила, когато стигна до златистите му врати. Колебливо, чудейки се дали изобщо би трябвало да идва, тя протегна ръка и натисна копчето. Вратите плавно се отвориха и откриха облицована с ламперия кабина, застлана с яркочервен килим. Вече бе повече от сигурна, че прави голяма грешка. Мястото ѝ не беше тук. Нейното място бе в една обикновена банка, с гишета и каси. Нямаше работа в място като това, с мраморни стълбища, старинни стенни часовници и позлатени асансьори. Трябваше да събере цялата си воля, за да влезе и да натисне копчето за петия етаж.

Асансьорът безшумно се понесе нагоре. Пола нямаше време да размисли — все още се възхищаваше на дърворезбата, когато вратите отново се отвориха. Пред нея се простираше обширен хол, покрит с килим в същия цвят, а точно отсреща имаше врата с месингова табелка: „Джон-Хенри Хенеси, президент“.

Тя преглътна. Очевидно бе стигнала.

Приглади с треперещи ръце косата си. Жалко, че нямаше огледало да види какво е направил вятърът с прическата ѝ. Опъна полата си. Понечи да влезе и изведнъж осъзна, че не си спомня нито дума от подготвяната дни наред реч. О, не! Как можа да забрави! Този заем за нея бе всичко. Трябваше ѝ на живот и смърт, бе обмислила старателно всички подробности. А сега не си спомняше нищо.

— Не виждам за какво ти трябва реч — бе казала Хеди, когато я помоли да се упражни пред нея. — Бъди такава, каквато си, и кажи направо какво искаш. Има ли нещо лошо в това?

Но това бе прекалено неизискано, прекалено... непрофесионално. Трябваше да направи добро впечатление на господин Хенеси, иначе нямаше да получи заема.

Затова стоя будна нощ след нощ, писа и преписва, докато накрая остана доволна. След това научи речта наизуст и се упражнява до безкрайност. Беше толкова важно, а сега бе забравила всичко!

Стисна ръце и се помоли речта отново да изплува в главата ѝ. Осъзна, че не може да стои като глупачка в този хол. Всяка пропиляна секунда значеше една секунда по-малко за убеждаване на човека зад вратата, че ще направи това, което бе решила.

— Ами тогава влез и му го кажи — промърмори тя и, преди да е размислила, отвори вратата.

За нейно облекчение жената зад бюрото изглеждаше много по-приятлива от секретарката долу. Висока, руса, на около петдесет години, тя вдигна очи и я погледна.

— Госпожица Трент? Аз съм госпожа Адамс, секретарката на господин Хенеси. Моля, почакайте един момент. Ще му кажа, че сте тук. Той ви очаква — тя се усмихна. — Идвайте точно навреме.

— Слава Богу, мислех, че съм закъсняла — заекна Пола. — Часовникът долу...

— О, тази развалина! — засмя се жената. — Винаги избързва, колкото и да го оправяме. Господин Хенеси все обещава да се отърве от него — тя отново се усмихна и вдигна рамене: — Сигурно е някакъв стар спомен.

Човек, който държи избързващ часовник като спомен, може би щеше да се отнесе по-благосклонно към някой, който се опитва да започне собствен бизнес. Пола се огледа наоколо, докато секретарката вдигна телефона. В голямата стая имаше син диван и фотьойли в същия цвят, а по гълъбовосивите стени висяха картини. И тук килимът бе червен. Всичко изглеждаше елегантно и строго... И страшно. Пола се замисли защо ли президентът на банката се е съгласил да я приеме. Тази мисъл съвсем я смути. Не разбираше много от банково дело, но изведнъж осъзна, че с нейния въпрос би трябвало да се занимава някой друг на много по-ниско ниво. О, къде бе попаднала? Точно се чудеше

дали не може някак да се извини и бързо да си иде, когато секретарката остави слушалката и отново ѝ се усмихна.

— Насам, моля — поведе я тя.

Вече бе твърде късно да бяга. Пола се опита да преглътне страха и влезе след жената.

— Госпожица Трент, господин Хенеси — представи ги тя, отстъпи и затвори вратата.

Докато се усети, Пола бе оставена насаме с човека, който държеше ключа за нейното бъдеще.

Отблизо Джон-Хенри Хенеси изглеждаше по-внушителен дори от банката. Стоеше зад огромно бюро сред огромния си кабинет. Стори ѝ се, че я гледа цяла вечност. С всяка изминала секунда все повече ѝ се искаше да избяга. Вече се гласеше да измънка, че сигурно е сбъркала, но той изглежда усети, че е вперил поглед в нея, излезе иззад бюрото и протегна ръка.

— Много ми е приятно да се запозная с вас.

Сега дойде ред на Пола да занемее. Въпреки паниката си видя, че той въобще не прилича на снимката във вестника. Там изглеждаше доста старомоден, истински директор на инвестиционна банка. На живо съвсем не бе такъв. Първо, изглеждаше много по-млад... и още по-хубав. Тя бе метър и седемдесет, но той се извисяваше над нея, с широки рамене и дълги крака. Както вероятно подхождаше на един банкер, той беше с тъмносин костюм с жилетка, без нито една гънка. Черните му обувки блестяха. Нямаше халка. Чудейки се защо забелязва това, Пола се опита да си спомни какво трябва да каже.

— Много ви благодаря, че ме приехте, господин Хенеси — успя да изрече. Защо ѝ действаше така?

— Удоволствието е мое — гласът му бе дълбок и приятен. — Мога ли да взема палтото ви?

Бе забравила, че носи палто. Като се опитваше да не изглежда изненадана, отговори:

— Да, разбира се.

Ръцете им се докоснаха само за миг и тя бързо погледна към него. Наистина ли почувства нещо или всичко се дължеше на трескавата ѝ фантазия? Отмести поглед, ядосана на себе си. Как може да е толкова глупава! И нервна! Никога мъжете не ѝ бяха действали така.

— Моля — посочи той към бежовия диван срещу голямото бюро.
— Да седнем, за да ми обясните какво мога да направя за вас.

Ужас — не можеше да си спомни за какво е дошла. Сигурно заради очите му, помисли тя смутено. Никога не бе виждала такива очи — толкова тъмносини, че изглеждаха почти черни, като косата му. Светлосинята риза усилваше ефекта, а връзката бе на райета в същия цвят. Не бе спрял да я гледа, откакто влезе. За какво ли мислеше? И защо трябваше да е толкова красив!

Пола успя да седне почти грациозно. Време бе да говори, но ако в коридора чувстваше главата си празна, сега бе съвсем парализирана. Дори не знаеше как да започне. Сърцето ѝ биеше бясно, устата ѝ бе пресъхнала. Внезапно осъзна, че всичко това не се дължи единствено на нервите. Никой мъж не я бе привличал толкова, откакто... Дори не можеше да си спомни откога. Даже Ренди не ѝ действаше така. Дори не го познаваш, каза си тя и се опита да си спомни защо е дошла.

— Искате ли кафе? — попита той.

Заета с чувствата си, тя едва сега забеляза, че е застанал до бюрото и чака с ръка на телефона.

— Благодаря, би било чудесно — всъщност ѝ трябваше нещо по-силно, за да възстанови равновесието си. Изненадана от тази мисъл, тъй като обикновено не пиеше, тя опита да се овладее.

— Е — повтори той и седна нарочно далеч от нея, — какво мога да направя за вас?

Нямаше изход. Трябваше да каже.

— Господин Хенеси — започна тя, — дойдох, защото имам намерение да започна нов бизнес и ми трябва заем.

— Разбирам — той замълча. — Продължавайте.

Нямаше какво да прави. Надявайки се да не заприлича на глупачка, стисна зъби и реши да започне с най-лошото.

— Бих искала да ми отпуснете... — изведнъж сумата, произнесена на глас, ѝ се стори още по-огромна и невъзможна, отколкото у дома. Сигурно и той щеше така да помисли. Тя бързо продължи: — Изчислила съм всичко, до последния цент, и съм готова да заложа къщата си за гаранция.

От това, което бе чела за получаването на заеми, знаеше, че той ще ѝ поиска декларация за имуществото, и я носеше. Въпреки че бе включила всичко, за което успя да се сети, накрая се стресна от

нищожната сума. Но после си каза, че никакви цифри не могат да се сравнят с нейното желание и готовност да работи упорито. Знаеше, че ако ѝ бъде даден шанс, ще успее. Трябваше само да убеди господин Хенеси. Сега, в неговия кабинет, това изглеждаше една безумна надежда.

Той все още не бе казал нищо, а от изражението му не се разбираше какво мисли. Пола протегна ръка към чантичката си.

— Донесла съм финансова декларация... — започна тя, но бе прекъсната от тихо почукване.

— Извинете — каза той и погледна към вратата. — Влезте, госпожо Адамс.

Появи се секретарката с кафето. Докато оставяше таблата на масичката пред тях, Пола не можеше да откъсне поглед от сребърните прибори, от тънкия китайски порцелан. Все още се взираше, когато секретарката попита:

— Това всичко ли е, господин Хенеси?

— Да, струва ми се — отговори той, но явно размисли. — Освен ако... — погледна към Пола. — Мисля, че разговорът ни ще е подълъг. Може да го продължим, докато обядваме. Или имате друг ангажимент?

Пола не бе сигурна дали тази покана е добър знак, но знаеше, че не може да откаже. Ако се налагаше, бе готова да прекара тук целия следобед, за да получи заема. Насили се да се усмихне.

— Не, нямам друг ангажимент. Но сигурно вие сте много зает. Не бих искала да ви отнемам толкова време.

— Няма проблеми — изглеждаше доволен. Отново се обърна към секретарката си: — Госпожо Адамс, бихте ли...

Жената се опита да скрие очевидната си изненада.

— Разбира се, господин Хенеси. Но... Ами господин Расмусен?

Джон-Хенри сякаш не можеше да си спомни кой е господин Расмусен. След това махна с ръка:

— О, кажете на Чарли, че нещо... е възникнало. Той ще разбере.

— Да, господине — измърмори секретарката. Излезе, като погледна към Пола така, сякаш искаше да ѝ даде да разбере, че току-що се е случило нещо изключително.

— Съжалявам — каза Пола. — Не исках да нарушавам графика ви.

— Ни най-малко — възрази той с усмивка, от която сърцето ѝ отново се преобърна. — Е, докъде бяхме стигнали?

Пола внимателно остави чашката си.

— Говорехме за моя заем.

— Да... Но първо ми разкажете за вашата фирма.

Лицето ѝ пламна. Нейната фирма?! Той наистина ли не разбираше? Отново се ядоса на себе си. Трябваше първо да му каже за сладкарския магазин, а чак след това за парите. Бе се държала като глупачка... И всичко, защото Джон-Хенри Хенеси се оказа прекалено хубав. Един banker би трябвало да има бяла коса и очила с метални рамки и да гледа строго към джобния си часовник. Нямаше право да е толкова красив и в никакъв случай не биваше да има тъмносини пронизващи очи.

— Ами аз... аз... — заекна тя и не можа да измисли как да продължи. Идеята за сладките, която у дома изглеждаше разрешение на всички проблеми, сега ѝ се струваше все по-глупава и наивна. Изкушаваше се да стане и да каже, че е размислила и не иска заем. Спомни си колко студено се държа секретарката долу и колко учудена беше секретарката пред кабинета. Отново се запита защо Джон-Хенри Хенеси се е съгласил да я приеме. Дали не е мислил, че ще е много забавно? Вероятно е станала някаква ужасна грешка. Може да я е взел за някой друг.

— Госпожице Трент? — подкани я той.

Отново я гледаше така, че тя се почувства още по-смутена и обърквана. Може би трябваше да се извини и да си отиде. Тогава се сети за Хеди.

Не можеше да си отиде. Не трябваше да се предава. Хеди казваше, че дори да нямаха много, имаха здрав гръб и не се страхуваха от работа. Знаеше, че може да осъществи идеята си. Трябваше ѝ само малка помощ от Джон-Хенри Хенеси, за да започне.

— Искам да отворя магазин, в който да се продават топли сладки — заяви тя, преди отново да е загубила кураж. — Знам, че звучи глупаво...

Спря, защото видя изражението му.

— Извинявайте — обади се той неуверено. — Но вие казахте „магазин“...

— Да — съгласи се тя и сърцето ѝ се сви. — Защо?

Той поклати глава. Изглеждаше изненадан и в същото време развеселен.

— Аз мислех, че представлявате верига от магазини.

Тя го погледна учудено. В първия миг не разбра, но след това си спомни, че бе казала нещо такова, когато за пръв път се обади да си уреди среща. Обля я гъста червенина. Ох, защо ѝ трябваше да се прави на онова, което не е. Толкова ѝ трябваше тази среща, че изтърси пред секретарката нещо за верига от магазини, но имаше предвид по-далечни планове, нали? Сега бе толкова смутена, че не помнеше какво е казала. Знаеше само, че прилича на ужасна глупачка пред този човек, само защото се опитваше да му направи впечатление. Защо не отиде в някоя обикновена банка! Искаше ѝ се подът да се разтвори и да я погълне. Скочи на крака.

— Извинявайте, господин Хенеси — произнесе тя мъчително, надявайки се, че ще успее да избяга, преди да е станало още по-лошо. — Станала е грешка. Съжалявам, че ви изгубих времето...

Той се изправи заедно с нея и бързо протегна ръка да я спре. Изглеждаше не по-малко притеснен.

— Няма никаква грешка, само малко недоразумение — прекъсна я, без да откъсва поглед от очите ѝ. — Моля ви, седнете.

Не можеше да седне.

— Ох, аз...

— Моля ви, очевидно грешката е моя. Бих искал да продължим разговора.

Едва ли можеше да блъсне ръката му и да се втурне към вратата. Затова отново седна, но знаеше, че лицето ѝ пламти и не смееше да го погледне в очите.

— Съжалявам — прошепна тя. — Чувствам се толкова... глупаво.

— Значи и двамата се чувстваме така. Защо не започнем отначало? Говорехте нещо за магазин за сладки.

Само мисълта колко много значеше това за нея и за Хеди накара Пола да продължи.

— Да, магазин... — въздъхна тя.

Но щом веднъж започна, нататък бе по-лесно. Окуражена от интереса му, обясни какво смята да направи. Той слушаше спокойно, сякаш вече ѝ бе простил за недоразумението.

— Знам, че дребният бизнес много често фалира — каза тя в заключение. — Но няма да допусна това да се случи с мен. Знам, че за успех в това, с което искам да се заема, е необходимо не само умение да се приготвят сладки. Но аз не се страхувам от работа. И ви обещавам, че няма да съжалявате, ако ми отпуснете заема. Ще ви го върна с добра лихва.

— Вярвам ви — отговори той.

Пола не знаеше как да разбира това, но се осмели да се надява, че няма в крайна сметка да чуе учтив отказ.

— Изчислила съм всички разходи — добави тя. — Цифрите...

Джон-Хенри вдигна ръка.

— Почакайте. Защо точно магазин за сладки?

Нямаше какво да губи.

— Защото мога да правя хубави сладки — стори й се, че звучи много нескромно и бързо добави: — И защото проучих пазара и съм сигурна, че ще бъде доходно.

— Но има и нещо друго, нали? — погледна я той изпитателно.

— Да, има — призна Пола. — Аз съм сама. Е, ако не се смята баба ми, която е на осемдесет и две години. Тя засега е добре и се справя, но идва времето, когато... — спря и махна с ръка. Нямаше нужда да му разказва за семейството си. — Всъщност, няма значение. Въпросът е, че вече загубих една работа, защото компанията фалира. Не искам това да ми се случи отново. Искам да завися само от себе си. Знам, че няма да се проваля.

— Разбирам — каза той отново. Искаше й се да извика от напрежение. Нищо друго ли нямаше да й отговори? Изглежда не. Само я изгледа с любопитство: — А носите ли мостри?

Тя се опита да скрие объркването си. През ум не й бе минавало да донесе мостри. Не можеше да си представи да измъкне изпод палтото си табла и тържествено да я поднесе. Не знаеше какво да каже.

— Ами не — отговори тя. — Но ако е необходимо, за да вземете решение, аз с удоволствие...

— Не, не е необходимо — усмихна се той. — Просто от всички тези разговори за вкусни сладки огладнях — телефонът тихо иззвъня и той кимна. — Надявам се, че това е обядът. Точно навреме. Дано и вие сте гладна.

— Да, да — но стомахът ѝ се бе свил на топка и едва ли можеше да хапне и една троха.

Деловата госпожа Адамс влезе в кабинета, следвана от двама униформени сервитьори с колички. Те застлаха заседателната маса в другия край на стаята с ленена покривка и подредиха порцеланови чинии и сребърни прибори. Накрая тържествено вдигнаха капациите на блюдата.

— Ще желаете ли още нещо, господин Хенеси? — попита единият от сервитьорите.

— Не, благодаря. Ще се справим — покани с учтив жест Пола на масата и поднесе стола ѝ.

Сервитьорът разгъна ленена салфетка върху коленете ѝ и попита какво вино би желала.

— Само... вода, моля — и без това се чувстваше замаяна, а виното бързо я хващаше. Трябваше да е напълно трезва, защото независимо от любезната покана за обяд Джон-Хенри Хенеси все още не бе казал, че ще ѝ даде заем.

Пола нямаше желание разпитът да продължи по време на салатата, но Джон-Хенри ловко измъкна от нея всички подробности. Тя искаше да вземе под наем или под аренда малък магазин, защото собствената ѝ кухня бе прекалено малка. След това ѝ трябваше оборудване — фурни, професионални тестобъркачки и обзавеждане — рафтове и витрини. Бе проучила всичко внимателно и помнеше наизуст цифрите. Нито веднъж не се запъна, нито се затрудни да отговори на някой въпрос.

— Е, трябва да кажа, че наистина сте си направили домашното — отбеляза той.

— Това е важно за мен — отвърна тя искрено. — Знам, че мога да се справя.

Хенеси не отговори, но от изражението му се виждаше, че и той започва да мисли така. Или поне Пола се надяваше, че е така. След всичко преживяно не знаеше какво би правила, ако ѝ откаже.

Но вместо да говори за заема, той се загледа в чинията ѝ.

— Вие нищо не ядете. Не ви ли харесва? — усмихна се. — Да не сте от онези кореняци калифорнийци, които не признават нищо, освен говеждо? Можех да поръчам нещо друго.

— Не, не — отговори тя бързо. Бе прекалено развълнувана, за да яде. — Рибата е чудесна. Всъщност никога не съм яла нещо по-хубаво. Много ви благодаря.

— Няма защо — усмихна се той подкупващо. — Сигурна ли сте, че не искате малко вино? Не мога да понасям хора, които се превъзнасят по някое вино, но това е наистина отлично шардоне.

За пръв път не говореше по бизнес. Пола усети, че отвръща на усмивката му, защото и тя се дразнеше от превземки. Въпреки това трябваше да откаже. С този мъж срещу себе си й бе достатъчно трудно да се концентрира върху работата. Не биваше да пие. Случвало й се беше да я хване от една чаша. Както казваше Ренди, тя не можеше да носи.

— Сигурна съм, че е прекрасно — отговори тя със съжаление. — Но аз... не разбирам от вина.

— Само от сладки, така ли?

Все още бе нервна и реши, че й се подиграва.

— Не, защо? — след това реши да приеме шегата. — Работата е там, че се справям по-добре с тях, отколкото с вината.

— Сразен съм! — засмя се той. — Кажете ми, избрали ли сте място за магазина?

Краткотрайната й смелост се изпари.

— Не съвсем. Искан първо да съм сигурна, че ще мога да си го позволя.

— В такъв случай можете да смятате, че поне един проблем е разрешен.

В първия момент Пола не бе сигурна какво й казва. След това, когато думите му достигнаха до съзнанието й, прошепна:

— Да не искате да кажете, че ще ми дадете заем?

Джон-Хенри поклати глава. Какво ли значеше това?

— Не — каза той замислено. — Мисля, че не искате достатъчно. От това, което ми обяснихте, ми се струва, че ще ви трябва повече. Предлагам да го удвоим.

— Да го удвоим! — зяпна тя. — Но...

— О, разбира се, при същата лихва — прекъсна я той, сякаш за него това нямаше значение. — И за същия срок — усмихна се. — Изглежда сте решила да успеете. Искан да направя това, което зависи от мен, за да ви помогна.

Тя не знаеше какво да каже. Той дори не бе видял финансовата ѝ декларация. Дори не бе опитал сладките ѝ!

— Аз... не знам как да ви благодаря, господин Хенеси — успя да каже най-накрая. Не очаквала такъв щастлив изход.

— Ще благодарите, когато успеете отговори той и след малко добави: — И може би още нещо...

Би му дала всичко.

— Какво?

— Носете ми от време на време по някоя сладка.

Това бе последното нещо, което очакваше да чуе. Разсмя се и протегна ръка:

— Договорихме се!

Пръстите му задържаха нейните миг по-дълго от необходимото... Или може би тя не искаше да го пусне? Разбра само, че през тези няколко секунди, докато се гледаха в очите, тя не можеше да не си мисли какво ще ѝ донесе бъдещето.

— Да, договорихме се — отговори той най-после и пусна ръката ѝ.

Един час по-късно, когато приятелят му Чарли Расмусен влезе, облечен в екип за тенис, Джон-Хенри все още не бе дошъл на себе си. Чарли управляваше компанията на баща си — „Расмусен и Робъртс“, фирма за промишлено строителство.

— Е, стари приятелю — засмя се той и се тръшна на един стол, — разкажи ми всичко.

— За какво? — погледна го Джон-Хенри озадачено.

— Защо отмени срещата по тенис, разбира се. Трябва да има нещо. Болен ли си, остаряваш ли?

Джон-Хенри не виждаше нищо смешно. С Чарли се познаваха отдавна. Бяха приятели още от колежа и бяха преживели заедно много неща — първо, когато Чарли загуби годеницата си при една морска катастрофа две седмици преди сватбата, и по-късно, когато загина Камила. Чарли бе по-нисък от него и с петнадесет килограма по-тежък. Макар да не изглеждаше толкова добре, колкото Джон-Хенри, той никога не бе страдал от липса на внимание. Жените изглежда намираха усмивката му много мила, но днес следобед Джон-Хенри се дразнеше

от нея. Забележката на Чарли му напомни за рождения ден и за празненството, което организираше майка му.

— Нито съм болен, нито остарявам — отговори той. — Имах важна среща.

— Да не би най-после да си хванал „Диджитрон Оптикс“?

„Диджитрон Оптикс“ бе една от най-големите фирми за оптична апаратура в страната. Когато се заговори, че имат намерение да преместят седалището си, Джон-Хенри веднага реши, че може да инвестира в тази фирма. Ако тя дойдеше в Оклахома, това би подпомогнало развитието на града и би осигурило нови работни места. Но за това се бяха сетили и президентите на много други банки в цялата страна. Той се срещна лично с Джордж Коупленд, изпълнителният директор на „Диджитрон“ и имаше чувството, че нещата ще се уредят. Но засега компанията отговаряше уклончиво.

— Не, не беше „Диджитрон“ — отговори той. Обаче Чарли все едно нямаше да го остави на мира, затова реши веднага да приключи с този въпрос. — Имах среща с една жена на име Пола Трент.

— Пола Трент? — повтори Чарли. — Май никога не съм чувал за нея.

— Ще чуеш! — обеща Джон-Хенри и без да иска се усмихна.

Това още повече разпали любопитството на Чарли.

— С какво се занимава?

— Прави сладки.

— Какво каза? Сладки ли?

— Да.

— И ти си й дал заем?

— Точно така.

Джон-Хенри си спомни тъмните й очи с кехлибарени оттенъци. Внезапно усети, че Чарли го гледа много подозрително. Това вече наистина беше смешно. Той се разсмя. Чарли се намръщи и това беше още по-смешно. Колкото и невероятно да звучеше, не се бе чувствал толкова добре от години.

Когато Пола се втурна вкъщи, изгаряща от нетърпение да каже добрите новини, Хеди я нямаше. Изтича да се похвали на една приятелка. Бяха работили заедно, но когато компанията им фалира,

Мери не започна да търси нова работа. Със съпруга си бяха решили да имат дете и това се оказа най-подходящият момент. Беше бременна в осмия месец.

— Изглеждаш чудесно! — възкликна Пола, когато приятелката ѝ отвори вратата.

— А ти изглеждаш развълнувана — светнаха очите на Мери. Тя обичаше клюките, особено напоследък, когато единственото ѝ развлечение бе телевизорът. Хвана Пола за ръката и я вмъкна вътре. — Хайде, влез и ми разкажи всичко. Искаш ли нещо за хапване? Правих сладки. Е, не са толкова хубави, колкото твоите, но стават за ядене.

— Не, благодаря — усмихна се Пола и седна на масата в кухнята. — Знаеш, че си добра готвачка. Само че скоро ще затъна до гуша в сладки.

Мери се обърна до печката, където бе отишла да сложи вода за чай.

— Получила си заема!

— Получих го! — засмя се Пола щастливо. И тя самата още не можеше да повярва. — Не е ли чудесно?

— Толкова се радвам за теб! В коя банка отиде?

— Хенеси.

Усмивката застина на лицето на Мери.

— В коя банка?

— Хенеси Банк — повтори Пола. — Защо, какво има?

Мери седна до нея.

— И ти дадох за заем?

— Да — Пола започна да се тревожи. Да не би да имаше нещо, което да не знае? — Защо?

Мери я погледна втренчено и избухна в смях:

— О, Пола, тия ги разправяй на някой друг. Не си ли чувала за Хенеси Банк?

Пола не обичаше някой да ѝ се смее, дори ако това бе най-добрата ѝ приятелка.

— Разбира се, че съм чувала — възмути се тя. — Защо иначе ще ходя там? Това е инвестиционна банка, нали така? Е, аз ги убедих да инвестират в мен. Какво смешно има?

Мери се разсмя още по-силно и възторжено стисна ръката на Пола.

— Не ми ги разправяй на мен! — повтори тя през смях. — Не знаеш ли в какво инвестират?

— В бизнес! — отговори Пола ядосано. — Те инвестират в бизнес. Прочетох го с очите си във вестника и изобщо не виждам нищо смешно.

— Значи не си чела днес „Дейли“?

Не беше го прочела. Не й остана време, защото беше заета с подготовката на блестящата си реч, която забрави още преди да се срещне с Джон-Хенри Хенеси.

— Не съм. Но не разбирам...

Без да спира да се смее, Мери отиде да донесе вестника. Джон-Хенри отново бе сниман, но този път в много добра компания. Със свито сърце Пола погледна красивото лице, което непрекъснато бе пред очите ѝ, откакто излезе от банката. Видя човека, когото най-нахално бе помолила за заем, за да започне своя бизнес. На снимката господин Хенеси бе с някой си Джордж Коупленд, изпълнителен директор на „Диджитрон Оптикс“ — многомилionen индустриален гигант, който смяташе да се премести в Оклахома. Двамата мъже се усмихваха и си стискаха ръцете.

С пламнало лице Пола вдигна поглед и срещна святкащите очи на приятелката си.

— В статията, която прочетох, се казваше само, че банката ще инвестира в нови предприятия — тя преглътна. — Не знаех...

— Сега вече знаеш — разсмя се отново Мери.

ТРЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което направи Пола, когато получи документите за заема, бе да си открие сметка в своята банка. Още не бе измислила име на магазина, но когато получи чековата книжка със собственото си име, се уплаши. За пръв път усети, че идеята ѝ започва да се превръща в реалност.

Второто нещо беше да покани баба си на тържествена вечеря. Хеди бе посветена в плана от самото начало и беше правилно да отпразнуват заедно събитието.

— Тази вечер ще го полеем — каза тя на баба си в колата по пътя към ресторанта. — Отдавна не сме се черпили, а ако нещата тръгнат, скоро няма да ни се случи пак — тя се засмя възбудено: — Имам намерение през следващите няколко месеца да съм много заета.

Въпреки че се радваше за Пола, Хеди бе разтревожена.

— Точно от това ме е страх — забеляза тя. — Доколкото те познавам, ще се съсипеш.

— Няма — обеща Пола, вече в ресторанта.

— Това съм го чувала и по-рано. Слушай, знам колко се безпокоиш за парите...

— Вече не! — заяви Пола весело и поръча на баба си говеждо филе, което тя много обичаше, но не си го позволяваше, защото бе много скъпо.

— Не бива да правиш така! — възкликна Хеди.

— Защо? Ти заслужаваш.

— Ти също. Разкажи ми сега за твоя господин Хенеси.

— Той не е мой! — възрази бързо Пола и усети как се изчервява.

— Хайде, хайде — усмихна се Хеди. — За какво е всичко това?

Пола отпи глътка вода. Не ѝ се говореше за Джон-Хенри Хенеси — чувствата ѝ към него бяха доста объркани. Но ако не кажеше нищо, Хеди щеше да се усъмни. Затова се впусна в забавен, както се надяваше, разказ за спречкването със секретарката с огненочервените нокти, за часовника, който ѝ се искаше да счупи, за асансьора с

дърворезба. Накрая, понеже баба ѝ не бе виждала нищо такова, завърши с обед, който Джон-Хенри поръча.

— Но само защото не бяхме уточнили подробностите — увери тя изненаданата Хеди. — Да не си помислиш нещо друго.

Но баба ѝ не се впечатли от двамата сервитьори и покритата с ленена салфетка количка. С най-невинно изражение промърмори:

— Боже, Боже, просто не мога да си представя. Мислиш ли, че той се отнася така към всичките си клиенти?

И Пола се бе замисляла за това.

— Разбира се! — отговори тя убедено. — Съвсем не се държеше, сякаш това е нещо необичайно.

Но секретарката му изглеждаше изненадана, спомни си тя и изтръпна. Може би жестът означаваше повече, отколкото си позволяваше да мисли. После се ядоса на себе си. Не можеше да си въобразява, че мъж като Джон-Хенри Хенеси ѝ обръща специално внимание.

„Но ти би искала отново да го видиш, нали?“

Откъде се появи тази мисъл? Още се бореше с нея, когато Хеди наля масло в огъня:

— Не знам, Пола. Но се обзалагам, че не се държи така с всички. Сигурно те е харесал.

Пола реши, че е време да смени темата.

— Надявам се. В края на краищата това ми беше целта, за да го накарам да се съгласи да ми даде заема.

— Това е нещо друго. Видя ли снимката на господин Хенеси във вестника оня ден?

Едва ли някога щеше да забрави онзи ужасен момент при Мери, когато приятелката ѝ донесе вестника. Трябваше да знае, че Джон-Хенри Хенеси обикновено се занимава с клиенти като „Диджитрон Оптикс“. Но пък ако знаеше, не би се осмелила дори да влезе в банката, камо ли да поиска заем.

— Видях я — отговори тя и страните ѝ пламнаха, като си спомни недоразумението, благодарение на което се оказа възможно да се срещне с президента на Хенеси Банк. Каква бъркотия! След като видя статията във вестника, разбра, че Джон-Хенри никога не би се съгласил да я приеме, ако не мислеше, че тя представлява цяла верига от магазини. Сега бе доволна, че всичко се нареди така добре, но всеки

път, когато си спомняше за това, изпитваше истински ужас. Хеди все още разсъждаваше по въпроса.

— Е, Пола, мога да ти кажа, че той със сигурност е харесал теб и идеята ти, за да ти даде заем просто така. Ти само си влязла и тутакси си излязла с парите в ръка.

Пола беше мислила за това. Всъщност трябваше да признае, че откакто видя статията във вестника, не бе мислила почти за нищо друго. Защо господин Хенеси ѝ отпусна пари? Тя отиде при него без никакъв опит, само с една недооформена идея за магазин. След като реши, че е станало недоразумение, Джон-Хенри не само ѝ отпусна заема, а и удвои сумата, която бе поискала...

— Пола, но ти нищо не ядеш! — прекъсна разсъжденията ѝ Хеди. — Не ти ли харесва рибата?

И някой друг ѝ бе задал наскоро подобен въпрос. Пола погледна към чинията си. Поръча рибата, защото тогава, на обяда, ѝ се бе сторила толкова вкусна. Сега обаче не ѝ се ядеше. Може би имаше значение компанията, а не рибата...

Кой знае защо, празненството, което с такъв ентузиазъм бе решила да направи тази вечер, пропадна. Но не искаше да разваля настроението на Хеди и каза:

— Чудесна е. Но може би съм по-развълнувана, отколкото си мислех. Толкова неща се случиха!

— Голям успех, нали? — съгласи се Хеди и лапна последното парче от филето. Въпреки възрастта си, не можеше да се оплаче от липса на апетит. Остави вилицата и въздъхна доволно. — И така, още не си ми казала какво мислиш за господин Хенеси.

— Няма нищо за казване. Искаш ли нещо за десерт?

Хеди изглеждаше изненадана.

— Не може ли да почакаме няколко минути?

— Не, разбира се, че не бързае — Пола отново се ядоса на себе си. — Помислих си, че може би искаш да погледнеш менюто с десертите. Или вместо това предпочиташ кафе?

Нещо проблесна в очите на Хеди.

— Вместо да говорим за господин Хенеси ли? — попита тя и вдигна рамене. — Нека да е кафе. За какво тогава искаш да говорим?

Като избягваше очите на Хеди, Пола даде знак на келнера. Все още бе неуверена, защото бе показала смущението си.

— Да поговорим за теб. С какво се занимаваш напоследък?

— Аз?

— Да, ти. Кълна се, че вече никога не мога да те намеря у вас. Къде ходиш? Какво правиш? — сега, в безопасни води, Пола можеше да изглежда и строга. — Да не си тръгнала пак по конни надбягвания?

— Конни надбягвания! — възмути се най-истински Хеди. — За какво ми е да ходя там? Освен това напоследък е доста студено, не си ли забелязала?

Пола обаче нямаше намерение да я остави толкова лесно да се измъкне. Тя знаеше колко обича Хеди понитата. Пък и студено или не, Ремингтън Парк работеше почти през цялата година. Дори ако нямаше надбягвания, никога не затваряха пистата. Почти през цялото време имаше тренировки, а Пола знаеше от опит, че дребното закръглено тяло на баба ѝ често е част от пейзажа край оборите. Бе намирала Хеди там много пъти, когато не можеше да я намери никъде другаде.

— Обичам конете — казваше Хеди. — Какво лошо има?

С това Пола не можеше да спори. Хеди поне не залагаше. Тя рядко харчеше пари за надбягвания. Казваше, че ѝ стига само да гледа. Но на Пола въпреки това не ѝ харесваше баба ѝ да се мотае край пистата. Тя бе видяла, че това е един различен свят и знаеше какви хора привлича той. Безпокоеше се за Хеди. Хиподрумът не бе място за нея.

— Тогава къде ходиш? — попита Пола, след като донесоха кафето и тя поръча шоколадова торта за десерт. — Струва ми се, че колкото пъти мина покрай къщата ти и реша да ти се обадя, теб все те няма. Да не би да си решила да посещаваш онзи пенсионерски клуб, за който ти говорих?

— Пенсионерски клуб... — промърмори Хеди, сякаш за пръв път чуваше такова нещо. След това засия и добави възторжено: — Ами да, там ходя. Но как позна? Напоследък прекарвам много време в клуба. Дори се запознах с няколко души.

Пола я погледна недоверчиво. Не беше ли Хеди малко прекалено ентузиазизирана? Реши да не става подозрителна и каза:

— Е, радвам се. Знаех си, че ако опиташ, винаги ще намериш нови приятели.

— Да, да, права си, скъпа — бързо се съгласи Хеди и се зарови в тортата. — Много вкусно! Е, не чак колкото твоите сладки, но... — тя

побутна чинията към Пола. — Това ме подсеща за нещо. Реши ли как ще наречеш магазина си?

— Не още — Пола опита от тортата. — Хубава е, нали? Сега, като получих парите, ще започна да търся място, а след това оборудване. После трябва да осребря чековете... Ох, имам да правя толкова неща! — тя стисна ръката на Хеди. Тъмните ѝ очи със загадъчни кехлибарени отблясъци светеха. — Ще успея, бабо! И тогава никога вече няма да се притесняваме за пари. Затова толкова се радвам, че си намерила нови приятели. Сега ще бъда много заета, особено следващите няколко седмици, и е добре, че ще имаш с какво да се занимаваш.

— О, ще имам с какво да се занимавам, не се безпокой — каза Хеди и сведе поглед. Като се опитваше да не показва колко виновна се чувства, попита: — А сега искаш ли остатъка от тортата, или аз да я изям?

Пола се разсмя и бутна чинията към нея.

— Ето — каза тя великодушно. — Всичко е за теб.

Но преди да започне, Хеди я погледна напрегнато.

— Обещай ми нещо!

— Какво?

— Че няма да се преуморяваш. Знам колко си упорита, но с никакви пари не можеш да платиш здравето си. Ще се справим, дори да се случи най-лошото. Винаги сме успявали, нали?

Трогната, Пола отново стисна ръката на баба си.

— Винаги сме успявали, бабо — каза тя тихо. — Но най-лошото няма да се случи. Нещата се промениха. Знам, чувствам, че е така.

Две седмици по-късно Пола вече не бе сигурна дали чувства нещо друго, освен изтощение. Тя осъзна, че е било твърде оптимистично да се надява, че ще може да започне за един месец. Със скоростта, с която се движеше, щеше да ѝ трябва шест пъти повече време.

Първата трудност, с която се сблъска, бе служителят от агенцията по недвижими имоти. Тя му обясни внимателно какво иска и след това послушно ходи подире му дни наред и оглежда всичко, което ѝ предлагаше — от лъскави нови офиси до кънтящи стари складове, в

които сновяха мишки. Накрая реши, че не е била достатъчно ясна в описанието.

— Искам малък магазин — повтори тя може би за сто и първи път. — Сега започвам и ще правя само сладки.

— Разбирам, разбирам — съгласи се човекът, очевидно решил да спечели голяма комисиона, и я заведе в една изоставена автомивка. — Може би ще преустроите това помещение? — предложи той с надежда.

Тук тя се предаде и се насочи към обявите във вестниците, но с още по-малък успех. Отиде сама в една потънала в паяжини сграда, сякаш неизползвана от години, след това в някакъв магазин с безброй контакти, наполовина измъкнати от стените. За третото място реши, че е било магазин за преоценени стоки.

Един следобед след поредната безплодна сутрин седна уморено в едно кафене. Вече започваше да се чуди дали изобщо някога ще намери подходящо място. Не бе гладна, но искаше да пие чаша кафе или чай. Зяпаше разсеяно към новия търговски безистен от другата страна на улицата и се чудеше какво да прави, когато сервитьорката донесе чая.

— Хубаво място, нали? — каза момичето, проследявайки погледа ѝ. — Ходили ли сте вече там?

Пола поклати глава. Напоследък не ѝ оставаше време за нищо, освен за безкрайните обиколки по неподходящи места.

— Има ли там хубави магазини? — попита тя. Всъщност не я интересуваше, но все нещо трябваше да каже.

— О, да! — възкликна сервитьорката и очите ѝ светнаха. — Когато го завършат, това ще бъде най-големия търговски център в Оклахома... А може би и в целия щат.

Пола се съмняваше, но се усмихна възпитано. След малко осъзна какво ѝ казва момичето и попита:

— Не е ли завършен още?

— А, не. Само измислят разни обяви за нови магазини да плашат хората — тя поклати тъжно глава. — Пък и кой ли го интересува? Да бяха сложили „Мейси“, нали ги знаете? Щяхме да имаме ония дрешки от списанията направо под носа ни.

Пола се съгласи, но умът ѝ бе другаде. Търговският център изведнъж я заинтересува. Тя бързо изпи чая си, излезе от кафенето и влезе в безистена. Намери канцеларията на управителя. Когато разбра

какво иска, човекът, който се представи като Албърт Галвин, засия и предложи да я разведе лично.

— Идвате тъкмо навреме — съобщи той. — Имам една свободна секция — Пола вече бе забелязала, че той ги наричаше секции, а не магазини. — Все още е в начален етап на строителството, разбира се, но преди да го дадем под наем, ще довършим стените и ще прекараме тока. Не правим кой знае какво, защото подробностите зависят от това, кой какво иска, когато го наема, нали така? А вие какъв магазин имате предвид, госпожице Трент?

— Магазин за сладки.

— Магазин за сладки ли? — повтори той и спря така рязко, че Пола едва не се блъсна в него.

Вървяха през безистена, вече пълен с купувачи — някои натоварени с пакети, други очевидно дошли само да погледат. Пола трябваше да признае, че макар някои магазини да бяха тъмни, повечето, все още с украсата за тържественото откриване, въртяха оживена търговия. Изобщо целият площад кипеше от живот и като се огледа наоколо, тя веднага откри какви ли не възможности.

— Да, магазин за сладки — потвърди Пола, опитвайки се да не издава нетърпението си. — Имам намерение да пека и да продавам топли сладки — тя се поколеба и кръстоса тайно пръсти зад гърба си. Вече бе решила, че безистенът е идеалното място и нямаше да го преживее, ако по някаква причина не можеше да го наеме. — Защо, има ли някакъв проблем?

— Проблем ли? — той поклати глава. — Не, не, разбира се, че не. Всъщност това би разнообразило обикновените закусвални, които вече сме открили. Просто бях малко изненадан.

— Защо?

— Е, ако ме извините, сторихте ми се прекалено хубава, като да си прекарвате времето в кухнята. Бях сигурен, че изискана жена като вас се гласи да отвори бутик.

Изискана ли? Дали не се опитваше да флиртува с нея? Пола се огледа. Както винаги при дългите си походи за търсене на магазин, не носеше нищо особено — днес бе облякла палто, пола, пуловер и ниски обувки. Изобщо не приличаше на жената, която преди две седмици отиде в кабинета на Джон-Хенри Хенеси да иска заем. Тогава бе облякла най-хубавата си рокля.

Хенеси я беше огледал одобрително, спомни си тя и отново се изчерви, както винаги, когато мислеше за него. Толкова пъти си бе припомняла този разговор. Внезапно осъзна, че ако някой я попита как изглежда управителят на безистена, не би могла да каже нищо за него. Спомняше си обаче всичко за Джон-Хенри — колко сини са очите му, колко черна и гъста е косата му... Помнеше дори начина, по който накланяше глава към нея, докато я слушаше, сякаш не искаше да пропусне нито дума. И тази усмивка, която се разливаше бавно по красивото му лице и запалваше онзи дяволит поглед в очите му...

Сепна се. Албърт Галвин я гледаше очаквателно. Тя се изчерви. През последните седмици мислеше прекалено често за Джон-Хенри. Понякога дори се чудеше дали истинската причина толкова да бърза да намери магазин не е в желанието да има повод да поиска нова среща, за да му докладва докъде е стигнала.

— Благодаря ви, господин Галвин — отговори тя. — Но, честно казано, аз се интересувам от сладки. А сега дали ще може да погледнем тази... секция?

— Разбира се, разбира се — засия отново Галвин. — Но ви предупреждавам, че още не е завършена. Страх ме е, че може да не ви хареса.

Секцията съвсем не беше за харесване. Но бе в самия край на безистена и имаше вход откъм площада, така че можеше да се влезе по всяко време, докато общият вход към останалите магазини се заключаваше през нощта.

— Знам, че не е на най-доброто място, но е почти четиридесет квадратни метра — отбеляза той гордо и повдигна решетката, за да влязат.

Пола се вгледа в мрака. Правоъгълното помещение бе дълго и тясно, мазилката не беше довършена, нямаше никакво осветление. В тесния лъч светлина от входа танцуваха пращинки. Мястото не изглеждаше обещаващо.

После се ядоса. Какво очакваше, всичко да е готово ли? Може би искаше да са подредени фурните и витрините? Галвин каза, че тя трябва да осигури тези неща, и ако наистина искаше, трябваше да решава по-бързо. Това май бе единственото възможно място в целия град, освен ако не искаше да разнася сладките си по домовете или да опъне сергия пред сградата на Конгреса.

— Струва ми се, че това ще ми свърши работа — каза тя и стисна зъби, за да не въздъхне, когато чу цената.

— Ще трябва да подпишем договор — Галвин или не забелязваше смущението ѝ, или поне много успешно се правеше, че не забелязва. — Имате ли нещо против?

Пола все още бе потресена от наема, но вече не можеше да се откаже.

— Договор ли? — попита тя. — Да, разбира се.

Галвин отново се усмихна широко и я хвана за ръката.

— В такъв случай да отидем в моята канцелария. Имам всички формуляри.

Отне ѝ по-малко от десет минути, за да постави съдбоносния подпис. Когато се върна при колата, бе толкова възбудена, че едва не изпусна ключовете. В ушите ѝ още звънеше веселото „Добре дошла в безистена“. Стовари се на предната седалка и погледна купчината хартии, които стискаше във влажната си ръка. Договор за наем, търговски договор, договор за строителство, строителни стандарти... Толкова много документи, че се чудеше кога ще успее да ги прегледа всичките. Знаеше, че би трябвало да прочете договора за наем, преди да го подпише или поне да го занесе на някой адвокат, но нямаше време. Много се страхуваше, че някой друг ще наеме магазина и не можеше да си позволи да губи ценни часове в търсене на юрист.

Сигурно ще ми трябва счетоводител, мислеше си тя, докато палеше колата. Не разбираше нищо от данъци, не знаеше дори как да води сметките на магазина. Когато за пръв път се появи идеята да си изкарва прехраната от продажба на сладки, всичко изглеждаше толкова просто. Въпреки всичките проучвания, не бе осъзнала какво значи да започне собствен бизнес.

Но най-накрая бе намерила помещение за магазина и утре щеше да започне да търси оборудване. Усмихна се. Най-после нещата се раздвижиха. Нямаше търпение да започне. Нямаше никакви колебания, никакви съжаления. Бе тръгнала по пътя си и щеше да успее.

— Скъпи — каза Хенриета и протегна чашката си, — би ли ми сипал още малко кафе? И ако нямаш нищо против, сложи една капчица брэнди, моля те. Тази вечер е малко хладно, не мислиш ли?

— Наистина — съгласи се Джон-Хенри с усмивка и пое чашата от ръката на майка си.

Хенриета винаги молеше само за една „капчица“ бренди, независимо дали е малко хладно, или не. Това бе единственото ѝ удоволствие, нейният малък порок. Джон-Хенри се бе преместил в самостоятелен апартамент и понякога се чудеше кой ѝ налива брендите, когато го няма. Майка му не обичаше да разчита на прислугата за това, което може да направи и сама. „Когато дойде време да не мога да шофирам или да се обличам, ще отида в гората и повече няма да се върна“, често казваше тя. Но нямаше нищо против да помоли сина си да ѝ поднесе кафето и брендите.

— Благодаря, скъпи — усмихна се тя и взе чашата.

Бе вече над шестдесет години, но все още внушителна, и не толкова красива, колкото представителна, с твърди черти, които Джон-Хенри бе наследил заедно със силната ѝ воля. Винаги се бе гордяла със сина си, дори в „онези дни“, както ги наричаше, когато се бе отчаяла и мислеше, че той никога няма да се укроти.

Разбира се, никога не бе очаквала, че ще се укроти чак толкова. Погледна го крадешком. Каква ирония на съдбата! Докато беше млад се безпокоеше, че е много буен. Сега пък не ѝ харесваше, че живее твърде усамотено.

Спомни си за разговора с един от банковите служители онзи ден. Дали махалото не бе тръгнало най-после в другата посока? Усети лека тревога, но реши да не ѝ се поддава, докато не разбере сама какво става. Джеферсън Евърс, човекът, който се обади, бе голям педант. Освен това Джон-Хенри ръководеше банката, въпреки че тя все още се водеше управител. Така се бяха разбрали в деня, в който той пое президентския пост и сега тя нямаше нито намерение, нито желание да нарушава споразумението.

Все пак нямаше да навреди да попита.

— Защо не седнеш, скъпи, и не ми разкажеш какво става в банката — поде тя внимателно.

Джон-Хенри беше дошъл на вечеря и както винаги в такъв случай, двамата бяха облечени официално. Това бе традиция от времето, когато Хенриета се омъжи за Клод Хенеси и в негова памет я спазваха и досега. Тази вечер Хенриета бе облякла бледорозова рокля с

бяло шалче, което ѝ придаваше малко старомоден вид, но ѝ отиваше. Джон-Хенри беше с тъмен костюм и строга вратовръзка.

Той седна на стола срещу дивана.

— Е, добре, кой ти се е обадил?

Хенриета се разсмя. С вдигнатата си нагоре бяла коса и старомодна рокля изглеждаше много сериозна, а смехът ѝ прозвуча по детски щастливо. Всъщност винаги бе щастлива със сина си.

— Откъде разбра? — попита тя. Но Джон-Хенри вдигна вежди и тя с усмивка се предаде. — Добре, ако толкова искаш да знаеш, беше Джеферсън.

— И е развълнуван от един малък заем, който отпуснах преди няколко седмици, нали?

— Е, ти познаваш Джеферсън.

— Да — Джон-Хенри не се и опита да скрие антипатията си. — Само не знам откъде е научил. Не че е тайна, но понякога се чудя дали не ходи нощем в банката да рови из документите... Включително и в моите.

— Не бих се изненадала — засмя се отново Хенриета и го погледна изпитателно. — Каза, че не е тайна.

— Не, разбира се.

— Тогава можеш да ми разкажеш.

— Няма нищо за разказване — Джон-Хенри изглеждаше раздразнен. — За Бога, мамо, това е съвсем малък заем. Прекалено малък дори за вниманието на Джеферсън.

— О, да, напълно съм съгласна — каза Хенриета примирително и отпи от кафето си. — Но все пак е отклонение от обичайната ни практика.

— Да, така е — съгласи се той, стана рязко и отиде до прозореца. Дръпна тежките завеси и се вгледа в нощта.

Зад гърба му Хенриета мълчеше и той искаше да ѝ каже... Какво? Познаваше добре майка си и разбираше, че тя се чуди дали поведението му не е сигнал, че се връща към „стария път“, както упорито назоваваше това време от младостта му. Не можеше да отрече, че тогава тя страдеше заради него и сега искаше да я успокои, но не знаеше как. Все още не бе сигурен какво точно се случи в кабинета му онзи ден с Пола Трент. Сега не можеше да каже защо ѝ даде заем. Въпросът, разбира се, не беше в парите. Такава малка сума по никакъв

начин не би повлияла на банката. Всъщност, ако толкова искаше да ѝ помогне, би могъл да ѝ напише един чек от свое име. Но проблемът не бе в това и той го знаеше. Проблемът бе, че Хенеси Банк обикновено не се занимаваше с такъв дребен бизнес. За тази цел в града имаше достатъчно други банки. Защо тогава се съгласи?

Като си спомни за Пола Трент — а си спомняше за нея всеки ден оттогава — реши, че се бе трогнал от смелостта ѝ да дойде при него, но и с очевидното си желание да успее. Беше проучила внимателно всичко. Каквото и да я попиташе, веднага му представяше факти. Каза, че не се страхува от тежка работа, и той ѝ повярва. Очевидно знаеше колко лесно може да фалира една малко предприятие, но не се плашеше от това. Напротив, бе решена да успее, въпреки всички трудности. Дали това бе причината да го убеди?

Или може би причината бе в тези тъмни очи и красивата ѝ усмивка?

Взряна в лицето на сина си, Хенриета видя нещо, което не бе виждала отдавна. Дали това изражение означаваше, че махалото е тръгнало в другата посока? Тя затвори очи. Щеше ли да е достатъчно силна, за да издържи и това? Двамата с Джон-Хенри бяха преживели толкова неща от времето, когато можеха да разчитат единствено един на друг и имаха само онази малка къщичка на другия край на града. Бяха живели и в дрипи, и в разкош. Но дали бе готова за още една промяна?

Отново го погледна и си каза, че трябва да е готова. Въпреки всичко, което се бе случило по-рано, през последните пет години той не беше щастлив. Тя изведнъж разбра, че подсъзнателно се е надявала нещо да се случи. Обичаше сина си и отчаяно искаше да е щастлив.

— Джон-Хенри! — каза тя тихо.

Беше време да си тръгва. Джон-Хенри се отдели от прозореца и най-накрая отговори на въпроса ѝ.

— Не знам защо, мамо. Сигурно съм мислил, че трябва малко да разширим дейността си. Напоследък банката е доста закостеняла, доста недостъпна, не мислиш ли?

Банката ли, мили мой, запита се Хенриета, но реши да не обсъжда този въпрос, поне засега. Времето щеше да покаже.

— Съгласна съм, скъпи — каза тя и му подаде бузата си за целувка.

Същият този ден Хеди и Отис похапваха от сладките, които Пола бе направила. С помощта на Фернандо бяха устроили коня за през нощта. Сега той стоеше в клетката и доволно хрупаше овес. И четирите му крака бяха увити в ярки превръзки. Отис подсвирна, потупа го още веднъж и отиде да седне при Хеди на купата сено. Тя извади от книжния плик една сладка и му я подаде.

— Е, Хеди, какво мислиш? — попита той и задъвка с благоговение. Пола наистина правеше страхотни сладки. Намигна на съдружничката си: — Все още ли нямаш никакви съжаления?

— Само едно — отвърна Хеди и погледна към коня. И двамата се усмихнаха — това беше тяхната шега. Но когато Отис си взе още една сладка, усмивката ѝ угасна. Искаше да говори с него. — Имаме Гордостта на Сара вече две седмици, нали? — започна тя.

Отис се замисли.

— Май че да. Към две седмици — той хвърли поглед към коня и се усмихна гордо: — Но той се оправя.

— Да, да, знам — съгласи се тя, макар да не виждаше особено подобрене. Според нея конят все още щадеше задния си десен крак. Но щом Отис казваше, че се оправя, значи се оправяше. Колкото и да не ѝ се искаше да признае, той повече разбираше от тези неща. Пък и това бе в реда на нещата, нали на времето си бе изкарвал хляба като треньор на коне. Но в момента не ставаше дума за това. Колкото и горда да се чувстваше като съсобственик на състезателен кон, тя бе практична жена и трябваше да се справи с практичните въпроси. Финансовото състояние на Отис не бе по-добро от нейното. И двамата имаха само социални осигуровки, а напоследък овесът струваше цяло състояние. Оборът също. И всичко останало. Заплатата на Фернандо не беше голяма, но все нещо трябваше да му плащат. Да не говорим колко разходи щяха да се появят, когато конят започнеше да тренира. Очевидно двамата с Отис не можеха да се справят с всичко това. Трябваше да направят нещо. Но какво?

Отис безгрижно вярваше, че все нещо ще се нареди, но тя не искаше да повери цялото си бъдеще на капризите на сляпата съдба. „Помогни си сам, за да ти помогне Господ“. Нищо нямаше да стане, без да се поразмърдат и раздвижат нещата.

Като Пола, помисли тя и отново изпита гордост. Пола не чакаше нещо да ѝ падне от небето — просто отиде и си го взе. Сега тя и Отис трябваше да направят същото. Но как? И какво?

— Как е Пола? — попита Отис, сякаш четеше мислите ѝ. Той бе слушал цялата история и знаеше колко се гордее Хеди с внучката си. Знаеше също как Пола би реагирала, ако научеше за Гордостта на Сара. Поклати глава. Не можеше да разбере отношението ѝ. Самият той бе прекарал почти целия си живот на хиподрума и от това нищо лошо не му се беше случило.

Но от това, което бе чувал за Пола, я уважаваше и беше сигурен, че ако някога се срещнат, ще му хареса. Освен това положително правеше хубави сладки, помисли той и отново бръкна в плика.

— Пола е много добре — отговори Хеди. — Каза, че е намерила място за магазина и сега ще търси оборудване — тя поклати одобрително глава. — Решително момиче!

— Май ми напомня за някой — намигна Отис. — Никога няма да забравя какво ми разказа — как е влетяла в Хенеси Банк и поискала заем от президента.

— Така направи.

— А може би и ние трябва да го направим.

Отис се шегуваше, но Хеди изведнъж замръзна и го погледна с широко отворени очи.

— Какво каза?

Той видя пламтящия ѝ поглед и вдигна ръце.

— Е, само се намирах на приказки. Дай да помислим за това.

Но Хеди вече мислеше. И колкото повече мислеше, толкова по-сигурна бе, че това може да бъде разрешението на всичките им проблеми. Пола ѝ разказа колко е симпатичен Джон-Хенри Хенеси. Та нали бе поръчал обяд, за да могат да поприказват на спокойствие! Тогава тя помисли, че този човек има усет за добрия бизнес, а сега реши, че има предложение за него.

— Хеди! — прекъсна мислите ѝ Отис. — Нали не мислиш това, което мисля, че мислиш? Нали нямаш намерение да отидеш при този banker и да му искаш заем?

— Не, разбира се — заяви тя високомерно, смъкна се от сеното и посегна към чантата си. — Смятам да направя нещо много по-добро.

— И какво е то? — разтревожи се Отис.

— Остави това на мен.

В очите ѝ отново се появи онзи пламък. Сподирена от неспокойния поглед на Отис, тя се отправи към къщи.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джон-Хенри работеше вече три часа. Снощи от „Диджитрон“ му бяха съобшили, че компанията търси подходящи помещения за представителството си в Оклахома. Но колкото да бе щастлив от успеха, имаше да върши и друга работа.

Падането на цените на петрола в началото на осемдесетте години доведе до закриването на много банки. Голямата Пен Скуеър Банк в Оклахома фалира през юли 1982, повратна дата в съвременната история на щата. Още по-лошото бе, че през следващите четири години фалираха общо тридесет и осем банки. Икономическите перспективи дотолкова се влошиха, че местната власт разреши на външни организации да закупят банките в Оклахома, за да ги стабилизират. Джон-Хенри трябваше да признае, че така могат да се привлекат нови капитали, но това съвсем не означаваше, че идеята му харесва. Когато пое ръководството на Хенеси, бе убеден, че местните банки трябва да направят всичко, за да подобрят икономическото състояние на щата. Вярваше, че ако работят заедно, няма да имат нужда от външна помощ.

След като се върна от задграничните пътувания с Камила, с изненада установи, че е започнал да мисли много провинциално. Реши обаче, че така и трябва. Тук бе неговият дом. Още преди много години, когато живееше на другия край на града, се бе закълел, че някой ден ще спечели достатъчно пари, та майка му никога вече да не плаче. Клод ги измъкна от тежкия живот, но Джон-Хенри не забравяше онези години. Понякога му се струваше, че детските спомени влияят върху решенията, които взема в банката. Отдавна бе решил, че за да започне Оклахома отново да процъфтява, бе жизнено необходимо да се привлече нов капитал, но не банков, а промишлен. Надяваше се, че успехът му с „Диджитрон“ е само началото.

Затова сега бе разгърнал на бюрото си справките за „Милуоки-Уокеша“, приборостроителна компания, както и на още десетина други фирми от цялата страна. Погълнат от финансовите анализи и баланси,

той вдигна изненадано глава, като чу секретарката си да вика. Нещо се бе случило. Не помнеше госпожа Адамс някога да е повишавала глас.

Вратата се разтвори с трясък. На прага застана дребна, закръглена, белокоса жена, възмутено стиснала чантата си, сякаш секретарката се канеше да ѝ я измъкне.

— Вие ли сте Джон-Хенри Хенеси? — попита строго жената.

Джон-Хенри беше толкова изненадан, че успя само да кимне. Никога не я бе виждал. Какво ли искаше от него?

— Съжалявам, господин Хенеси — проплака госпожа Адамс зад гърба ѝ. — Опитах се да ѝ кажа, но...

Посетителката ѝ хвърли един изпепеляващ поглед и отново се обърна към него:

— Опитайте се да ми кажете, че трябва да имам уговорена среща! — с негодувание съобщи тя, сякаш за пръв път в живота си чуваше нещо толкова нелепо.

— Е, обикновено е така... — не довърши изречението си и спря поглед на старицата. Тя намести шапката си и гордо влезе, сякаш нищо не бе чула, наведе се над бюрото му и го огледа изпитателно.

— Аз пък ѝ казах, че човек, който е способен да управлява цяла банка, сигурно може сам да реши с кого иска да се срещне. Права ли съм?

Секретарката следваше старата дама по петите.

— Господин Хенеси... — започна тя.

— Всичко е наред, госпожо Адамс — прекъсна я Джон-Хенри, с мъка сдържайки смеха си.

Посетителката се обърна тържествуващо към нея.

— Виждате ли? — усмихна се тя мило. — Нали ви казах, че всичко ще е наред? Боже, Боже, толкова шум за нищо!

Госпожа Адамс погледна въпросително към него, но Джон-Хенри, стиснал устни от усилието да не се усмихне, ѝ направи знак, че ще се справи с положението. Секретарката намръщено се оттегли и затвори вратата зад себе си.

Джон-Хенри посочи към стола пред бюрото. Старицата царствено му кимна и седна. Развеселен, той се настани на мястото си.

— Извинете ме, но аз... не помня да сме се срещали.

Посетителката внимателно намести чантата в скута си.

— Не сме! — заяви тя твърдо и протегна пухкавата си ръчичка.
— Аз съм Хеди Баскомб.

Джон-Хенри реши, че не е необходимо да се представя. Изправи се сериозно и се наведе през бюрото с протегнатата ръка.

— Много ми е приятно — каза той и осъзна, че това е вярно. Която и да бе, поне щеше да е различна от хората, с които имаше работа всеки ден. Внезапно си спомни, че същото си бе помислил и за Пола Трент. Защо се сети за Пола? Отново погледна към Хеди. Дали си въобразяваше, или наистина имаше прилика между Пола и забавната му посетителка? Сигурно бе съвпадение. Напоследък май всичко му напомняше за Пола.

Хеди се наведе доверително към него:

— Дойдох, защото имам предложение, на което бизнесмен като вас не би устоял.

Отново се опита да потисне смеха си. Предложение ли? Не знаеше какво да каже.

— Разбирам... — произнесе накрая неуверено.

— Не, не разбирате! — отсече тя. — Но скоро ще разберете. Знам, че сте възпитан човек и че имате усет към изгодните сделки.

— И откъде знаете това?

— Имам си начини. Но не искам да ви влияя.

Заинтригуван, той се облегна назад. Коя беше тази стара дама? Не вярваше ей така да е излязла от къщи и да се е загубила — изглеждаше съвсем с ума си. Не приличаше и на онези тъжни недоверчиви жени, които внезапно решават, че в края на краищата е по-безопасно да внесат парите, крити години наред в дюшека. Какво ли беше това предложение...

— Благодаря за комплимента... — започна той, но Хеди властно махна с ръка.

— Това не е никакъв комплимент. Аз съм прекалено стара, за да губя време да правя вятър на хората. Пък и никога не съм виждала никаква полза от празни ласкателства. Не, говоря истината, както я виждам и както ви казах, знам, че сте възпитан човек. Мисля, че поне бихте ме изслушали.

— В такъв случай няма да ви разочаровам — вече наистина беше заинтригуван. — Какво е вашето предложение?

За пръв път тя се почувства неуверена, но бързо се овладя. Наведе се отново напред и сините ѝ очи блеснаха зад очилата.

— Аз притежавам великолепен състезателен кон. И съм готова да ви отстъпя половината — разбира се, при определени условия. Това е.

Джон-Хенри едва не избухна в смях, но навреме усети, че тя говори сериозно, а не искаше да я обиди. Но все пак състезателен кон...

— Да... Разбирам — повтори той и се изкашля, за да прикрие усмивката си. — Може би трябва да ми разкажете нещо повече.

— С удоволствие — отвърна тя, сякаш бе очаквала той да пита за подробностите. — Знам, че разбирате от коне...

Сега вече наистина се изненада.

— Това пък откъде го знаете?

— Проверих във вестниците — смънка тя сконфузено. — Нали в библиотеката имат...

— Сведения? — подсказа ѝ той развеселен.

— Да. Там пазят всички стари броеве на вестниците, нали знаете? И като казах на библиотекарката какво искам, тя веднага ми го показа черно на бяло — на страниците за светска хроника.

— Тогава бях по-млад — намръщи се той. — Много по-млад.

Хеди се усмихна съзаклятнически.

— Не ви е приятно да си спомняте за това, а? Е, трябва да ви кажа, че на оная снимка имате страхотна фигура.

— Благодаря — не беше сигурен дали трябва да се чувства поласкан от комплимента. Не обичаше да си спомня за онези луди времена. Но винаги, когато решеше, че това безвъзвратно е останало в миналото, се случваше нещо такова. Сега реши да разсее всички илюзии от тези често преувеличени, макар и не много, вестникарски клюки.

— Знаете ли, вестниците показват само част от истината.

— О, да не се опитвате да обясните на една жена на възрастта на баба ви, че не трябва да вярва на всичко, което чете? — изсмя се тя и го погледна лукаво. — Или искате да кажете, че не разбирате от коне?

Хвана го натясно. Той вдигна ръце и се предаде с усмивка.

— Трябва да призная, че имам някакъв опит с конете, но с коне за лов, не състезателни — той замълча и я погледна право в очите. — Освен това са ми казвали, че конните състезания са глупаво нещо.

— Вярно е — отговори тя язвително. — Но само ако си глупак да започнеш — погледна го накриво: — Аз не съм глупачка, а мисля, че и вие не сте. Но това значи ли, че отговорът е не?

Сигурно трябваше в този момент да приключи разговора, да й каже, че съжалява, но това не го интересува. Всъщност бе заинтригуван. Ала толкова много неща му висяха на главата, че нямаше време за нищо друго.

Той обаче дори не бе изслушал докрай предложението й. Не трябваше ли поне да я остави да се изкаже?

— Не отказвам... засега. Но...

— Добре! Знам, че сте зает човек и няма да ви губя времето — усмихна му се лъчезарно и той помисли, че сигурно на млади години е била красавица. Но защо му напомняше за някого? И за кого? Преди обаче да реши, тя отново стана сериозна: — И така, с моя съдружник сме обмислили всички подробности. Ето какво предлагаме: Отстъпваме ви половината права върху Гордостта на Сара...

— Гордостта на Сара ли?

— Конят! Така се казва.

— Да, да — кимна той и отново скри усмивката си. — Добре. Да не съжалявате после...

— Не, няма. И вие няма да съжалявате, ако станете наш съдружник.

— А какъв интерес имам от това?

— Ние с Отис — моят съдружник — ви предлагаме изгодна сделка. Този кон може да бяга, господин Хенеси — подчерта тя и добави неохотно: — Всъщност ще може, когато се оправи. Но Отис казва...

Джон-Хенри вдигна ръка. Очевидно бяха стигнали до развързката.

— Мога ли да попитам — започна той внимателно, — какво точно му има на коня?

— Казала ли съм, че му има нещо?

— Казахте „като се оправи“. Това ме навежда на мисълта, че в момента... не е съвсем... във форма.

Страните й леко порозовяха.

— Ама вие нищо не пропускаете! — промърмори тя и се намести неспокойно на стола. Погледна го право в очите. — Господин Хенеси,

ще бъде откровена с вас. Трябва да призная, че в момента конят... малко куца. Но, уверявам ви, това е временно — добави тя припряно. — Отис казва, че щом се оправи разтегнатото сухожилие и като излезе онова камъче, Гордостта на Сара ще бъде като нов.

Джон-Хенри се облегна назад. Значи му предлагаха кон не с един, а с два недъга. Наистина ли искаше да се забърка в тази история? Сякаш четеше мислите му, Хеди каза:

— Знам как ви звучи, но преди да решите, защо не дойдете да видите коня? Поговорете с Отис или с ветеринарния лекар.

— Как да ви кажа...

Хеди внезапно посърна. Устните ѝ леко затрепериха.

— Ние не ви насилваме, господин Хенеси. Честна дума. Само...

Тя спря, за да се овладее. Джон-Хенри бе трогнат. Очевидно това значеше много за нея, но въпреки това не си позволяваше да го моли. Изчака я да възвърне самоуверения си вид.

— Това е предложението — заключи тя. — Ние с Отис сме готови да отстъпим петдесет процента от собствеността върху коня и половината от бъдещите печалби, ако вие в замяна поемете всички разходи. Не можете да искате по-добра сделка.

Като виждаше отчаяната ѝ смелост, гордостта ѝ, която болезнено му напомняше за една друга жена, дошла в кабинета преди няколко седмици, Джон-Хенри разбра, че е обречен да купи този кон, който вероятно никога нямаше да може да бяга, независимо от всички грижи. Но от горчив опит бе научил, че на света има по-важни неща от възвръщане на капиталовложенията. Как можеше да откаже на тази решителна старица?

След като стигна до неизбежното решение, той разбра, че ако веднага приеме предложението ѝ, ще я накара да се усъмни и ще нарани гордостта ѝ. Затова се престори, че обмисля въпроса.

— Камъчето не ме безпокои — каза той. — Но колко е сериозно това разтягане на сухожилието?

Хеди го погледна за момент, после отметна глава и се засмя щастливо като малко момиченце.

— Знаех си, знаех си! — извика тя. — Вие сте не само умен бизнесмен, но и обичате конете! О, внучката ми беше права!

— Внучката ви?

Но Хеди нямаше търпение да му обясни състоянието на коня.

— Отис мисли, че проблемът изобщо не е в сухожилието. Всичко е от тази дребна песъчинка в копитото. Щом излезе, конят ще е като нов.

Тя отвори чантата си, извади поизмачкан лист хартия и го остави на бюрото.

— Това е договорът, който написахме с Отис — събщи тя гордо, нежно приглади ръба на листа и изтръска някакво боклуче. Тогава вдигна очи и видя изражението на Джон-Хенри. — О, знам, че не е като тези изискани документи, дето ги пишат скъпите адвокати, но си е съвсем законно. А когато става дума за законност, няма значение дали договорът е писан върху бала слама, или върху бюро, нали така? Има значение само за какво сме се договорили. Не е ли вярно?

— Вярно е — отговори той сериозно, макар че вътрешно се засмя при мисълта какво биха казали неговите банкови служители, ако видят такъв документ.

— Ние с Отис вече сме подписали — изтъкна тя. Явно нямаше търпение да го накара да сложи подписа си, преди да е размислил.

— Значи е мой ред — той посегна към писалката, но спря. За него всъщност нямаше значение, но знаеше, че ще събуди подозрението ѝ, ако не попита. Затова каза замислено: — Може би, преди да станем съдружници, все пак трябва да обсъдим колко ще струва всичко това.

— Знаех, че ще питате — отбеляза тя със задоволство. Измъкна от чантата още един измачкан лист и му го подаде. Там педантично бяха изброени всички възможни разходи. Изненадан, Джон-Хенри прочете като последна точка „Сладки“.

— Сладки ли?

Хеди отново се изчерви.

— А, това ли? Опитах се да обясня на този стар глупак Отис, че животните не трябва да ядат сладко, но той открил, че конят много обича сладките на внучката ми. Казва, че ще ги използва при тренировките и настоя да ги включим в списъка.

— Внучката ви прави сладки?

Хеди го погледна учудено.

— Ами разбира се, че прави. Вие трябва да знаете. Нали вие ѝ дадохте заем да си направи магазинчето.

— Пола Трент е ваша внучка?! — възкликна той и от изненада едва не изпусна писалката, с която току-що се бе подписал. Ето защо Хеди му се струваше толкова позната! Въпреки разликата от почти петдесет години, те много си приличаха.

— Ами да — Хеди се смути. — Не ви ли казах?

— Не — засмя се той. Сега вече истински се развесели. — Затова ли бяхте толкова сигурна, че ще приема предложението?

— Въобще не бях сигурна! — възрази тя, но видя недоверчивия му поглед. — Е, не бях съвсем сигурна... Но това наистина няма нищо общо с Пола. Убеди ме вашето име.

— Моето име?

— Да. Човек е име като вашето не може да не се интересува от коне.

— С име като моето... — повтори той. Изведнъж се сети и отново се засмя. Отдавна не се бе занимавал с конни надбягвания, но сега си спомни. — Да не говорите за онзи състезателен кон Джон-Хенри? С него ли ме сравнявате?

— Джон-Хенри три пъти беше кон на годината, господин Хенеси — наиздателно каза тя и се изправи. — Три пъти! И единия път на единадесетгодишна възраст. Дори след като го скопиха, пак беше непобедим. А когато решиха да го пенсионира, толкова страдаше, че трябваше да го върнат. Това беше кон, роден да бяга. Роден да побеждава! Истински шампион. Не можете да мечтаете да ви сравняват с някой по-добър.

Беше поставен на мястото си.

— Вие сте напълно права. Трябва да призная, че не съм мислил за това по този начин.

Хеди кимна енергично, сякаш искаше да каже, че е трябвало да мисли точно така. Той стана и отиде с нея до вратата.

— Сега, когато съм вече ваш съдружник, дали ще мога да видя Гордостта на Сара? Признавам, че ми е любопитно да видя състезателен кон, който обича сладки. Какво мисли внучката ви? От това би се получила добра реклама.

— О, Пола не знае нищо!

— Така ли? Защо, тайна ли е?

— Не, не, просто е изненада — изчерви се силно. — Пола не... Искам да кажа, не се интересува от коне, и... е толкова заета с

магазина си, че аз... не искам да я безпокоя. Искам да е изненада, нали разбирате?

Той не разбираше.

— Ами...

— Обещайте ми, че нищо няма да ѝ кажете — разтревожи се Хеди. — Да не развалите изненадата!

Той се поколеба.

— Но вие нали ще ѝ кажете?

— Да, да, разбира се — отговори тя, като избягваше погледа му. — Ще ѝ кажем, когато му дойде времето и когато тя... не е толкова заета — отново го погледна: — Обещайте ми! Пола обича изненадите.

Джон-Хенри помисли, че за Пола наистина ще е голяма изненада, като разбере, че баба ѝ притежава състезателен кон. Но все пак обеща. Не виждаше какво лошо има в това, пък и в момента повече го интересуваха други неща.

— Как е Пола? — попита той, уж между другото.

— О, много е добре — Хеди си отдъхна, че не обсъждат повече изненадата. — Всъщност вече нае магазин в новия безистен. Нали го знаете, на няколко преки оттук.

— Толкова близо! — каза той. — Мисля, че мястото е добро.

— Да, да.

Джон-Хенри не беше сигурен, че погледът ѝ му харесва. Въпреки краткото им запознанство, вече бе научил, че бабата на Пола вижда доста неща със сините си очи.

— Как мислите, кога ще е готова да отвори магазина?

— О, не знам. Казва, че има още много работа. Откакто го нае, по цял ден обикаля да търси оборудване. А това е само началото — тя замълча и го погледна невинно: — Не ви ли се е обаждала?

— Не, пък и не съм очаквал да се обади. Но не мога да не се интересувам.

— Естествено.

— Знам, че е много трудно да се започне нов бизнес.

— Така е.

— Когато ѝ дадох заема, не съм искал да ми съобщава какво е направила.

— Разбира се.

— Но когато я видите... можете между другото да ѝ предложите да ми се обади да каже как вървят нещата.

— Добре.

Той реши, че е време да приключат с този странен диалог.

— Опитвам се да следя състоянието на всичките си клиенти.

Тя изведнъж стана сериозна.

— Знам, че Пола е много благодарна за помощта ви. Ние с Отис също. Моля ви, елате да видите Гордостта на Сара — тя се огледа и се усмихна. — Може да нямаме такъв луксозен кабинет, но кафето е винаги на печката — усмивката ѝ стана закачлива. — И обикновено имаме по една-две сладки.

Тя си тръгна и Джон-Хенри отиде до прозореца. Хеди му бе благодарила за помощта, но му се струваше, че всъщност той трябва да е благодарен. Без никакви усилия и изглежда, дори без да го осъзнават, Хеди Баскомб и внучката ѝ вече бяха променили живота му. Защо ли? Седна на бюрото и се върна към работата си. Но колкото и да гледаше документите, не можеше да се съсредоточи върху финансовите анализи и проекти. Мислеше за един състезателен кон... И за една млада жена, която прави вкусни сладки.

В този момент младата жена бе потънала до гуша в мръсотия, грес, паяжини и прах в един огромен склад извън град Тулса. Навсякъде бяха натрупани захвърлени части от машини. Помещението бе толкова претъпкано, че тя се чувстваше като в склад за вторични суровини. Въздъхна и избърса потта от челото си. Бе прочела във вестника обява, че се разпродава оборудване за ресторанти, и дойде с надеждата да намери една-две печки за магазина си. Но всичко тук — котлони, тенджери, тигани, изглеждаше поне на сто години. Никога ли нямаше да си намери фурна?

Най-сетне забеляза една печка — или поне нещо, което приличаше на печка. Нещото беше пъхнато в един тъмен ъгъл. Отгоре имаше въже, дебело почти колкото ръката ѝ, един голям синджир и нещо като електронни лампи от старо радио. Печката не изглеждаше никак добре, но Пола се покатери върху една купчина, отмести куп пожълтели вестници, и тъкмо когато щеше да се добере до целта, вестниците се разпиляха върху нея. Веднага се вдигна гъст облак прах.

Тя започна да киха. Но най-накрая бе намерила печка и вече нищо не можеше да я спре. Затова закри устата си с ръка и се гмурна в облака.

Сега печката бе близо до нея. Но как да се добере до нея? Протегна ръка и леко дръпна синджира. Чу се зловещо дрънчене, което би трябвало да ѝ послужи за предупреждение, но тя бе уморена и изнервена и не искаше да си тръгне с празни ръце. Започна да дърпа. Нищо. Дръпна по-силно. Този път бе възнаградена с ужасен стържещ звук — печката се премести няколко сантиметра по олющения дървен под. Пола се намръщи, хвана дръжката, прехапа устни и задърпа с всички сили. Внезапно дръжката се отскубна и Пола загуби равновесие, политна назад, удари се в нещо твърдо и падна върху купчината вестници. Изохка, опита се да стане, но се подхлъзна и отново падна.

— Извинете — чу се глас. — Имате ли нужда от помощ?

Мислеше, че е сама. Стресната, опита да се изправи, но предателските вестници отново се размърдаха и пак щеше да се удари, ако една ръка не я бе задържала.

— Благодаря — изпъшка тя и видя две тъмни очи.

— Удоволствието е изцяло мое — отговори младежът с къса коса, който я държеше за лакътя. — Казвам се Родни Куин.

— Пола Трент.

— Доколкото разбирам, искате да стигнете до онази печка.

— Да — Пола погледна натам. — Но вече започвам да се чудя дали си струва.

Той хвърли бегъл поглед.

— Не си струва. Тя е пълна развалина.

— Разбирате ли от печки?

— Малко — вдигна той рамене. — Откакто се уволних от казармата преди три месеца, обикалям по такива разпродажби, събирам боклуци, оправям ги и ги продавам — огледа се и въздъхна: — Но рядко намирам нещо, с което си струва да се занимавам. Май трябва да си търся друга работа.

— Какъв бяхте в казармата?

— Няма да ми повярвате, но бях хлебар — той се усмихна замечтано: — Ама там имаше фурни! Печи и пей! Смешното е, че ми липсват. Но откъде да намеря такава работа? Сигурно щях да съм по-добре, ако бях танкист...

— Не знам, не знам — произнесе замислено Пола. Не можеше да повярва на късмета си. — Ако наистина си търсите работа, може пък да се сещам за нещо.

— Така ли? Толкова време търся, че вече не ме интересува с какво ще се хвана. Ако ми предложите нещо, целият съм ваш.

През следващите две седмици Пола видя повече неща в Оклахома, отколкото бе видяла през целия си живот. Научи повече за печки и промишлени пекарни, отколкото мислеше, че е възможно. Родни наложи лудо темпо на обикаляне по фалирали ресторанти, търгове и разпродажби. В края на този трескав период Пола имаше не само оборудване, но и приятел, и ценен работник. Бе наела Родни да ѝ помага при покупките, но когато приключиха с тази задача, той реши да остане. А и не би го пуснала за нищо на света. Беше готова да му плаща колкото поиска. Той бе станал нейната дясна ръка.

Но колкото и скъп да ѝ беше Родни, не това бе лицето, което я преследваше нощем, когато най-после се довличаше до леглото. Въпреки добрите си намерения да не мисли за Джон-Хенри Хенеси, не можеше да го забрави. Всяка нощ го сънуваше.

ПЕТА ГЛАВА

През следващите дни Пола нямаше много време да мечтае за Джон-Хенри. Показа се, че с Родни има по-голям късмет, отколкото е очаквала. Откри, че е много сръчен и обича да се занимава с ремонт. Заеха се заедно с магазина. Макар че бе готова за тежка работа и не се страхуваше да си изцапа ръцете, струваше ѝ се, че четиринадесетчасовият работен ден няма край и се слива със следващия. Понякога мислеше, че ако трябва още един път да вдигне чука, ще се разплаче. Вечерта, когато с Родни останаха до късно, за да завършат монтирането на фурните, от изтощение виждаше всичко двойно. Отгоре на това още не бе започнала да преработва рецептите за промишлено производство. Толкова труд, а не можеше дори да изпече една пробна серия сладки!

— Никога няма да свършим — оплака се тя на Родни, когато най-после сглобиха последната от трите големи фурни. Дните летяха все по-бързо, а тържественото откриване изглеждаше толкова далеч.

— Ами, просто си нетърпелива — отговори той и се облегна на алуминиевия капак, който бе лъскала няколко часа. — Много скоро ще ти писне от всички тези печки. Слушай какво ти казвам, минал съм през това.

— Де да беше така — огледа се тя. Магазинът не ѝ се струваше много по-различен, отколкото когато подписа договора. Подът бе покрит със стърготини и парчета от дъски. Навсякъде бяха разпилени боклуци и инструменти. Като добавък се търкаляха пластмасови чинии и чаши от ужасните готови храни, които ядяха.

Чувстваше се виновна за това. В началото се опитваше да носи храна от къщи, защото мислеше, че е длъжна да осигури на Родни прилично ядене, докато ѝ помага. Показа се обаче, че след четиринадесетте часа в магазина няма сили да готви и накрая се съгласи с предложението му да купуват от закувалните в безистена. Свикнал с готовите храни, той бързо откри, че близо до тях правят сандвичи, а на ъгъла предлагат вкусни салати. Сега обедът и вечерята

бяха уредени. Но тя настояваше да плаща всичко, въпреки че обикновено бе прекалено уморена да яде. С Родни поне нищо не се губеше. Колкото и да не можеше да гледа от умора, винаги се възхищаваше от количествата, които той поглъщаше, като обикновено изяждаше и нейната порция. Не можеше да разбере как остава толкова слаб и често се шегуваше, че ще го назначи за главен дегустатор на сладките.

— С най-голямо удоволствие — отвърщаше той и посягаше към следващия сандвич или плик с пържени картофи. — Но ако търсиш истински специалист, трябва да се обърнеш към сестра ми Мери-Лу в Арканзас. Това момиче знае как да яде!

— И сигурно е кожа и кости като теб?

— В нашето семейство всички сме като клечки. Трябва да е от гена... Я ми кажи, ще доядеш ли този сандвич? Ще бъде жалко да го хвърляме.

Тази вечер Пола имаше чувството, че само си губи времето. Докато Родни свърши с фурните, тя се занимаваше с щанда, но като че ли без особен успех. Въздъхна. Когато нае тази „секция“, тя й се струваше много малка. Как можеше да погълне толкова време и усилия?

Родни чу въздишката й и погледна през рамо:

— Не се безпокой. Всичко ще си дойде на мястото.

— Наистина ли мислиш така? — вече бе толкова отчаяна, че не можеше да му повярва. — И кога?

— Е, сигурно е, че няма да е тази вечер — засмя се той. — Знаеш ли какво мисля? Най-добре да заключим и да си ходим. Работата не е заек да избяга. Утре ще продължим.

— Точно от това ме е страх — въздъхна тя отново и тръсна глава. — Не, ти си отивай. Аз ще остана още малко и... ще поразчистя.

Родни огледа безпорядъка.

— Докато разсипеш всичко ли?

— Е, след като вече си включил фурните, може да ги изпробвам.

— Ти се преуморяваш, знаеш ли?

— Ти също. Ако не си забелязал, работиш толкова, колкото и аз.

— Това е друго.

— Защо?

— Защото аз съм мъж. Мъжете могат да работят повече от жените.

— Така ли? — тя се изправи войнствено с ръце на кръста и погледна заканително. — И кой ти го каза?

— Това всички го знаят — подразни я той. — Във всяко списание го пише.

— Нямам време да чета списания. Имам си достатъчно работа — погледна към часовника. Минаваше осем, а бяха започнали в шест сутринта. — Сега изчезвай, преди да съм размислила.

Родни още се колебаеше.

— Не мога да те оставя сама.

— Никой няма да ме открадне. Освен това няма да седя много.

— Сигурна ли си?

— Съвсем. Сега върви.

— Нека поне да ти донеса нещо за ядене.

— Не, благодаря — намръщи се тя. — Твоята представа за хубаво ядене е двоен сандвич със сирене и повечко пържени картофи. А ако видя още един картоф, ще започна да ги сънувам.

— Но ти не си вечеряла!

Не беше и обядвала, но нямаше защо да му го казва. Макар да се познаваха отскоро, той се държеше много покровителствено, сякаш ѝ бе по-голям брат. Понякога това ѝ харесваше, но не и тази вечер.

— Ще взема нещо по пътя, като си отивам — отговори тя и започна да го избутва към вратата. Безистенът бе още отворен. Той предпочиташе и тя да излезе оттам. Не му харесваше мисълта, че ще отиде сама на тъмния паркинг отзад. — А сега си тръгвай! Ще се видим утре.

Не му се искаше да я оставя сама, но я познаваше достатъчно, за да знае, че на този тон не се възразява. Мърморейки, че ще капне от работа, той излезе и внимателно затвори зад себе си облепената с вестници врата.

Останала сама, Пола усети как умората я надвива. Докато имаше компания, можеше да забрави колко е изтощена. Но сега нищо не я развличаше. Може би трябваше да послуша Родни и да си тръгне. За момент се изкуши да го направи, но тръсна глава. Дори с помощта на Родни подготовката се оказа много по-дълга, отколкото бе очаквала. Вече имаха ток и можеше поне да пробва фурните, докато се занимава

с рафтовете в дъното на магазина. Ако поработеше още един час, нямаше да се чувства толкова виновна, че си отива преди полунощ.

Въпреки умората усети лек трепет, когато реши да включи фурните. Всяка малка стъпка я доближаваше до целта. Щом градуираше термометрите, можеше да започне с изпробването на рецептите.

С внезапен прилив на сили закопча около тънкия си кръст тежкия зидарски колан, взе чука и се отправи към дъното на магазина. Дватамата с Родни бяха издигнали стена между работилницата и помещението, което щеше да бъде търговска зала. В момента, в който стигна до рафтовете, чу как вратата се отваря. Явно Родни в края на краищата ѝ бе донесъл сандвич. Без да се обръща, извика:

— Добре де, ако толкова искаш да вечеряме, ще отидем на някое прилично място. Омръзна ми тази суха храна.

Отговорът не закъсня.

— В такъв случай какво ще кажете за „Уотърфорд“?

Ресторантът на хотел „Уотърфорд“ бе един от най-изисканите в града. Но не това я изненада толкова, че изпусна чука и едва не премаза пръстите на краката си. Тя позна този глас, но това не бе гласът на Родни. Обърна се рязко и срещна развеселения поглед на Джон-Хенри Хенеси.

— Ако не ви харесва „Уотърфорд“, можем да опитаме в „Орлово гнездо“ на кулата — усмихна се той. — Или някъде другаде. Където предпочитате.

В момента предпочиташе да потъне вдън земя. „Какво прави той тук?“, помисли трескаво и стисна очи, сякаш можеше да го накара да изчезне.

Но той не изчезна. Когато отвори очи, бе още там. Видът ѝ беше ужасен — рошава, прашна, раздърпана, покрита със стърготини. Беше толкова смутена, че се ядоса. Какво все пак правеше тук?

— Не исках да ви стряскам — каза той и вдигна чука. Подаде ѝ го, тя погледна неразбиращо, сякаш не знаеше какво е това, и накрая го взе.

— Е, стреснахте ме — усети, че прозвуча грубо и поклати глава. — Извинете, може би съм малко изморена.

— Няма нищо. Може би трябваше първо да се обадя.

Тя огледа хаоса наоколо.

— Телефонът не е свързан, но все едно нямаше да го намеря. Както виждате, още не съм готова да започна бизнес.

— Но виждам, че напредвате.

— Няма нужда да ми правите комплименти. Знам, че тук е голям безпорядък — тя погледна чука, който здраво стискаше в ръка. С усилие на волята разтвори пръстите си и го остави. — Аз... Не обръщайте внимание на това, което казах преди малко. Сбърках ви с друг.

— Много ми е неприятно да чуя това. Нали не искате да кажете, че няма да вечеряте с мен?

Сигурно се шегуваше. Не можеше да излезе с него в този вид, дори да искаше. Пък и не искаше.

— Съжалявам — отговори тя, без да го погледне. — Не мога.

Той не изглеждаше обиден от резкия отказ, само разочарован.

— Много съжалявам.

— Ами... — внезапно се сети, че не е проверила фурните. Това бе добро оправдание да се измъкне от неудобния разговор. — Извинете ме.

Джон-Хенри я последва внимателно.

— Работата изглежда много — забеляза той. — Май ви трябва помощ.

Пола не знаеше защо реагира толкова войнствено. Може би защото я бе изненадал с предложението за вечеря.

— Имам си помощник.

Той погледна многозначително към тежкия зидарски колан.

— Изглежда не е достатъчен. Няма нужда сама да правите всичко това, нали?

Изведнъж ѝ се стори, че широкият кожен колан с инструменти тежи цял тон. Искаше ѝ се да го скрие зад гърба си. Но гордостта не ѝ позволяваше да го пипне.

— На мен не ми пречи! — заяви тя предизвикателно. — А на вас?

В същия миг съжали за думите си. Защо се държеше толкова лошо с него? Не намираше отговор. Знаеше само, че е уморена, че има сенки под очите, че не е яла, че... Че изобщо не изглежда така, както би искала той да я вижда. Ако въобще искаше да я вижда. Но не искаше. Можеше да си мисли за Джон-Хенри Хенеси, това обаче

съвсем не означаваше, че желае да има нещо общо с него, дори ако такова нещо беше възможно. А не беше.

— Извинявайте — каза той малко сковано. — Не исках да ви се бъркам.

Почувства се още по-зле. Явно го бе обидила. Защо ли?

— Мислите, че правя всичко не както трябва, нали?

— Не съм казал такова нещо. Някакъв дявол я караше да продължи.

— Няма нужда да го казвате. То ви е изписано на лицето.

— Единственото, което е изписано на лицето ми, е възхищение от упоритата ви работа. А сега, ако трябва, защо да не продължим този разговор по време на вечерята? Не мислите ли, че ще се чувстваме много по-удобно?

Пола не вярваше, че някога ще се чувства удобно с този мъж. Откакто се бе появил, с всяка минута се чувстваше по-объркана. Какво ставаше с нея? Защо се държеше толкова грубо и заядливо? Това не бе в нейния стил. Сигурно беше поуморена, отколкото предполагаше.

А той бе по-хубав, отколкото го помнеше от първата им среща. При тази мисъл отново се вбеси. Какво ако бе хубав? Какво значение имаше? Те нямаха нищо общо. Бе дори подстриган по-добре от нея. Носеше костюм по поръчка, обувки по поръчка и вносна копринена вратовръзка, докато тя се опитваше да не забелязва колана на кръста си и полепналите по джинсите стърготини. Ако нещо драматично подчертаваше разликата помежду им, помисли тя раздражено, това бяха прическите и този глупав колан.

— Или — обади се той, като не дочака отговор, — ако вече сте вечеряли, може да изпием по едно кафе.

— Не мога — повтори тя упорито. — Не съм свършила тук.

— Тогава ще ви помогна да свършите.

— Не, това е невъзможно! — възкликна ужасена, че той наистина ще го направи.

— Защо?

Пола започна смутено да разкопчава колана.

— Дайте да ви помогна — протегна той ръка към катарамата на гърба ѝ.

— Не, мога да се справя и сама — възрази тя.

Залитна и неочаквано се озова в прегръдките му. Ръцете им се срещнаха и тя го погледна. Бяха толкова близо, че можеше да долови парфюма му — остър и предизвикателен аромат, който не би трябвало да подхожда на изискания му вид, но ухаеше много приятно. Джон-Хенри бе доста по-висок от нея и ѝ се струваше огромен... Или просто чувстваше твърде силно физическото му присъствие. Усещаше топлината на тялото му, която разпалваше кръвта ѝ. Стресната, отскочи назад.

— Аз... мога сама — прошепна тя и наведе очи.

Започна да се бори с токата. Вече мислеше, че трябва да скъса проклетия колан, когато закопчалката най-последно поддаде и коланът падна на пода с трясък от разпилените гвоздеи, отвертки и инструменти. Изрита го ядосано настрана.

Но преди да успее да измисли какво да каже, Джон-Хенри се наведе и се вгледа в лицето ѝ.

— Кога за последен път ядохте нещо?

Пола не искаше да отговори на това. Трябваше да каже нещо важно.

— Не помня. А сега, господин Хенеси, моля ви...

— Наричайте ме Джон-Хенри.

— Господин Хенеси — повтори тя твърдо, — знам, че сте много любезен с мен и съм ви благодарна. Но наистина не искам да пия кафе. Имам толкова много работа и нямам...

— Тогава ще ви помогна — заяви той и за неин ужас започна да съблича палтото си.

— Какво правите?! — извика тя.

— Нищо.

— Не е нищо — тръсна яростно глава. — Не можете... Няма да позволя... Не е редно.

— Тогава да вървим — заяви той и се облече.

— Не, нали ви казах — никакво кафе.

— Ще отидем някъде наблизко да хапнем. Бледа сте като призрак. Очевидно имате нужда да ядете.

— Това, от което имам нужда, е да свърша тук.

— Добре, тогава ще поръчаме да ни донесат нещо за ядене и през това време ще работим. С какво да започна?

— Защо се държите така с мен!? — възмути се Пола. — Така ли правите с всичките си клиенти?

Това го спря.

— Не — произнесе той бавно. Изглеждаше изненадан. — Не правя така — усмихна ѝ се: — Но това не значи, че ще ви оставя да работите сама.

Тя видя, че той говори сериозно. Предаде се:

— Добре, но не искам да ходим в луксозно заведение. Не съм облечена подходящо.

Изражението му се промени.

— Според мен изглеждате чудесно — каза тихо той.

Какво можеше да отговори? Изми си ръцете, изгупа стърготините и след пет минути вече седеше в лъскавия черен ягуар. Докосна меката кожена седалка и въздъхна от толкова много лукс.

— Къде искате да идем?

Отговори, че няма значение — можеше и в най-близката закусвалня. Искаше само да свършат възможно по-бързо. Той я заведе в едно от новооткритите мексикански ресторантчета само през две-три преки. По това време заведението беше почти празно — няколкото посетители приключваха с кафето и десерта си. Собственичката ги настани в едно сепаре далеч от входа и след малко се върна с царевични питки.

— Сервитьорката идва — съобщи тя и се усмихна на Джон-Хенри. Той обаче не я забеляза, докато не го попита дали ще желаят нещо за пиене.

— Пола?

Последното нещо, което ѝ трябваше, бе алкохол. Чувстваше се толкова уморена, че можеше да заспи от първата глътка.

— Не, благодаря. Ако искате, вие си поръчайте.

Но той поклати глава и жената си тръгна. Пола се обърна към него.

— Не трябваше да се отказвате заради мен.

— Няма значение — вдигна той рамене. — На времето съм изпил повече, отколкото ми се полага.

Пола не знаеше какво да прави, затова взе една питка — топла, хрупкава и леко солена. Когато посегна за следващата, усети колко е

гладна. Опита и от соса в купата на масата и забеляза, че Джон-Хенри я гледа.

— Ето — побутна чинията към него. — Хубави са, вземете си.

Той разсеяно взе една питка, но продължи да не сваля очи от нея.

— Защо ме гледате така?

— Гледам ли ви? Извинявайте — посегна към менюто. — Какво ще искате за вечеря?

Пола взе листа от ръцете му, но не го погледна.

— Господин Хенеси — каза тя, — защо дойдохте тази вечер?

— Моля ви, наричайте ме Джон-Хенри. Или Джон. Или дори... Не, не Хенри. Иначе аз ще трябва да ви наричам госпожица Трент, а така звучи много официално. Как предпочитате?

— Предпочитам да разбера защо дойдохте в магазина. Не бяхте сигурен, че има магазин ли?

— Какво искате да кажете? — стъписа се той.

— Е, в края на краищата не ме познавате. Може би си мислехте, че съм взела парите и съм изчезнала с тях. Може би дойдохте, за да видите лично дали аз...

Той избухна в смях.

— Ако за миг бях помислил, че сте мошеник, щях да накарам да ви изхвърлят от банката.

— Не виждам нищо смешно — ядоса се тя. Мразеше да ѝ се смеят. — Наистина можех да ви излъжа. Нямах как да разберете.

Той видя, че е засегната и едва сдържа смеха си.

— Знаех, че не ме лъжете.

— Откъде?

— Ще ви кажа нещо, госпожице Трент — усмихна се, без да иска: — Никога недейте да играете покер. Лицето ви не става за това.

— Какво му е на лицето ми?

— Нищо — неочаквано сериозно отговори той и без предупреждение хвана ръката ѝ. — Само мисля, че то е най-изразителното лице на света.

Пола почти не го чу. Усещаше само пръстите му. Искеше да си издърпа ръката, но сякаш не можеше да помръдне. Изведнъж болезнено осъзна, че иска повече, отколкото само да го държи за ръка. Наведе очи. Чувстваше, че се изчервява.

Само толкова ли ѝ трябваше — ръката му върху нейната? Никога никой мъж не ѝ бе действал така, дори Ренди, преди да се оженият, когато и двамата бяха млади и кръвта им кипеше. Но сега беше по-възрастна, по-зряла. Трябваше да контролира чувствата си, а не да се оставя да я водят. Дали причината не беше, че отдавна не е била с мъж? Не, това нямаше нищо общо. Бе виждала достатъчно мъже, след като Ренди я остави. Знаеше, че е достатъчно да завърже разговор или да се усмихне по определен начин, и вече няма да е сама. Но никога не бе изпитвала и най-малкото желание да направи нещо такова... досега.

Бавно вдигна очи, погледна Джон-Хенри и веднага разбра, че и той се чувства по същия начин. Дори в лекото докосване на ръката му се усещаше колко я желае, виждаше се в изражението на очите му, във внезапното потрепване на едно мускулче на лицето. Бе напрегнат не по-малко от нея. Пръстите му конвулсивно се свиха върху нейните.

„Не съм готова за това“, помисли тя с внезапен страх. „И не знам дали някога ще бъда.“ В този миг някой каза:

— Извинявайте, че се забавих. Готови ли сте?

Пола премигна и погледна към момичето, което сякаш бе изникнало от дън земя. То стоеше пред тях с химикалка и бележник и ги гледаше очаквателно. В първия миг Пола не можа да разбере какво искат от нея. После се сети, че това е тяхната сервитьорка. А тя дори не бе погледнала към менюто. Обърна се безпомощно към Джон-Хенри, който изглеждаше също толкова объркан.

— Оставям на вас да изберете — каза тя. Бе прекалено смутена, за да избира. Какво се беше случило току-що?

Джон-Хенри май също не знаеше. Но явно можа да се овладее по-бързо или във всеки случай така ѝ се стори, защото той успя да даде поръчката. Сервитьорката се отдалечи, развявайки пъстрата си униформена пола. Пола установи, че се чувстваше по-спокойна, ако не беше само с него... Сега, когато момичето го нямаше, тя не знаеше какво да каже. Наистина ли и той се чувстваше по същия начин, или от умора въображението ѝ се бе развинтило?

— Горещо ли е, или само на мен така ми се струва? — попита Джон-Хенри, разхлаби вратовръзката си и се огледа.

— Малко е топло — съгласи се тя и бързо посегна към водата.

Той също взе чашата си. Сякаш съжаляваше, че не поръча нещо по-силно.

— Разкажете ми за магазина.

— Е, както видяхте тази вечер, няма много за разказване — веднага отговори Пола с облекчение, че отново е в безопасни води.

— Но вие имате планове.

— Вярно е. Но ви разказах всичко, когато исках заема.

— Разкажете ми пак — наведе се той към нея.

Дори от това леко движение ѝ се стори, че се е приближил прекалено много. Несъзнателно се отдръпна и преглътна.

— Ами, веднага щом с Родни завършим обзавеждането на магазина...

— Родни?

— Родни Куин. О, той е истинско бижу! Не знам какво щях да правя, ако не го бях срещнала... — засмя се и добави: — Сигурно още щях да се лутам в онзи пращен склад и да се мъча да стигна до печката.

Колкото и да бе смутен от обратата на разговора, Джон-Хенри не попита за печката. Сякаш много повече го интересуваше „бижуто“, което е намерила.

— Този... Родни... Отдавна ли го познавате?

— Родни? Не, само... — започна тя и млъкна. Може би я питаше дали тя и Родни имат нещо общо? Трепна от тази мисъл, но реши да не става смешна. — Не, не отдавна — но не можа да се сдържи да не попита: — Защо?

— Просто така, интересувам се.

Кой знае защо Пола усети разочарование. След това се ядоса. Какво очакваше — той да изгаря от ревност, защото тя се среща с друг мъж? Каза си, че така ѝ се пада и отговори:

— Родни е бил хлебар в казармата. Срещнах го, когато пазарувах за магазина и като разбрах какъв опит има, го наех за помощник.

— Няма нужда да ми обяснявате.

— Знам, но искам да ви обясня. Родни толкова ми помага и аз съм му много благодарна... — без да усети, въздъхна дълбоко: — Струва ми се, че времето лети. Трябва да довърша магазина и да започна да изпробвам рецептите си, но работата върви много по-бавно, отколкото очаквах, а всяко забавяне... — усети нервността в гласа си и рязко спря. — Извинете. Сигурно наистина съм много уморена. Вас не ви интересуват моите проблеми.

— Интересуват ме. Знам какво значи това за вас. Разбрах го още в деня, в който влязохте в моя кабинет.

— Наистина за мен това е много — оживи се тя отново. — За мен това е всичко!

— Защо?

Сервитьорката донесе яденето. Пола отмести чинията си.

— Ако ставаше дума само за мен, нямаше да е толкова важно. Но аз трябва да мисля и за баба си. Казах ли ви за нея? — попита тя, без да забелязва реакцията му и се усмихна нежно: — Казва се Хеди и е най-прекрасният човек на света. Нямам други роднини и се чувствам отговорна. Ако нещо се случи... — тя потрепна и отново го погледна: — Затова толкова бързам да открия магазина. Искам да съм готова... Не че очаквам нещо да стане — добави тя. — Баба е на осемдесет и две години, но не бихте ѝ ги дали. Тя е по-енергична от мен.

— Да... — измърмори Джон-Хенри.

— Моля?

— Продължавайте, разкажете ми за... Как се казваше? Хеди?

— Да, Хеди Баскомб. Както ви казах, тя е единствената ми роднина и аз съм ѝ много задължена. Винаги е била до мен, особено когато Дени загина...

— Дени?

— Брат ми — обясни тя и гласът ѝ леко трепна. Дори сега, дванадесет години след инцидента, понякога ѝ се струваше, че едва вчера е научила за нещастieto. — Той беше с една година по-голям от мен. Загина в нощта, когато празнуваше двадесет и първия си рожден ден. Един пиян шофьор връхлетя върху колата му. Дени загина на място — в гласа ѝ се прокрадна горчивина.

Джон-Хенри замълча за миг и после съвсем искрено каза:

— Много съжалявам.

— Аз също — тя се опита да се отърси от спомените си. — Дени ми беше не само брат, но и един от най-добрите ми приятели.

— Все пак сте била щастлива, дори за малко. Аз никога не съм имал нито брат, нито сестра.

— А, единствено дете — с удоволствие смени темата Пола.

— Да, но не нарочно. Майка ми казва, че би искала още деца, но човекът, за когото се омъжи, беше много по-възрастен от нея... Клод твърдеше, че аз съм по-буен от стадо диви коне.

— Сигурно е преувеличавал — засмя се Пола. Не можеше да си представи Джон-Хенри като непослушно дете.

— Не много — каза той тъжно. — Знаете ли, не съм бил винаги банкер.

Това събуди любопитството ѝ.

— Така ли?

— Разбира се — помръкна и се загледа в далечината. — Всъщност детството беше много различно от по-нататъшния ми живот. Преди майка ми да се омъжи за Клод, ние живеехме... доста трудно — поклати глава, сякаш не искаше да продължи, и се усмихна: — Но нали говорехме за вас?

Пола отново се озова в центъра на вниманието и се размърда неспокойно на стола.

— Да, но вашата история звучи много по-интересно от моята — възрази тя.

— Добре тогава, какво ще кажете за нещо по-неутрално? — предложи той, забелязал притеснението ѝ. — Разкажете ми за магазина. Говорехте, че нямате търпение да го откриете. Имате ли насрочена дата?

Колкото и да копнееше да чуе и да научи всичко за мъжа, който я интересуваше, веднага се запали от въпроса за бизнеса.

— Имах дата — каза тя и отново се намръщи. — Но, както изглежда, ще трябва да я отложя.

— Няколко седмици нямат кой знае какво значение, нали? — каза той и сбърка.

— Имат значение! — Очите ѝ пламнаха. — Имат голямо значение!

— Защо?

Тя бе мислила затова почти непрекъснато. Чудеше се защо толкова се притеснява.

— Никога не съм предполагала, че съм амбициозна — произнесе тя почти учудено. — Но вече знам, че е така. Сега мога да осъществя мечтата си и нищо няма да ме спре. Аз ще успея и го казвам не защото ми дадохте заема. Знам, че ще успея. Чувствам го.

— Тогава ще успеете. Но...

— Но какво?

Той поклати глава.

— Вие нямате нужда от моя съвет.

— Имам нужда! — тя се наведе към него. — Кажете ми!

Джон-Хенри се поколеба.

— Виждал съм хора, които стават роби на мечтата си да успеят. Не позволявайте на амбицията да ви промени или да ви отведе подалеч, отколкото искате да стигнете.

— Това няма да се случи с мен! — заяви тя твърдо.

— Надявам се — отговори той и направи знак да донесат сметката.

Пола мислеше за този разговор по пътя към къщи, след като Джон-Хенри я остави на паркинга до колата ѝ. Накрая и двамата се бяха умълчали, погълнати от собствените си мисли. Докато гледаше как черният ягуар се отдалечава, тя за пръв път си зададе въпроса докъде би стигнала, за да осъществи мечтата си...

Джон Хенри също бе замислен, докато пътуваше към апартамента си. Много по-късно, всъщност много, след като часовникът удари три, той все още седеше в кабинета, мислеше за Пола и топлеше с ръце коняка, който си бе налял с надеждата, че ще го приспи. Никога не бе срещал човек като нея — толкова открит, толкова откровен и пряк. Беше очарован от изразителността на това красиво лице, от бързо променящите се чувства в тези тъмни очи. В един миг те горяха от вътрешен огън, в следващия, когато говореше за брат си, бяха толкова тъжни, че му се искаше да я утеши в прегръдка.

— Това е смешно — промърмори той и се облегна. Новата поза обаче не му помогна да се отпусне.

След това се сети за Хеди и се намръщи. Почти се бе издал, когато Пола заговори за баба си. Защо, по дяволите, изобщо даде това глупаво обещание да се прави, че не се познава с нея? Само веднъж се бе срещал с Пола извън банката, а това вече усложняваше нещата.

Изречението му стана още по-замислено. Остави чашата. Всичко ще се промени, реши той. Независимо от всякакви обещания, дадени на разни стари дами, бе намерил Пола и нямаше намерение да ѝ позволи да си отиде. Беше правил номера по-рано, можеше да ги прави и сега.

А що се отнася до Пола, той имаше план. Тя можеше да е упорита колкото си иска, но тази история нямаше да продължи. Не можеше да ѝ позволи да се преуморява до смърт. Тя сигурно би донесла от девет кладенци вода, за да му възрази, но това нямаше да промени мнението му. Щеше да ѝ помогне, независимо дали иска, или не.

Сети се, че след пет часа има среща с представители на „Милуоки-Уокеша“ и реши, че за момента е направил всичко възможно. Подсвирквайки си при мисълта колко доволна ще е Пола от неговия план, той загаси лампата.

ШЕСТА ГЛАВА

Следващата сутрин, когато подкреплението пристигна, Пола бе затънала в работа. Окачваше рафтовете в дъното на магазина и ѝ се стори, че чува вратата да се отваря. Но след недоразумението с Джон-Хенри снощи се бе поучила от грешката си. Остави дъската, която държеше, и погледна към входа. Там стояха двама мъже и се оглеждаха. Носеха зидарски колани и цяла чанта със сандвичи. Сигурно бяха сбъркали магазина. Тя избърса ръцете си и излезе.

— Кого търсите?

Пръв заговори високият слаб майстор. Той беше с бейзболна шапка, тежки работни обувки, а под отвореното му яке се подаваше избеляла тениска с емблемата на празненствата по случай стогодишнината на Оклахома.

— Вие ли сте Пола Трент?

— Да.

По-ниският се усмихна. Той беше облечен като колегата си, само че тениската му беше чисто бяла.

— Значи идваме при вас да помагаме — съобщи той и се огледа. — От тая дупка май ще се получи нещо, а?

— Чакайте малко — спря ги тя, като видя, че събличат якетата си. — Не разбирам. Трябва да има някаква грешка.

— Няма грешка — увери я високият. — Нали вие сте Пола Трент? А ние сме наети, за да ви помогнем да довършите магазина — той се огледа къде да сложи кошницата, не намери подходящо място и накрая я остави на пода. — Има ли някакъв проект, или — той се ухили, за да подчертае, че се шегува — да го нахвърляме сега?

„Няма да го нахвърляме сега“, помисли Пола и усети, че въпреки усмивката на човека започва да се ядосва. Той за идиот ли я мислеше? С Родни бяха направили план, който лежеше на масата, затрупан със стърготини и разпилени пирони. Преди да усети какво прави, махна с ръка:

— Планът е ето там. Но почакайте! — спря ги тя, като видя, че и двамата се обърнаха. — Извинявайте, но не ви познавам. Сигурно е станала грешка.

Високият докосна върха на шапката си.

— Прощавайте, госпожо. Май трябваше първо да се представим. Аз се казвам Върл, а това е Емет.

— Добре, много ми е приятно, но както ви казах, трябва да има някаква грешка. Очевидно сте дошли да работите, но аз не съм наемала никого.

— Разбира се, знаем — намеси се Емет. — Друг ни нае. Тази сутрин се обади шефът и каза, че господин Хенеси иска да дойдем и да ви помогнем да довършите помещението. И ето — тук сме — той се усмихна. — А сега имате ли нещо против да почваме? Губим време, пък май работата е много.

Стъписана, Пола видя как разгъват плановете и се втурна към тях.

— Когато казахте Хенеси, Джон-Хенри Хенеси ли имахте предвид?

— Да, госпожо — кимна Върл. — Той се е обадил на нашия шеф, Чарли Расмусен. Познавате ли го? Е, господин Расмусен каза, че господин Хенеси е поръчал да правим каквото наредите.

— Разбирам — Пола се ядосваше все повече. Беше казала на Джон-Хенри, че може да се справи. Какво си въобразяваше той? Че само защото отиде с него на вечеря, сега може да ѝ се бърка? Ако искаше зидари, щеше сама да ги наеме.

Усети, че двамата мъже я гледат с любопитство и се опита да се усмихне. В края на краищата те не бяха виновни. Трябваше да се разправя с някой друг.

— Защо не пиете по едно кафе, докато изясня нещата? — каза тя мило. — Няма да се бавя, обещавам.

Напъха ризата си в джинсите, изтупа праха, грабна палтото си и стремително излезе. Върл и Емет се спогледаха, въздъхнаха и се насочиха към термоса.

— Е — измърмори Върл, наля си чаша кафе и се разположи за дълга почивка, — по-добре да си го изкара на него, отколкото на мен. Като я гледам как ѝ святкат очите, сигурно ще му вдигне скандал.

Колкото повече приближаваше кабинета на Джон-Хенри, толкова повече се ядосваше. Когато стигна до банката, съвсем не мислеше дали е облечена по най-подходящия начин. Интересуваше я само какво ще му каже и кипеше от възмущение. Той нямаше право така да се намесва. Какво като ѝ е отпуснал заем? Тя можеше и сама да се оправи със собствения си магазин. Ако не наемаше допълнителни работници, то бе, защото си правеше сметка на парите. Бе пресметнала всичко до последния цент и в сметките ѝ не влизаха зидари. За нея бе по-важно да купи качествени продукти за сладките, отколкото рафтовете да са добре подредени.

Зад бюрото седеше същата високомерна секретарка, само че този път облечена в тревистозелен костюм, който не подхождаше на яркото ѝ червило. Тя вдигна стресната глава, но днес Пола нямаше време за любезности и, без да ѝ обръща внимание, се насочи право към асансьора.

— Момент! — извика разтревожено секретарката. — Не може...

Но Пола вече влизаше в кабината. Преди да се затворят вратите, мярна как секретарката се надигна от стола и посегна към телефона. Дано не викаше охраната!

„Нека само се опитат да ме спрат!“, помисли тя вбесено. Имаше да каже това-онова на господин Джон-Хенри Хенеси!

Джон-Хенри беше до бюрото си, когато чу гласове от кабинета на секретарката. „О, не! Пак ли?“, помисли той. Точно се чудеше дали му предстои да се срещне с още някоя представителка на семейство Трент-Баскомб, когато госпожа Адамс отвори вратата с примирен вид.

— Госпожица Трент иска да говори с вас. Много настоява.

Пола стоеше зад нея и той не можеше да види лицето ѝ. Усмихна се очаквателно. Сигурно идваше да му благодари.

— Добре, поканете я — каза той.

Пола обаче очевидно не идваше да благодари. Когато секретарката се оттегли, Джон-Хенри разбра, че е ядосана.

— Искам да поговорим — каза тя.

— Разбира се — какво ли бе сбъркал сега? Каза на Чарли да изпрати двама добри работници. Мислеше, че тя ще се зарадва. —
Защо не седнем?

Когато Пола го погледна с тези пламтящи очи, той за момент забрави, че е сърдита. Единственото, което можа да помисли, бе колко е хубава и как му се иска да я грабне в прегръдките си и да я целуне.

— Бих постояла права, ако нямате нищо против. Дойдох да поговорим за онези двама души, които сте ми изпратили в магазина.

Все още не разбираше за какво става дума. Усмивката му угасна.

— Ако не сте доволна от тях, можем да намерим други.

— Не искам да намирамте други, Джон-Хенри! Искам да се справя сама!

— Да, помня, че казахте това, но мислех, че малко помощ...

— Не ми трябва вашата помощ! — прекъсна го тя. — Толкова ли не разбирате? Дадохте ми пари назаем и аз съм ви благодарна. Но, моля ви се, не ми казвайте как да ги харча!

Той настръхна.

— Изобщо не съм имал такова намерение.

— Защо тогава сте се обадили да ми изпратят тези хора? Мислите, че не напредвам достатъчно бързо ли? Искате да ускорите нещата, за да си получите обратно парите? Ако ми трябваша зидари, щях сама да си ги наема!

Той усети, че започва да се ядосва от несправедливите ѝ обвинения. С усилие се овладя.

— Мисля, че не разбирате...

Тъмните и очи отново блеснаха:

— О, много добре разбирам! Вие мислите, че съм некадърна!

— За ваша информация, най-малко бих ви нарекъл некадърна.

— Защо тогава...

— Исках да ви помогна! — избухна той. — Толкова ли е лошо това? Ако съм ви обидил, съжалявам. Само се опитвах...

— Недейте! — вдигна тя ръка. — Не се опитвайте да правите нищо за мен! Отпуснахте ми заем. Това е достатъчно, но не ви дава право да ми се бъркате в живота.

Той нямаше такова желание. В миналото често бе страдал заради невъздържания си характер. Затова толкова се стараяше да се владее през последните пет години. Причината Камила да тръгне на това последно фатално пътешествие бе отново неговият гняв. След един ужасен скандал тя излетя от къщи и се метна на ферарито. Гумите изсвистяха и едва не запушиха от рязкото потегляне. Бе карала по този

начин и друг път, когато се бяха спречквали — а това накрая им се случваше доста често. Разликата беше, че онази нощ тя не се върна.

Джон-Хенри се отърси от спомените си. Пред него стоеше сърдитата Пола и Камила бе последното, с което искаше да се занимава. Попита напрегнато:

— Значи мислите, че съм ви дал заем, защото очаквам нещо в замяна?

— Какво друго мога да мисля? Така ли се държите с другите клиенти? Наемате ли им работници, отбивате ли се да видите с какво можете да помогнете? Някак не ми се вярва, че компании като „Диджитрон Оптикс“ са удостоени с личното ви внимание. А на мен, господин Хенеси, то също не ми трябва. Ако си искате обратно парите, кажете. Ако не, оставете ме да работя, както аз намеря за добре.

Вбесена, тя се обърна и тръгна към вратата. Но преди да стигне дотам, той я хвана за ръката и я завъртя към себе си.

— Не, недейте! Не сте...

Забрави какво искаше да каже — тя се спъна, залитна и инстинктивно се вкопчи в него, той протегна ръка да я задържи и изведнъж се озоваха в прегръдка. Всичко стана толкова бързо, че тя нямаше време да се съпротивлява, а той се оказа неподготвен за внезапно обзелото го желание. Отдръпна се бързо. Някоя жена не го бе привличала толкова, дори Камила.

— Пола... — прошепна той.

Страните ѝ порозовяха, а в тъмните ѝ очи проблесна чувство, което той не посмя да назове. Джон-Хенри не можеше да отдели очи от лицето ѝ. С цялото си тяло копнееше да я целуне, да я притисне към себе си. Чувстваше как всеки негов мускул трепери от усилието да се сдържи. „Какво лошо има?“, мина му през ума. Но беше прекалено рано... или прекалено късно, кой знае? Той знаеше само, че ако веднага не я пусне, след малко вече няма да може да се овладее. С усилие на волята отстъпи крачка назад.

— Извинявай... — промърмори той. — Не трябваше... Не беше...

Сам не знаеше какво иска да каже. Чувстваше се объркан и смутен, съвсем не като улегналия banker, когото всички познаваха. Изведнъж осъзна, че образът, изграден с толкова труд, е само маска, къщичка от карти, която тази непозната жена може да събори с едно

докосване. Излизаше, че изобщо не се е променил, само е натрупал пластове порядъчност с надеждата да задуши под тях човека, който някога е бил. Очевидно се бе провалил, след като една такава среща можеше да го обърка напълно. Нищо ли не бе научил от живота?

Пола се отдръпна.

— Аз... — започна тя и безпомощно притисна ръка към устата си. — Не трябваше да идвам. Съжалявам.

Той се опита да се овладее.

— Аз съжалявам. Не трябваше да се намесвам.

Пола събра смелост и го погледна в очите.

— Не, аз не трябваше толкова прибързано да съдя.

— Ако искаш, ще отменя заявката за майсторите. Но бих предпочел да приемеш помощта им като мой принос за твоя успех. Не че мисля, че не можеш да се справиш сама — добави бързо. — Но тъй като започвам програма за подпомагане на малкия бизнес, искам да смятаме това за един експеримент. Можем ли да направим така?

Какво можеше да отговори? Ако откажеше, би провалила шансовете на някой друг, който наистина има нужда от такава помощ.

— Ами... При тези условия май не мога да възразя — каза неохотно и усети, че прозвуча много неучтиво. — Благодаря — добави тя. — Много си великодушен.

„Не толкова, колкото бих искал“, помисли Джон-Хенри.

Джон-Хенри застана до прозореца, за да я види как се качва на малката си кола. Той имаше толкова много, повече, отколкото можеше да поиска или да използва, а Пола трябваше да се бори, за да преживее. О, ако само би му разрешила да ѝ помогне! Отхвърли тази мисъл. Тя не искаше това, което той можеше да ѝ предложи. Бе показала ясно, че няма нужда от неговата помощ. Единствената причина да приеме предложението му днес бе, че мислеше за тези, които ще дойдат след нея и може наистина да имат нужда от подкрепа.

Потънал в мисли, седна на бюрото и подпря глава на ръцете си. Каквото и да направеше за Пола, все излизаше лошо. Не бе свикнал с това чувство за неуспех.

Ако някога се бе провалял в нещо, това беше бракът му. Посърна при мисълта за красивата си надменна и своенравна жена. Навремето

мислеше, че Камила го обича. Що се отнася до него, той със сигурност я обичаше. Тя беше толкова дива, толкова упорита. Разбра, че освен това е жестока и егоистична, едва когато вече бе твърде късно. Понякога през тези бурни години му се струваше, че тя обича единствено себе си.

Защо я бе обичал? Не можеше да преброи колко пъти си е задавал този въпрос. Дали го бяха привлекли красотата и чара ѝ, или само искаше да притежава такава красиво създание?

Отново отпусна глава. Мразеше се. Не обичаше да си спомня за този период от живота си, когато очевидно е бил не по-малко повърхностен и безчувствен от Камила. И досега не разбираше какво го бе обладало тогава, но знаеше, че бе катастрофално.

Но Пола не беше като Камила. Дали не започваше да се влюбва в нея? Невъзможно! След Камила се бе заклел никога вече да не се влюбва. Любовта го превръщаше в човек, какъвто никога не би искал да бъде, караше го да говори и действа против волята си. Наистина, и Камила беше донякъде виновна — тя го омагьосваше с красотата си, надсмиваше му се с неясните си намеци, с ласките, които ту му даряваше, ту му отказваше. Но и той беше виновен. Ако не отказваше да признае, че тази пародия на брак е грешка, всичко щеше да свърши много преди фаталната катастрофа.

Бе се подготвил да живее без любов. Докато в живота му се появи Пола. А какво чувстваше сега? Можеше ли да се довери на влечението си към нея?

Каза си, че е още твърде рано да мисли за това. С Пола почти не се познаваха. И двамата бяха прекалено заети с други неща. Може би трябваше да върви стъпка по стъпка, да не бърза. А после, след време, можеше да реши какво да прави. Да, това изглеждаше разумен подход, решение, което bankerът Джон-Хенри Хенеси би взел. Нещата отново бяха под контрол. Пое дълбоко въздух. Беше време да се върне към работата си.

Зае се с документите, които преглеждаше, преди да дойде Пола. Започна да сумира авоарите на една компания, но след като събра едни и същи цифри четири пъти и получи четири различни резултата, ядосано заряза всичко. Очевидно бе разсеян. Всичко на бюрото го дразнеше. Накрая се предаде, напъха папките в едно чекмедже, облече си палтото и отиде при секретарката.

— Излизам, госпожо Адамс — съобщи той и неочаквано за себе си направи нещо, което никога не бе правил: — И няма да се върна.

— Да, господине — секретарката изглеждаше изненадана. — Значи ли това, че искате да отменя срещата ви с господин Кевъндиш? — попита тя нерешително.

Бе забравил за него. Трябваше днес следобед да се срещне с Кевъндиш, изпълнителен директор на компания за електронна техника. От няколко седмици се опитваше да намери време, удобно и за двамата. Поколеба се. Но последното, за което искаше да говори днес, бяха диоди, катоди и транзистори.

— Да, отменете я.

Госпожа Адамс отново се учуди. Това бе толкова необичайно за началника ѝ! Погледна го загрижено:

— Да не сте болен, господин Хенеси?

Ето обяснението, което му трябваше!

— Май че... Нещо съм понастинал — съгласи се той, макар че рядко боледуваше. — Сигурен съм, че до утре сутринта ще се оправя. Защо не си тръгнете и вие? Госпожица Смидърс ще поеме телефонните обаждания, а с вас утре ще започнем по-рано.

Зарадвана от неочаквания отпуск, секретарката веднага изключи компютъра.

— Благодаря, господин Хенеси. Ще свърша някои дреболии.

Джон-Хенри кимна и излезе. Но като стигна до ягуара си, разбра, че изобщо не му се ходи в апартамента. Насочи се извън града. След малко видя табелата за отклонение към булевард „Мартин Лутър Кинг“ и, преди да се замисли, зави към Ремингтън Парк. Не беше ходил на хиподрума от години, но изведнъж се сети, че там има един състезателен кон, който е наполовина негов. Още не го бе видял, въпреки че обеща на Хеди. Паркира, слезе от колата, пое дълбоко въздух и осъзна, че точно това му е трябвало. Отдавна не се бе въртял около конете. Може би няколко минути с тези вихрени животни щяха да му помогнат да събере мислите си.

Хеди седеше до малката печка и прелистваше бюлетина за конните надбягвания. Отис я дръпна за ръката. Тя вдигна нетърпеливо

глава, увлечена от списъка на състезанията и залаганията. Отис цяла сутрин влизаше и излизаше и ѝ беше омръзнало да я прекъсва.

— Сега пък какво има?

— Кой е този? — посочи той към вратата.

Хеди погледна и очите ѝ се разшириха от изненада. Мъжът, който вървеше между клетките с елегантно палто, костюм и лъснати обувки, имаше вид, сякаш целият парк е негов. Той пъргаво прескочи поредната локва и се огледа, без да забелязва Хеди и Отис, които надничаха от вратата.

— Това е господин Джон-Хенри Хенеси.

— Какво прави тук? — разтревожи се Отис. — Да не идва да ни каже, че разваля сделката?

— Не ставай глупак! — скастри го Хеди, макар че и на нея ѝ бе минала тази мисъл. — Сигурно идва да види Гордостта на Сара. Казах му да се отбие, когато иска.

— Защо си му казала такова нещо?!

— Защото плаща разходите за коня. Не мислиш ли, че заслужава от време на време да го вижда?

Отис погледна неспокойно към празната клетка. Фернандо бе извел коня на разходка край състезателните писти. Гордостта на Сара още не беше готов да започне тренировки, какво остава за състезания, но мускулите му трябваше да се поддържат. Хеди и Отис благославяха неизчерпаемото търпение на Фернандо. Ако му кажеха, сигурно би завел коня до Кливланд и обратно.

— Но конят го няма! — прошепна Отис. — Какво ще кажем на господин Хенеси?

— Истината, разбира се.

Хеди отскубна ръката си и с приветлива усмивка излезе на алеята.

— О, господин Хенеси! — пресрещна го тя. — Каква приятна изненада!

— Ето къде сте били! — възкликна Джон-Хенри. — Вече бях започнал да мисля, че съм сбъркал. Много сте далеч от входа.

— Е, не сме съвсем в А група. Онези обори там отпред са за големите треньори, не за хора като нас, които се занимават само с един кон.

Джон-Хенри се обърна замислено.

— Ще трябва да я видим тази работа — промърмори той. — Не ми харесва да сте толкова далеч от всичко.

— А, много сме си добре тук — обади се Отис. Решил, че не може повече да се крие зад полата на Хеди, той пристъпи напред и протегна ръка. — Много ми е приятно, господин Хенеси. Много съм слушал за вас. Казвам се Отис Уингфилд.

— Наричайте ме Джон-Хенри — с усмивка каза Хенеси и стисна ръката му. — Наистина, малко е дълго. Колко пъти съм казвал на майка си...

Отис сърдечно се засмя. Хеди, която наблюдаваше отстрани размяната на любезности, веднага разбра, че тези двамата ще се спогодят.

— Според мен Джон-Хенри звучи съвсем добре. Можете само да се гордеете с такова име.

— И други са ми го казвали — той погледна съзаклятнически към Хеди, която още първия ден в кабинета му бе посочила връзката със знаменития адаш. — А къде е този кон, който ме разорява?

Отис се смути.

— Знам, че сметките изглеждат големи, но сме изчислили всичко и се опитваме да пестим, колкото можем.

Джон-Хенри го потупа по рамото в знак на извинение.

— Не се безпокойте, само така се казва. Не се оплаквам нито от сметките, нито от грижите, които полагате за коня — той се поколеба: — Занимавал съм се с коне и знам, че е нужно време.

— Радвам се да чуя това — въздъхна с облекчение Отис. — Някои собственици не го разбират.

— Аз разбирам.

— В такъв случай, наричайте ме Отис — усмихна се той широко. — Всичките ми приятели ми викат така.

В този миг се върна Фернандо. Хеди се опита да погледне през очите на Джон-Хенри и видя един голям як кон. Спомни си как за пръв път ѝ показаха жалкото кльоцаво и кокалесто създание и как ѝ се струваше, че то никога няма да изглежда по-добре. Но дори и тя трябваше да признае, че след няколкоседмичните грижи на Отис конят съвсем не бе онова животно. Гривата и опашката му никога нямаше да станат дълги и буйни, но поне козината му лъщеше от всекидневното сресване и бе загубил нездравия си вид. Очите му блестяха, а ушите

потрепваха. Цялото му същество излъчваше достойнството на състезателен кон.

— Виждам, че още има проблеми със задния десен крак — забеляза Джон-Хенри.

— Оправя се, оправя се — отговори Отис. — Това разтегнато сухожилие скоро ще мине, но за камъчето още нищо не може да се каже — хвърли бърз поглед към Джон-Хенри. — Хеди каза ли ви за това?

— Да, спомена.

Сега, когато конят бе пред тях, Отис бе възвърнал самоувереността си. Дори изглеждаше по-висок. Хеди го погледна с възхищение.

— Още ли му пари в крака? — попита Джон-Хенри.

— Понякога — кимна Отис одобрително. Само познавач можеше да зададе такъв въпрос.

— Какво казва ковачът?

— Всички казват едно и също. Може да се поразрови в копитото, но няма да има полза. Камъчето трябва да излезе само, но не се знае кога.

— Съгласен съм. В такъв случай трябва само да чакаме — Джон-Хенри потупа коня по шията. Гордостта на Сара веднага се огледа и пъкна муцуна в ръката му. Джон-Хенри се засмя и го погали по главата, но конят отново близна ръката му. — Какво иска? Морков или захарче?

Бузите на Хеди пламнаха. Тя погледна изразително към Отис и обясни:

— Търси сладка.

— Сладка ли? — учуди се Джон-Хенри и тогава си спомни последната точка в списъка на разходите. — А, да — кимна той и съдържа усмивката си, като се сети за необичайните възпитателни методи на Отис.

Сега бе ред на Отис да се изчерви.

— Знам, че не трябваше да го правя, но веднъж му дадох една сладка и глупавият кон я хареса. Сега само търси случай да си изпроси.

Джон-Хенри отново потупа коня.

— Съжалявам, момчето ми. Не помислих за това. Следващия път ще ти донеса цял плик — смигна на Хеди: — От кои да взема?

Хеди се смути още повече.

— Той обича само сладките на Пола. Опитяхме с други, но не ги яде.

— Разбирам — каза Джон-Хенри сериозно. — А има ли любим вид?

— Предпочита шоколадови, но понякога хапва и от овесените със стафиди.

— А какво мисли Пола за това? — засмя се той.

Отис и Хеди се спогледаха. Той забеляза и кимна:

— Разбирам. Още пазим тайна.

— Още само малко — припряно каза Хеди. — Щом конят започне да се състезава, ще ѝ кажем — изведнъж очите ѝ блеснаха зад очилата: — Няма как тогава да не ѝ кажем, защото ще делим печалбите с нея. Всъщност всичко е заради това, нали разбирате? Знам, че Пола ще има голям успех с магазина си, но така няма толкова да се безпокои за мен. Аз ще мога сама да се грижа за себе си и тя няма да е толкова притеснена. Вместо да се занимава с една стара жена, ще може да се погрижи за себе си и за собственото си бъдеще — тя отново погледна неспокойно към Джон-Хенри. — Разбирате, нали?

Той разбираше много неща.

— Да — отговори сериозно. — И мисля, че Пола е много щастлива, че има баба като вас.

Хеди се изчерви.

— Аз съм щастливата. Пола е чудесно момиче.

Нещо се промени в изражението на Джон-Хенри. Само за миг очите му станаха по-нежни. Изглеждаше още по-хубав, отколкото беше.

— Да — каза той. — Знам — усмихна им се: — Е, аз ще тръгвам. Радвам се, че се запознах с вас, Отис. Продължавайте все така да работите.

— Разбира се — обеща Отис. — Не се безпокойте.

— Ще дойдете ли пак? — попита Хеди.

— Не можете да ме спрете — усмихна ѝ се той.

— Добре — каза Хеди със задоволство и му помахаша за довиждане. Но щом внушителната му фигура се скри зад вратата, се

обърна към Отис:

— Гордостта на Сара ще победи, нали?

— Не се съмнявай, момичето ми! — засмя се той и я прегърна през закръглените рамене. — Вярвай ми!

— О, вярвам ти — отвърна тя и замислено се загледа към пътеката, по която си отиде посетителят им. — Щом това вече е уредено, да видим какво можем да направим за Пола и Джон-Хенри.

— Ама, Хеди...

Но тя се усмихна и го потупа по рамото:

— Ти тренирай коня. Другото остави на мен.

СЕДМА ГЛАВА

Джон-Хенри отново се оказа прав. Колкото и да не ѝ се искаше, Пола трябваше да признае, че с помощта на изпратените от него майстори изпревари с няколко седмици графика — време, което много ѝ трябваше, за да преработи рецептите за промишлено производство.

От самото начало бе решила, че ще използва само висококачествени продукти. Затова беше неприятно изненадана, когато установи, че макар да купуваше най-доброто брашно, захар и шоколад, в крайна сметка нищо не се получаваше. Тя наистина правеше хубави сладки — или поне така мислеше, докато печеше по няколко десетки. Сега обаче прекарваше нощ след нощ в магазина и се опитваше да пече стотици. Продължаваше да прави скъпо струващи грешки — от промяната на една или друга съставка сладките ставаха или прекалено сладки, или много твърди...

Когато за пръв път възникна идеята за магазина, тя се посъветва с професионалисти. Всички ѝ казваха, че е луда, ако използва масло вместо мас. Смееха се на наивното ѝ решение да купува само от най-хубавия шоколад. Предупреждаваха я, че по този начин ще се разори за по-малко от месец. Тогава не вярваше, но сега започваше да се чуди дали това предсказание няма да се сбъдне. Харчеше толкова пари само за изпробване на рецептите, че понякога с отчаяние се чудеше дали ще има с какво да открие магазина. Но всеки път, когато ѝ се искаше да се предаде, на помощ идваше инатът ѝ. „Трябва да успея!“, казваше си тя. „Иначе няма за какво изобщо да се занимавам с този магазин“. Твърдо решена да постигне най-доброто възможно качество, работеше сама нощ след нощ, дълго след като дори преданият Родни си отиваше. Понякога бе толкова изморена, че не можеше да гледа, какво остава да вярва на усилията си.

— Никога няма да го направя! — проплака тя една нощ, докато приготвяше поредния пакет със сладки. Не можеше да хвърля толкова много храна, затова ги носеше в един приют. От това обаче не ѝ

ставаше по-добре — мислеше, че ако дава нещо, то трябва да е добро на вкус.

Тъкмо започваше да мери захарта и брашното за следващата фурна, когато чу, че някой тропа на задната врата.

Оказа се, че ѝ е провървяло повече, отколкото бе предполагала, когато наемаше помещението. Можеше да излиза, без да безпокои охраната, а двамата нощни пазачи знаеха, че често остава до късно и понякога се отбиваха да видят как е или да питат дали няма излишни сладки, за да се почерпят. Сигурно бе някой от тях. Избърса ръце в престилката и отиде да отвори.

— Кой е? — попита тя. Никога не отключваше, без да знае кой звъни.

— Джон-Хенри.

„Какво прави той тук?“, стресна се тя. Огледа се. Както винаги бе с джинси и пуловер, цялата набрашнена. Ох, защо винаги трябваше да изглежда пред него така неугледно! Въздъхна примирено и отвори вратата.

— Здравсти — каза тя, но не се отмести. Без сама да разбира защо, нямаше желание да го покани.

— Здравсти. Минавах оттук, видях, че свети и реших да се отбия да видя дали нямаш нужда от помощ.

Стори ѝ се по-различен от обикновено. Ами разбира се! Тази вечер не беше с костюм, а с джинси, спортна риза и кожено яке. Дрехите променяха целия му вид. Усещаше, че се е вторачила в него, но не можеше да отмести очи. Така облечен, изобщо не приличаше на banker. Изглеждаше по-млад, по-обикновен и... почти момче. Дори косата му бе по-различна — разрошена от вятъра, вълниста, с падащи на челото кичури.

— Много мило от твоя страна, но... — започна тя, ала в този момент се чу звънецът на една от фурните. Поредната порция сладки бе готова. Не можеше да го остави на вратата, докато ги извади.

— Извинявай, но трябва да изключа фурната. Ще влезеш ли?

— Благодаря — отговори той и старателно заключи зад себе си. Тръгна след нея. — Хубаво миришат.

— Надявам се и на вкус да са хубави — кръстоса суеверно пръсти, извади тавата и я сложи на щанда. Но докато преместваше

сладките в охладителя, ги огледа професионално и се намръщи. И тези не бяха станали.

— Какво има? — попита Джон-Хенри.

Искаше ѝ се да изрита тавата. Толкова се бе трудила над тази порция!

— Погледни! Май ще трябва да ги хвърля.

Той бе потресен.

— Да ги хвърлиш, без дори да си опитала?

— Мога да разбера кога не струват.

— Как?

— Как ли? Приличат ли ти на сладки, за които хората ще се редят на опашка?

Доплака ѝ се. Бе уморена. Имаше чувството, че безкрайно се е мъчила с тези горещи фурни. И не стига, че отново нищо не се бе получило, а трябваше и Джон-Хенри да присъства на провала ѝ. Защо изобщо се бе захванала с това? По-добре да продаваше картички или пластмасови легени.

— На мен ми изглеждат съвсем добре — каза Джон-Хенри.

— Да не си посмял да ме успокояваш! — погледна го тя сърдито.

— Не съм си и помислял. Говоря сериозно. Може ли да си взема една?

— Не може! Нали ти казах, че ще ги хвърля!

— Не преди да опитам. Гладен съм, не съм вечерял.

— Добре, но не можеш да си вземеш от тези! — заяви тя и посегна да премести тавата.

Беше много късно. Той успя да грабне две и бързо ги лапна.

— Хей! — възкликна с пълна уста. — Страшни са!

— Шегуваш се...

— Не, честна дума — посегна за още. — Не знам за какво се тревожиш. Никога не съм ял нещо по-вкусно.

— Само така приказваш — възрази тя колебливо.

— Не те лъжа — поклати той глава, без да спира да дъвче.

— Наистина ли така мислиш, или просто не искаш да ме обидиш? — намръщи се тя. — Защото, кълна се...

Той отново се засмя и взе още една шепка.

— Щях ли да ям така, ако не бяха хубави? Виж, омел съм половината тава.

Това беше така, но тя още се съмняваше.

— Нали каза, че си гладен?

— Бях — той взе една сладка и я погледна срещу светлината, сякаш беше скъпо вино. След това я пъхна в устата си и намигна: — Тези са като чипс. Не можеш да си вземеш само една. Прекалено вкусни са.

— Въобще не приличат на чипс — възрази тя, все пак поласкана.

— Да знаеш, че са като сладко изкушение.

— Не знаех, че си толкова поетичен — каза тя и изведнъж възкликна: — Това ще бъде!

— Кое?

— Името им! От толкова време се опитвам да измисля подходящо име за магазина, а ти току-що ми го каза. „Сладко изкушение“!

Джон-Хенри кимна.

— Звучи добре — съгласи се той, очевидно доволен от себе си. — Това трябва да се отпразнува. Ще си взема още една сладка.

Пола беше толкова радостна, че му подаде цялата тава.

— Заповядай! Заслужи си ги. Вече мислех, че никога няма да измисля име, а на теб ти падна направо от небето. Как мога да ти се отблагодаря?

— Например като дойдеш с мен на вечеря.

— Сега? — помръкна тя.

— Не мога да се сетя за по-добър момент. Ще го полеем с шампанско. Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че ще се поболеееш — очевидно се опитваше да печели време. — Току-що изяде почти цяла тава със сладки.

— Вечеряла ли си?

Беше хапнала един сандвич преди около шест часа.

— Не е там въпросът. Няма нужда...

— Аз обаче искам да вечеряме.

— Но не е необходимо.

Защо ли не искаше да излезе с него? Дали изобщо знаеше причината? Да, помисли тя. Просто Джон-Хенри не беше от нейната черга. Въпреки че тази вечер бе облечен съвсем обикновено, тя не можеше да забрави как изглежда в банката. Не можеше да забрави, че той управлява банката. Не знаеше къде живее, но само като си

помислеше каква кола кара, разбираше, че за него бе съвсем естествен разкошния живот, за който тя само мечтаеше.

С Джон-Хенри нямаше да се чувства в свои води. Нямаха нищо общо — независимо от намеците му, че невинаги е живял толкова богато, истината бе, че сега живееше така. Можеха да опитат, но накрая различията между тях щяха да станат непреодолими. Тя щеше да получи още един удар. И за какво? Единственият резултат щеше да бъде, че се е отклонила от целта си, а това не можеше да си позволи. Нямаше право. Бе решила, че бизнесът ще е най-важното нещо за нея. Как да изостави мечтите си само защото... Защото Джон-Хенри Хенеси има хубава усмивка?

— Знам, че не е необходимо — прекъсна Джон-Хенри мислите й. — Не е ли това достатъчна причина да го направим?

Пола усети, че погледът на тези тъмносини очи започва да я разколебава. Какво, като управляваше банка? Какво, като караше луксозна кола? В момента бе с нея, при това съвсем доброволно. А това значеше нещо, нали?

„Не!“, помисли тя и каза на глас:

— Не мога. Наистина трябва да остана тук, за да си свърша работата — видя от изражението му, че ще се опита да я разубеди и добави бързо: — Но като открия магазина, ще имам повече време. Тогава ще можем да го отпразнуваме — усмихна се, като си спомни как тази вечер й помогна за името. — Аз черпя. Трябва да ти се отблагодаря.

При такъв любезен отказ и обещание за покана в бъдеще Джон-Хенри едва ли можеше да продължи да упорства.

— Значи имам право само на една вечеря? Защо да не може сега да хапнем, а по-късно наистина да го отпразнуваме?

Пола започна да се отчайва. Той бе наистина непреклонен!

— Защото трябва да работя — отговори тя.

— Ще ти помогна.

Пола се разсмя. Образът на Джон-Хенри със запретнати ръкави, заровен до лактите в брашно, наистина я развесели.

— Не, няма нужда — отговори тя и го поведе към задната врата. Рецептите ми са фирмена тайна. Откъде да знам, че не си агент на конкуренцията?

— Късно е — усмихна се той примирено. — Много съм сръчен. Докато не ме гледаше, откраднах няколко сладки. Мислех да ги изям по пътя, но може да ги продам на този, който плати най-много.

— Достатъчно е да им обясниш къде е магазинът, за да дойдат за още.

— Не е нужно. И без това нямаше да се отървеш от опашки.

— Надявам се, че си прав — помръкна тя отново.

— Знам, че съм прав — хвана без предупреждение ръцете ѝ. — Няма да те оставя да забравиш за празненството. Ще настоявам да си изпълниш обещанието.

Пола копнееше да пристъпи към него, да се прегърнат, както веднъж вече се беше случвало, да усети докосването на устните му върху своите. Но се насили да каже безгрижно:

— Няма защо да ми напомняш. Аз съм обещала.

Той сякаш искаше да каже или да направи още нещо, но само стисна леко ръцете ѝ, преди да ги пусне и посегна към ключа.

— Обади ми се, ако нещо ти трябва... Каквото и да е.

И си отиде.

След две седмици Пола откри магазина. Дотогава, разбира се, преживя няколко кризи. Понякога се чувстваше толкова отчаяна, че се изкушаваше да се обади на Джон-Хенри за морална подкрепа. Вместо това се оплака на Хеди, която винаги ѝ съчувстваше, но наистина не можеше да ѝ помогне да разреши проблемите със снабдяването.

Неприятностите започнаха, когато научи, че компанията, с която бе сключила договор за доставка на стафиди, е закрыта. Представителят на фирмата се обади да ѝ съобщи лошите новини няколко дни след посещението на Джон-Хенри в магазина. Тогава Пола се разтревожи, но веднага започна да звъни на други доставчици. Компаниите, е които се свърза, една след друга ѝ отказваха. Неизменната причина бе, че е прекалено дребен купувач и не си струва да се занимават с нея.

— Обадете се, когато искате да поръчате поне пет тона — заяви един противен мъж. — Дотогава не ни интересувате.

Стигна до последния номер в списъка. Вече бе прекалено отчаяна, за да се интересува как ще прозвучи.

— Аз съм съвсем малка фирма — каза тя. — Не мога да купувам големи количества. Но бих искала да опитам вашите стафиди...

Човекът дойде още същия ден и донесе няколко големи плика. Казваше се Албърт и веднага поиска да опита сладките. Със свито сърце Пола му поднесе таблата и той си взе по една от всеки вид.

— Права сте, качеството им определено може да се подобри — забеляза той и едва тогава видя унилото ѝ лице. — Но не се безпокойте. Ще ви кажа какво имам и колко струва. Знам също една малка шоколадова фабрика, ако ви интересува.

Разбира се, че я интересуваше. Той стоя още два часа, без да спре да говори, а Пола си водеше подробни бележки.

— Не знам как да ви се отблагодаря — каза тя, когато най-после свършиха.

Той ѝ намигна.

— Изпратете ми следващите мостри и ги направете толкова хубави, че да започнете да поръчвате по двеста-триста килограма.

Следващите две седмици Пола почти не излезе от магазина. Най-после направи сладки, с които се гордееше. Опакова няколко вида и ги изпрати по куриер на Албърт. Той ѝ позвъни същата вечер.

— Много са вкусни! Кога ще дадете следващата си поръчка?

— Надявам се, след откриването — засмя се тя поласкана.

— Кога ще е то?

— Другата седмица.

— Не се безпокойте. Ще бъде страхотно.

— Дано сладките станат още по-хубави! — каза тя и обеща да се обади колкото може по-скоро.

Откриха магазина следващия понеделник. Денят бе облачен, но на Пола ѝ бе горещо от печките, които работиха непрекъснато четири часа. Ужасена от мисълта, че сега вече наистина започва бизнес, тя почти не спа предната нощ и дойде по тъмно, за да зареди първата фурна. Разчиташе на помощта на Родни, но когато той се довлече със зачервени очи и температура четиридесет градуса, тя го изпрати да си легне въпреки твърденията му, че може да работи. След три часа бе приготвила сладки с ядки и без ядки, овесени курабийки със стафиди и овесени с шоколад. Хеди обичаше сладките с плодов аромат, а Джон-Хенри бе похвалил шоколадовите, така че бе направила и от тях. Имаше намерение да изпече и няколко вида какаови, но не ѝ стигна

времето. В девет без пет, когато дойде санитарният инспектор, тя все още подреждаше тавите на витрините и поглеждаше нервно часовника.

— Хубав ден за сладки! — каза той и се огледа да види дали всичко е наред.

— Надявам се — отговори Пола и му предложи от сладките.

Той бе идвал тук няколко пъти през последните седмици, за да ѝ обясни изискванията на санитарната служба и да ѝ помогне да вземе всички разрешителни. Беше му много задължена и затова му благодари, но той само махна с ръка: „Това ми е работата.“

— Магазинът изглежда добре — забеляза той тази сутрин.

Пола също се огледа и се опита да го види през очите на клиентите. Беше чела, че топлите цветове възбуждат апетита. Входът бе откъм безистена и нямаше къде да окачи червени пердета, но червените ръбове на щандовете и лавиците се открояваха сред зелената бухнала папрат, разположена около касата, която скоро щеше да работи на пълни обороти.

„Наистина изглежда добре“, помисли тя със задоволство и внезапно ѝ се прииска да дойде Джон-Хенри. Но преди няколко дни, когато той се отби да пита за датата на откриването, тя го помоли да не идва, защото мислеше, че ще е много заета и няма да може да му обърне внимание.

Сега съжаляваше. Искаше ѝ се да види магазина съвсем завършен, с подредените сладки, очакващи тълпите от купувачи.

Знаеше, че нищо не може да спре Хеди. Наистина, когато санитарният инспектор си тръгна, баба ѝ се появи в най-хубавата си рокля.

— Е, Пола, трябва да кажа, че си свършила добра работа. Всичко е чудесно — тя огледа тавите и се наведе да прочете табелките пред тях. — Колко много си направила! Кога си дошла? — намръщи се. — Да не си стояла пак цяла нощ?

— Не, бабо, дойдох в шест часа — засмя се Пола и ѝ подаде една сладка. — Заповядай. Направих от любимия ти вид. Реших, че това ще ми донесе късмет.

— Не ти трябва късмет, миличка — целуна я Хеди по бузата. — Знам, че ще успееш. Сигурна ли си, че не искаш да остана да ти помагам?

Но Пола вече веднъж бе отказала. Не искаше баба ѝ да стои толкова дълго права и каза, че Родни ще е тук и заедно ще се справят. Сега, когато Родни лежеше болен, наистина имаше нужда от помощ, но поклати глава.

— Не, бабо, благодаря. Ще се оправя. Довечера ще ти се обадя да ти кажа как върви. Ще ходиш ли днес до Клуба? Искаш ли да вземеш малко сладки?

— До Клуба ли?... — Хеди за момент се смути. — Не, днес там ще минат и без твоите сладки. Толкова си се трудила. По-добре ги продай. Но си запазвам правото за друг път.

Хеди тръгна и Пола си спомни, че и Джон-Хенри си бе запазил правото за друг път. Отново съжали, че му е казала да не идва. Огледа за последен път магазина и с разтуптяно сърце разтвори широко вратите. Беше точно девет часа.

Мина един час. Пола се чувстваше все по-притеснена. Безистенът започна да се изпълва с народ. Хората, очевидно привлечени от голямата табела, спираха, поглеждаха, усмихваха се... и си отиваха.

„Не купуват, защото е много рано“, окуражаваше се Пола. Защо отвори в девет часа! Кой ще иска да яде толкова рано?

В единадесет още не бе продала нищо и не можеше повече да се успокоява, че е рано. С нарастващо отчаяние се чудеше защо обявите, които бе разлепила из целия безистен, не помагаха и дали някой е прочел рекламите във вестника. Защо хората, които спираха, не купуваха нищо? Какво не беше наред?

До обед не продаде нито една сладка и едва се сдържаше да не заплаче. Бе се провалила, преди да е започнала. Ако продължаваше така, трябваше да затвори магазина, да се качи на първия автобус, да напусне града и никога да не се върне. О, какво щеше да прави?

Тогава някой влезе — едно момченце, което не искаше да купува, а бе загубило майка си. То беше много малко и много уплашено и Пола, след като се обади в полицията, му подаде една сладка.

— Вземи — каза тя. — Това ще те успокои, докато мама дойде.

Детето я погледна с големите си кафяви очи, протегна мръсната си ръчичка, остави сладката и прошепна:

— Много ви благодаря, госпожо, но мама не ми дава да ям сладко.

Значи не можеше дори да подарява сладки! Ако не можеше да продаде нищо, защо да не предложи на хората да опитат? Може би не искаха да купуват, защото магазинът бе съвсем нов... Напълни бързо една табла, пое дълбоко въздух и излезе пред магазина.

— Заповядайте, вземете си — каза тя на един минувач и поднесе таблата.

С усмивка канеше всеки, който минаваше. Някои си взимаха, други бързо отминаваха. Чувстваше се като глупак, но продължаваше.

— Тези сладки са от „Сладко изкушение“. Моля, опитайте. Безплатни са. Днес е тържественото ни откриване, правим специално намаление — тринадесет броя на цената на дванадесет...

След още три часа, пресипнала и схваната от усилието непрекъснато да се усмихва, тя имаше в касата само двадесет и два долара, а витрините бяха пълни. Една от идеите ѝ, когато замисляше магазина, бе да раздава безплатно сладките, непродадени през деня. Само днешна стока в „Сладко изкушение“, фантазираше тя, и изобщо не можеше да си представи, че ще останат толкова много сладки. Сега тези планове ѝ изглеждаха връх на глупостта и високомерието.

Примирена с мисълта, че ще продължи да се унижава, докато продаде поне няколко табла, погледът ѝ бе привлечен от новодошлия клиент. Но какво правеше той тук?

В момента, в който пристъпи прага на „Сладко изкушение“, Джон-Хенри разбра, че е направил ужасна грешка. Макар да бе обещал на Пола, че няма да идва в деня на тържественото откриване, към три часа вече не го свърташе в кабинета. Трябваше да види какво става. Един поглед му бе достатъчен. В никакъв случай обаче не трябваше да се издава, че е разбрал какво е положението, затова се насили да се усмихне и весело каза:

— Здравсти!

— Здравей!

Той реши, че е най-добре да се прави, че не забелязва изражението ѝ.

— Обещах да не идвам, но не мога да не почета такъв важен ден. Надявам се, че не се сърдиш.

Тя не се сърдеше, а бе готова да избухне в сълзи. От това Джон-Хенри се почувства съвсем безпомощен и се ядоса на целия свят.

Какво ставаше с всички тези хора? Защо не се трупаха в магазина? Не разбираха ли какво губят?

Пола бе прекалено горда, за да покаже огорчението си.

Опита да се усмихне:

— Единственото, което може да ми помогне, е да купиш всичко — погледна към витрините, където пълните тави чакаха купувачи. — Както виждаш, търговията не кипи.

Джон-Хенри не смееше да се доближи до нея. Тя изглеждаше толкова нещастна, че му се искаше да я прегърне и да ѝ обещае, че ще купи целия магазин. Но добре знаеше, че тя не би се съгласила.

— В първите дни никога не върви.

— Не върви ли? — Пола погледна към подноса, който държеше. — Ако знаех... — тя млъкна и се изчерви. — Не бива да ти говоря така. Ти ще си искаш заема.

Заемът бе последното нещо, за което можеше да мисли. Не се бе сещал за него, откакто подписа документите. Всъщност нямаше изобщо да си прави този труд, ако не бе усетил колко е горда. От пръв поглед ѝ повярва и беше готов да ѝ даде личен чек. Не, парите не го интересуваха. Единственото, което го вълнуваше, бе Пола. Внезапно му хрумна една идея.

— Всяко ново предприятие има нужда от време, за да тръгне — каза той. — Трябва само да имаш търпение.

— Колко? Започвам да мисля, че търпението струва колкото гордостта.

— Но за разлика от гордостта се възнаграждава. Ще видиш.

— Вярваш ли, че това ще стане, преди да се разоря?

„Моята храбра Пола!“, помисли той. Дори се опитваше да се шегува.

— Сигурен съм, че ще тръгне — бръкна за портмонето си. — Всъщност аз дойдох да си купя малко сладки. Би ли ми завила по десет от всеки вид?

Въпреки очевидното си нещастие Пола се усмихна.

— Вече си доказал, че ядеш много сладки, но толкова много няма да можеш.

— Недей да бъдеш сигурна — усмихна се той. — Предстои ми дълъг ден.

Не трябваше да го казва. Усмивката ѝ се стопи.

— На мен също — каза тя тъжно.

Джон-Хенри се втурна в банката, натоварен с пликове. Асансьорът никога не му се бе струвал толкова бавен и той едва не разби вратата, когато най-после допълзя до неговия етаж. Нахълта в кабинета. Госпожа Адамс вдигна изненадано очи, но той не ѝ обърна внимание.

— Елате с мен!

Стовари багажа на бюрото. Секретарката послушно го следваше с молив и бележник в ръка.

— Да, господин Хенеси?

Той спря за миг, за да събере мислите си.

— Пуснете... молба до всички отдели. Незабавно! В безистена наблизо има магазин за сладки. Казва се „Сладко изкушение“. Искам всички да направят по една малка почивка — не едновременно, разбира се, и да си купят сладки. Няма значение по колко — по една или по десет. Искам обаче всички служители да донесат поне по една мостра. Парите им ще бъдат възстановени.

По средата на кратката му реч моливът на госпожа Адамс трепна и спря. Тя го погледна с нескрито учудване.

— Да, какво има? — попита той нетърпеливо. Знаеше, че тази жена можеше да пише по двеста думи в минута.

— Сладки ли, господине?

— От „Сладко изкушение“ — повтори той и я погледна право в очите.

Тя сведе поглед, но Джон-Хенри можеше да се закълне, че в ъглите на устните ѝ трепна усмивка.

— Да, господине, веднага ще предам.

— Благодаря ви — секретарката стана и той добави: — Но искам всички да разберат, че това е молба, а не заповед.

— Да, господине — отново тази усмивчица. — Разбирам.

— Добре — промърмори той под нос, когато вратата на кабинета се затвори зад гърба ѝ. След това, доволен от себе си, взе шепа сладки, захапа една и доволно кимна.

Пола се смая, когато късно следобед започнаха да пристигат тълпи от хора. Вече бе загубила всякаква надежда, а се оказа, че трябва да тича напред-назад, продаде всичко, което бе направила, и опече още няколко фурни. Два часа опашката пред магазина не свърши. Минувачите се спираха да видят какво става, влизаха и също купуваха. Към края на работното време Пола имаше чувството, че е минала през месомелачка. Цялото тяло я болеше. Но когато погледна препълненото чекмедже на касата, въздъхна от удоволствие. Не разбираше какво стана, но нямаше търпение да каже на Хеди, че е успяла.

Замаяна от умора, точно когато прибираше последната тава, тя усети, че не е сама. Обърна се и видя Джон-Хенри, подпрян на вратата. От вълнение бе забравила да заключи. Браво, помисли тя. Друг път трябваше да внимава.

— Нали ти казах, че ще тръгне — усмихна се той. — Ще дойдеш ли сега с мен на вечеря, за да го отпразнуваме?

Колкото и да бе изтощена, забеляза нещо подозрително в погледа му.

— Откъде знаеш, че е тръгнало?

— Не е ли очевидно? — посочи той към празните витрини.

— Може да съм ги прибрала — възрази тя.

— Но не си.

Пола се поколеба, но бе прекалено щастлива и нямаше желание да спори.

— Вярно е. Продадох всичко — погледна го внимателно. Не можеше да се отърси от това странно чувство. — Сигурен ли си, че нямаш нищо общо с това?

— Кой, аз?! — изглеждаше искрено изненадан. — Знаеш колко сладки купих, но за останалите нямам никаква заслуга.

Тя обаче все още не бе убедена, макар да не знаеше защо. Може би заради пламъчето в очите му. Може би защото едва се държеше на краката си. Предната нощ почти не спа, а през целия ден трепереше от нерви. Мята се от големите надежди до отчаянието и след неочаквания успех се чувстваше опустошена.

— Не мога да дойда — каза тя. — Утре сутринта трябва да съм тук в шест часа, за да започна да пека.

— Но нали Родни ще ти помогне?

— Родни е болен. Не знам кога ще се вдигне от леглото — всъщност обаче съвсем не мислеше за Родни. Сега вече бе сигурна, че ще успее и ентусиазмът отново я завладя. Започна да прави планове — о, какви планове! Обърна се със светнали очи към Джон-Хенри. Искаше да сподели с него въодушевлението си: — Сега, като знам, че обичайните ми сладки ще се продават, мога вече да експериментирам. Не знам дали съм ти казвала, но имам идея да опитам още десетина вида. Досега нямах време, но утре ще направя сладки с фъстъчено масло. Не са толкова прости, колкото изглеждат. Качеството на фъстъченото масло трябва да бъде супер! — внезапно млъкна и се засмя. — Но ти не ме слушаш!

— Не, не, много ми е интересно — възрази той. Но бе очевидно, че не може да става и дума за вечеря, освен във вид на сладки. Помисли дали неволно не я е превърнал в чудовище. Може би не трябваше толкова да се мъчи да ѝ помогне. Пола почувства колко е разочарован, приближи се и сложи ръка на рамото му.

— Запазваме си правото да го отпразнуваме, нали?

Вместо да отговори, Джон-Хенри я привлече към себе си и бързо я целуна. Това не беше нищо повече от леко докосване, но цялото ѝ тяло затрептя. Пола пое дълбоко въздух и го погледна изненадано.

— Да не си помислиш нещо! — каза той и посрещна погледа ѝ. — Това е поздравление за успеха ти.

— Аз... Разбира се...

Джон-Хенри сякаш искаше да каже още нещо. Протегна ръка към лицето ѝ:

— Ще ти напомня за празненството — обеща той и си тръгна.

Тя дълго не помръдна от вратата. Устните ѝ горяха от кратката целувка, цялото ѝ тяло копнееше за нещо повече от една припряна прегръдка. Започна да подрежда, но, все още замаяна, непрекъснато поглеждаше към вратата с надеждата, че той ще се върне. После се ядоса на себе си, прибра и загаси лампата.

Следващата сутрин точно в шест беше отново пред фурните. Поздравителните целувки са едно, а работата — друго, нали... Сладките я чакаха.

ОСМА ГЛАВА

Когато майка му влезе, Джон-Хенри седеше на бюрото си, зареял поглед в празното пространство. Веднага стана.

— Здравей, мамо. Какво правиш тук?

Хенриета, облечена в розов копrienен костюм, с перлена огърлица, ръкавици и модна шапка, се учуди на въпроса.

— Днес е вторник, нали? Доколкото си спомням, щяхме да обядваме заедно преди заседанието на Управителния съвет. Да не си забравил?

— Не, разбира се — отговори той веднага, макар, честно казано, да не помнеше нито за обяда, нито за заседанието. Взе сакото от облегалката на стола и се направи, че не забелязва вдигнатите вежди на майка си. Обикновено в службата беше много официален, но днес седеше по риза. Напоследък бе позанемарил външния си вид, както и много други неща, но се опитваше да не мисли защо.

— Ти наистина беше забравил, нали? — Хенриета майчински го потупа по рамото.

— Не, аз... Извинявай. Напоследък толкова неща са ми на главата.

— Знам — усмихна се тя. — Чух.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо да не поговорим за това, докато обядваме?

Качиха се на кадилака на Хенриета, вместо на ягуара, защото тя се чувстваше по-удобно в големи коли. Щом обаче се настаниха на масата в елегантния „Парк Авеню“, Джон-Хенри примирено каза:

— Добре. Този път кой е — Джеферсън или някой друг?

Със зле прикрита усмивка Хенриета свали ръкавиците си.

— Този път очевидно си успял да разбуняеш целия Управителен съвет. Щеше ли да ми разкажеш или имаше намерение да ме изненадаш на заседанието следобед?

Джон-Хенри въздъхна. Трябваше да се сети, че ще стане така, когато реши да започне програма за подпомагане на хора като Пола.

— Откъде разбра? — попита той. — Управителният съвет се събира чак днес следобед.

— Не забравяй за телефона, скъпи. Тази малка кутийка напоследък звъни като обезумяла. Струва ми се, че всички членове на Управителния съвет ми се обадиха, за да обсъдят твоята нова политика — тя замълча. — Освен теб, разбира се.

— Ако знаех, че ще предизвика такава врява, щях да те предупредя. Но това е само една малка експериментална програма и не мислех, че има нужда да те занимавам с подробностите.

— Може би сега ще ми обясниш как стоят нещата.

— Като на председател на банка ли?

— Не, като на твоя майка.

— Първо ми кажи какво си чула.

— Само това, че през последните седмици взимаш доста ексцентрични решения.

— Ексцентрични! — той се ядоса. — Какво ексцентрично има в това да се привлече „Диджитрон Оптикс“ или да се преговаря с „Обединени приборостроители“?

— Разбира се, че нищо, скъпи — отговори тя спокойно. — Но ние не говорим за това, нали?

— Да — съгласи се той мрачно. — Права си. Но не разбирам защо решението ми да отделя малка част от инвестиционния капитал за развитие на дребния бизнес трябва да бъде причина за тревога. Нашата работа не е ли да подпомагаме новосъздадените предприятия? За Бога, какво правим в тази банка според Джеферсън и антуража му?

— Е, трябва да признаеш, че това е отклонение от обичайния начин, по който досега работеше „Хенеси“.

— Досега щатът беше в по-добро икономическо положение — възрази той.

Хенриета го погледна внимателно.

— Няма нужда да се ядосваш, скъпи. Не забравяй, че аз съм на твоя страна.

— Извинявай — усмихна се той и отново се намръщи. — Понякога търпението ми се изчерпва с хора като Джеферсън Евърс, които не виждат по-далеч от носа си или от отчета за баланса.

— Знам. Но ти пък би трябвало да знаеш, че решението ти да намалиш лихвите по заемите за развитие на малкия бизнес ще

разтревожи по-консервативните ни служители. Страх ме е, че някои от тях приемат тази идея като прекалено... революционна. Да не говорим, че това е прецедент. Представи си, че „Диджитрон Оптикс“ поиска същите облекчения. Какво ще направиш?

— Не виждам защо това трябва да безпокои някого. Компании като „Диджитрон“ имат достатъчно капитали, а малките фирми, които сега започват, нямат нищо. Всичко е много просто.

— Страхувам се, че някои от нашите служители не разглеждат нещата по този начин.

— А ти?

— Аз съм съгласна, че е нужно да стимулираме развитието на икономиката, и че един от начините е подпомагане на частния сектор. Но трябва да признаеш, че това е нещо ново за Управителния съвет. В края на краищата „Хенеси“ никога не се е занимавала с отпускане на заеми. Оставяме това на другите банки.

— Не беше така, когато Клод основа банката — напомни ѝ Джон-Хенри. — По онова време на дребното частно предприемачество се отделяше същото внимание, както на големите корпорации.

Изречението на Хенриета се промени при мисълта за съпруга ѝ.

— Прав си — съгласи се тя и тъжно поклати глава. — Но това беше много отдавна. Сега условията са други.

— Условията са такива, каквито ние ги направим.

— Така е — тя докосна леко ръката му и се усмихна: — Аз съм с теб, скъпи. Пък и винаги можеш да се защитиш, като посочиш първия си успех.

— За какво говориш?

— За „Сладко изкушение“, разбира се.

Понякога му се струваше, че майка му никога няма да спре да го изненадва.

— За това пък откъде знаеш? — попита той и вдигна ръце. — Твоята мрежа се разпростира из целия щат. Всички знаят, че навсякъде има твои очи и уши.

— Е, дочух нещо за една поръчка за... зидари.

— Това беше само жест на добра воля — ядоса се, че толкова дребно нещо е отбелязано и докладвано — тръсна сърдито глава: — Този Джеферсън няма ли друга работа, освен да тича при теб за щяло и нещяло?

— Бих предпочела да поканиш Пола Трент на чай в събота — спокойно каза Хенриета.

— Моля? — замръзна той.

— Казах, че бих желала да поканя госпожица Трент на чай в събота. Разбира се, ще ѝ изпратя писмена покана, но може би ще ти е приятно лично да я помолиш от мое име.

Той не знаеше какво да отговори.

— Откъде познаваш Пола Трент? — попита с подозрение.

— Не я познавам. Но тъй като ти си толкова... свързан с нея, бих искала да се запознаем.

— Не съм свързан с Пола!

— В такъв случай значи ли това, че имаш нещо против да я поканя на чай?

— Разбира се, че не — намръщи се той. — Просто не разбирам внезапния ти интерес към някой, когото никога не си виждала.

— Но, скъпи, тя е наша клиентка. Банката е вложила в нейната фирма. Освен това искам да видя жената, заради която възникват толкова много проблеми.

— С Джеферсън ли?

— Не, моето момче. С теб.

Вечерта Пола погледна към календара и не може да повярва, че магазинът е открит само преди един месец. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност. Работата вървеше, а тя си бе създала навик: ставаше в шест, най-късно в седем бе в магазина, за да зареди първата фурна, след това кратка почивка, през която хапваше един сандвич, докато се занимаваше с отчетните документи, правеше ревизия или звънеше за поръчки, после подготвяше тестото за следобедната фурна.

Родни работеше с нея през целия ден. Търговията вървеше толкова добре, че едва успяваха да задоволят търсенето. Скоро се наложи да наемат една гимназистка, която да помага следобед. При този непрекъснат поток от клиенти Родни не успяваше да се оправя сам в магазина, а Пола бързо разбра, че не може да притичва между фурните и щанда.

Всичко се нареждаше. Вече можеше да се усмихне при спомена за онези първи кошмарни часове в деня на откриването, вместо да ги

сънува нощ след нощ. Толкова нерви за нищо! Имаше толкова клиенти, че въпреки допълнителната помощ през деня нямаше време да разработва нови рецепти и трябваше да остава след затварянето на магазина.

Не че се оплакваше. Сладките ѝ се бяха прочули и разни клубове и организации започнаха да поръчват големи количества. Такива поръчки рядко можеха да се изпълнят през деня, така че все едно трябваше да стои до късно.

— Дай да ти помогна — предложи Родни преди няколко дни. — Нямам нищо против да поостана, честна дума. А ти се преуморяваш. Кога за последен път си почивала?

— Говориш като баба ми — отвърна тя, но не се разсърди. Беше благодарна за това предложение, но трябваше да откаже. Родни бе много натоварен през деня и повече от нея имаше нужда от почивка. Пък и в края на краищата магазинът бе неин. Не можеше да иска от работниците да му посвещават цялото си свободно време. Освен това не искаше Родни да се уплаши и да напусне. Не знаеше как би се справила без него. Но това означаваше да остане и тази нощ сама. За утре имаше голяма поръчка от Женското благотворително дружество. Бе доволна, че славата ѝ се носи. Онзи ден получи заявка от Тулса и една чак от Салисоу. Тази вечер обаче не се радваше. Денят бе тежък. Търговците от безистена бяха организирали разпродажба по тротоарите пред магазините и имаше повече хора от обикновено. Въпреки че бяха тримата — тя, Родни и Лайза, пак не успяха да произведат толкова, колкото биха продали. Имаше чувството, че цял ден е бъркала тесто. А сега отново трябваше да пали фурните.

Седна до голямата маса да допие студения си чай. Нямаше сили дори да стопли вода. Родни бе прав. Наистина се преуморяваше. Цялото тяло я болеше и ѝ се струваше, че не може да погледне шоколад. За щастие това не се налагаше. Дамите бяха поръчали обикновени сладки и овесени със стафиди. Пола отмести чашата и с въздишка се изправи. Ако започнеше веднага, можеше да свърши до десет... или най-много до единадесет. Хвана се за работа, опитвайки се да не мисли колко добре би ѝ дошла една гореща вана.

След петнадесет минути вече бе разбила маслото с яйцата, захарта и ванилията и започна да добавя брашното. Изведнъж големият миксер изръмжа подозрително. Сигурно бъркачките се бяха

замърсили. Тя остави брашното и изстърга полепналото тесто. Включи отново. За нейно облекчение този път се чу равномерно бръмчене. Но когато изсипа всичкото брашно, миксерът изпращя. Звукът бе още по-зловещ от преди. Пола погледна точно навреме, за да види ужасена как бъркачките се въртят бясно и цялата машина се люлее.

Заслепена от хвърчащото брашно, тя посегна да изключи миксера. Междувременно моторът зави пронизително. Вече бе сигурна, че миксерът всеки момент ще избухне и от страх забрави къде е ключът. Пъхна се под масата, издърпа щепсела и вдигна ръце, за да се предпази. Моторът изпищя и замлъкна. Пола бе толкова уплашена, че си представи как миксерът се включва сам и тръгва към нея като във филм на ужасите. Погледна предпазливо. Брашното бавно се стелеше върху пода в дълбока тишина.

Изправи се, потърка ударения си в бързината лакът и отиде до щанда. Ами сега? Прехапа устни и се огледа. Явно трябваше да започне отначало, но след като почисти. Всичко бе покрито с брашно. Трябваше да избърше витрините. Доплака ѝ се. Минаваше девет. Още не бе ясно дали миксерът ще заработи...

— Ох, защо все на мен ми се случват такива неща! — простена тя и се опита да свали бъркачките. Ключалката заяде. Отново задърпа. Вкопчи се вбесена с две ръце и затегли с всички сили. Този път победи. Пред ужасения ѝ поглед целият миксер полетя към нея. Това бе скъпа машина и тя конвулсивно го сграбчи, загуби равновесие и се стовари под тежестта му на пода.

Това бе последният удар. Пола избухна в сълзи. Беше уморена, от глава до пети в брашно, миксерът бе развален и не знаеше дали ще може да го оправи... На всичкото отгоре до сутринта трябваше да опече повече от двеста сладки. Много ѝ се събра. Потисна с мъка желанието си да хвърли уреда колкото може по-далеч, стисна силно очи и яростно изкрещя:

— По дяволите този проклет миксер! По дяволите всички сладки.

— Виждам, че моментът не е подходящ за посещения — каза един глас зад нея.

Пола се обърна и видя Джон-Хенри на вратата. Пак ли бе забравила да заключи? Родни я беше предупреждавал поне десет пъти, но напоследък имаше толкова работа, че не се сещаше да провери.

Всеки може да влезе, казваше Родни и беше прав. Ето кой бе влязъл сега!

— Какво правиш тук? — извика тя. — И защо винаги трябва да се промъкваш незабелязано!

— Не се промъквам — каза Джон-Хенри кротко. — Вратата беше отворена...

Тя още бе ядосана. Защо трябваше винаги да я вижда в такъв окаян вид? Тази мисъл я нервира още повече.

— Как така влезе? — възмути се тя.

— Ами така — отговори той спокойно. — Почуках. Но ти вдигаше такъв шум...

Това ѝ напомни за миксера. Безуспешно се опита да го вдигне.

— Дай да ти помогна.

— Не!

— Моля те! — промърмори той и вдигна миксера като перце. — Къде да го сложа?

Пола не знаеше дали да вика, или да плаче. Имаше чувството, че ще се взриви, а той бе съвсем спокоен. Искаше да грабне развалината от ръцете му, но от опит бе разбрала, че е прекалено тежка за нея. Посочи към масата. Мразеше и миксера, и Джон-Хенри, и цялото това глупаво положение. От желание да го изгони по-бързо добави, без да се замисля:

— Не че има голяма полза. Това проклето нещо не работи.

— Искаш ли да го оправя?

— Ти?! — тя погледна изразително към добре огладените му панталони и блестящата му от чистота бяла риза с навити до лактите ръкави. Досега не бе забелязвала, че ръцете му са загорели. Как ли го постигаше, като по цял ден седеше в кабинета?

Той изглеждаше развеселен от недоверието ѝ.

— Е, може поне да опитам. Имаш ли някаква кърпа да го изчистя?

Нямаше да му позволи да се доближи. Единственото, което искаше от него, бе да си отиде и да я остави на мира.

— Сама ще си го оправя! — заяви тя сърдито.

Той сякаш искаше да каже нещо, но отстъпи крачка назад и вдигна ръце.

— Добре. Само исках да ти помогна.

— Не ми трябва твоята помощ! — сопна се тя и взе кърпата.

— Виждам... Извинявай. Не исках да те обидя.

— Обаче успя!

Ударът изглежда бе помогнал. Успя да освободи бъркачките, избърса внимателно всичко и със затаен дъх разгледа детайлите. За нейно облекчение металните части не бяха изкривени и можеха да се използват — ако, разбира се, можеше да накара миксера да заработи. Дотук добре, а сега? Взе кутията с инструменти и извади една отвертка.

— На твое място още не бих развивал — посъветва я Джон-Хенри.

Макар че мислеше да развие всеки винт, който види, с надеждата да оправи нещо, Пола веднага хвърли отвертката на масата.

— Изобщо не съм имала такова намерение — тросна се тя. — Само я приготвих в случай, че ми потрябва.

— Добре, добре — каза той примирително. — Не исках да те ядосвам.

— Не съм ядосана! — изкрещя тя, профуча край него и посегна към щепсела. — Между другото, за какво си дошъл? По някаква работа или просто да се посмееш?

— Не се смей — отговори той сериозно, въпреки че скри една усмивка, когато тя раздражено отметна един набрашнен кичур от очите си. — От два дни ти звъня у вас, но никой не отговаря. Майка ми би искала да те покани на чай на петнадесети.

— Какво?! — не можеше да повярва на ушите си.

Той изглеждаше малко смутен.

— Знам, че звучи старомодно, но майка ми е такава. Тя каза, че ти е изпратила писмо, но тъй като не си отговорила, ме помоли да ти предам поканата ѝ. Не си ли го получила?

Сега бе неин ред да се смути. Когато най-после успяваше да се довлече до къщи, бе толкова уморена, че дни наред не поглеждаше пощата. Последната седмица на масата в кухнята се беше натрупала цяла купчина пликове, но нямаше сили да ги отвори. Пък и никога не получаваше нищо, освен сметки.

— Не знам — отговори тя, избягвайки очите му. — Напоследък... не съм отваряла пощата.

— Това обяснява всичко — той се поколеба. — Ще дойдеш ли?

Предложението бе толкова неочаквано!

— Ох, ами аз... — започна тя и разсеяно понечи да включи щепсела.

— Аз не бих правил такова нещо... — опита се да я спре Джон-Хенри.

Но беше късно. Пола бе забравила да изключи миксера от ключа. Той оживя и започна да бълва брашно. Чу се пронизителен вой и пред ужасения ѝ поглед миксерът се впусна в дивашки танц по масата. Двамата едновременно се хвърлиха към него.

— Аз ще го хвана...

— Чакай, аз...

Той стигна пръв и изтръгна шнура. Оглушителният писък рязко спря, но обтегнатите докрай нерви на Пола не издържаха.

— Ох, това е вече много! — извика тя и избухна в сълзи. — Сега никога няма да свърша тази поръчка!

Джон-Хенри веднага остави машината на масата и привлече Пола към себе си.

— Всичко е наред — прошепна той и я погали по главата. — Всичко е наред.

— Не е! — проплака тя и скри набрашненото си лице в ослепителнобялата му риза. — Трябва да направя двеста сладки. Никога няма да успея на ръка!

— Не плачи — каза той. — Ще го оправя.

Тя преглътна сълзите си и вдигна очи към него. Внезапно осъзна в какво положение се намира. Не помнеше кога за последен път се е чувствала толкова спокойна, сигурна и защитена. О, как копнееше да се отпусне и да остави всичко на него. Бе уморена, толкова уморена...

— Никой не може да го оправя — каза тя.

— Аз мога — отговори той и преди да ѝ позволи да се осъзнае, я целуна по устата.

Не бе подготвена за това, за неговата близост, за целувката. Не знаеше какво да каже.

— Значи... можеш...

— Мога — усмихна се той. — Не съм ли ти казвал, че не съм бил цял живот banker?

Тогава отново я целуна. Това нямаше нищо общо с неуловимото докосване предишния път. В целувката нямаше никакво колебание,

никаква свенливост. Притисна я силно до себе си. През нея сякаш премина ток. Без да мисли, обви ръце около врата му. Той тихо въздъхна и я целуна още по-настойчиво. Обзе я непреодолимо желание. Усети как по цялото ѝ тяло се разлива топлина...

— Не мога — изохка тя, събра всичката воля, която ѝ бе останала, и се отдръпна.

Джон-Хенри я погледна неразбиращо. Тя все още бе в прегръдките му и можеше да зарови пръсти в косата му, да привлече устните му към своите за една последна целувка. Но знаеше какво ще последва, затова опря ръце на гърдите му.

— Съжалявам — прошепна тя. Чувстваше се като опустошена. Отстъпи две крачки назад и, вече от безопасно разстояние, се насили да го погледне. — Аз... не биваше да допускам... това да се случи.

— Защо? — изненада се той.

Пола не знаеше какво да отговори. Мълчанието ставаше тягостно. Трябваше все пак да каже нещо.

— Виж какво — започна тя с треперещ глас, опитвайки се да не мисли за изпепеляващата целувка. — Нямам време за сериозна връзка. Нито сега, нито в близко бъдеще. Трябва да разработя магазина. Това ще отнеме всичките ми сили. Няма да е честно да се преструвам, че не е така. Не трябваше да позволявам нещата да отиват прекалено далеч.

— Така ли мислиш? Че нещата са отишли прекалено далеч?

— Не знам какво да мисля — каза тя безпомощно. — Имам толкова задължения, толкова...

Изречението му я накара да замълчи. Той каза тихо:

— Ти имаш задължения и към себе си, Пола. Ще отречеш ли, че между нас има нещо?

— Не, това би било лъжа — призна тя неохотно. — Изпитвам някакво чувство... Може би прекалено силно. Но не мога да му се поддам.

— Защото мъжът ти те е оставил ли?

Тя почти бе забравила за Ренди.

— О, не — поклати глава. — Няма значение. Не, това няма нищо общо с него, освен че когато си отиде, аз изведнъж усетих колко... безпомощни сме двете с баба ми. Казах ли ти за баба си...

— Да — гласът му прозвуча особено. — Но...

Тя искаше да го накара да разбере.

— Чувствам се отговорна за нея. Тя е на осемдесет и две години и си няма никого, освен мен. Няма да мога да понеса, ако нещо ѝ се случи, а аз не мога да ѝ помогна. За мен тя е всичко. Няма нищо, което не бих направила за нея.

— Включително да пожертваш собственото си щастие? Мислиш ли, че Хеди, че баба ти иска това?

Очите на Пола отново плувнаха в сълзи.

— Не ми говори така! Не е честно!

Някакъв дявол го караше да продължава.

— Но аз бих могъл да ти помогна...

Веднага усети, че е сбъркал.

— Ти вече ми помогна. Не мога да искам нищо повече от теб.

— Нямах това предвид — отговори той припряно. — Исках да кажа...

— Защо се държиш така с мен?! — извика тя. — Защото през целия ти живот никой нищо не ти е отказвал? Казах ти, че нямам време да се обвързвам.

— Аз мога да почакам.

— Не искам да чакаш!

— Това не зависи от теб.

Пола неочаквано се ядоса.

— Не зависи и от теб! — изкрещя тя. — Ти никога няма да ме разбереш! Не можеш да си представиш какво е да се безпокоиш за парите, да не знаеш с какво ще си купиш храна и дали ще имаш покрив над главата, защото къщата ти е ипотекирана!

Пред очите му изплува образът на едно малко момченце, което си играеше в запустял, обрасъл с бурени, двор. Беше лято и детето не носеше единствените си обувки, защото трябваше да ги пази за училище. Играчките му бяха една стара консервена кутия и няколко гладки камъчета, от които строеше крепости за въображаемия си приятел.

— Това не е вярно — каза той тихо и се отърси от спомените. — Казвал съм ти, че съм израснал в богато семейство, но невинаги е било така. Когато бях много малък, майка ми трябваше да пести от всеки залък. Всъщност...

Тя го изгледа презрително.

— Казвал си ми. Но това не е продължило дълго, нали? Откакто майка ти се е омъжила за онзи Клод, си се чувствал беден само ако си имал не двадесет, а шест коня в обора.

Джон-Хенри си представи един жилест състезателен кон. Но сега не искаше да говори за коне.

— Ако по този начин се опитваш да ме изгониш — каза той, — няма да успееш. Ще чакам. Аз имам много време.

Преди да може да му отговори, взе отвертката от масата и започна да разглобява големия миксер.

— Няма нужда да го правиш! — сопна се тя. Искаше единствено той да си отиде.

— Вече е направено — отговори той и го включи. Чу се мощно равномерно бръмчене.

— Оправи го — забеляза Пола. Чувстваше се все по-глупаво. — Благодаря.

— Можеш да ми благодариш, като дойдеш на чай в събота.

— Не мога.

— Разбирам. Лично ли ще откажеш на майка ми, или искаш аз да те извиня?

Тъкмо щеше да отговори, че тя ще се обади, но нещо в тона му я спря. Предизвикваше ли я? Вирна глава.

— Нито едното, нито другото. Утре ще се обадя, за да й кажа, че приемам.

— Добре. Ще се видим на петнадесети.

Той си тръгна, преди да успее да го пита какво му е толкова смешно. Стори й се, че видя как се усмихва. Обърна се към миксера. Може и да съжеляваше за прибързаното си решение, но сладките отново я чакаха...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пола се ужасяваше от посещението при майката на Джон-Хенри, затова се опита да забрави за посещението до фаталния ден. Не беше трудно — дните и нощите ѝ бяха толкова натоварени, че едва ли имаше време да мисли за нещо друго, освен за магазина.

Сега, когато вече работеше с пълна пара, тя не правеше никакви грешки. След много опити започна да пече още два вида сладки — с фъстъчено масло и с бял шоколад. И двата вида имаха незабавен успех. Всеки ден бързо се разпродаваха, а клиентите питаха за още. Скоро ги включи в постоянния асортимент.

Обнадеждена от триумфа си, реши, че е дошло време да осъществи още една своя идея. Бе замислила да пече и кифли, за да привлече сутрешната тълпа. След още няколко нощи и ранни утрини, прекарани над рецептите, предложи три вида: с лимон и маково семе, ръжени и с ядки. И трите веднага се харесаха. Скоро клиентите, които се отбиваха в обедната почивка, започнаха да идват и сутрин преди работа за кифли. Пола започна да дава по една безплатна кифла допълнително за всеки дванадесет, като я увиваше отделно, за да може купувачът да я изяде по пътя към работата си. Идеята се оказа толкова успешна, че я въведоха и за сладките. Родни отначало я предупреждаваше, че ще се разори, ако раздава така безплатно, но нейната „Сладкарска дузина“ се прочу и се оказа, че продава все повече.

Сега работеше върху нова идея — непромокаеми книжни пликчета, които да се закачат за колана или чантата, за да остават ръцете на клиента свободни.

Изведнъж се сети, че днес е събота, денят, в който е поканена на чай. Когато се втурна в единадесет часа да се приготвя, за щастие Хеди се оказа у дома. Пола се бе надявала, че някоя вечер ще намери време да си купи нова дреха, но макар безистенът да бе пълен с магазини, сякаш нямаше нито минута свободна.

— Нямам какво да облека! — проплака тя, след като трескаво разрови гардероба. Прегледа всичко с надеждата, че по някакво чудо може да е забравила, че има нов ленен костюм или копринена рокля. Отчаяна погледна Хеди: — Какво да правя?

— Облечи си оранжевата рокля — предложи баба й. — Подчертава тялото ти, а и цветът ти отива.

— Не искам да подчертава тялото ми! — ужаси се Пола. — Пък и тази рокля е поне от десет години.

— Те не знаят от колко години е — възрази Хеди. — Но ако не ти харесва, защо не си сложиш пола и блуза?

— Бабо!

— Тогава защо не опиташ това? — подаде й тя кутията, която бе донесла със себе си.

— Какво е това? — не разбра Пола.

— Отвори и ще видиш.

Озадачена, Пола разви кутията и ахна. Роклята в нея бе от такава мека коприна, че едва не се изплъзна от ръцете й.

— Бабо...

— Не казвай нищо. Знаех, че няма да имаш време да ходиш по магазините, а днес е важен ден за теб. Искан да облечеш нещо прилично.

— Прилично ли! — в гърлото й заседна буца. Никога не бе имала толкова хубава дреха. Наведе се и целуна баба си: — Благодаря, но не биваше... Сигурно е много скъпа...

— И какво от това! — вдигна ръка Хеди. — За какво са парите, ако не да ги харчим от време на време за някой, когото обичаме?

Пола понечи да каже нещо, но прехапа устни. Може би баба й беше права.

— Чудесна е — прошепна тя. — Не знам как да ти благодаря.

— Най-голямата благодарност за мен ще бъде да прекараш добре. А сега иди я пробвай. И двете ще се чувстваме много глупаво, ако не ти стане.

Но роклята й беше по мярка. Хеди седеше в хола и разглеждаше луксозната покана. Когато Пола излезе от спалнята, очите й светнаха:

— Толкова си красива! — възкликна тя. — Знаех си, че този цвят ще ти отива.

Пола трябваше да се съгласи с мнението на баба си. С току-що измитата си пусната свободно до раменете коса и с грим, какъвто никога не слагаше в магазина, в първия момент не позна женственото създание срещу себе си. Тъмнорозовата рокля подчертаваше кехлибарените искрици в тъмните ѝ очи и свежестта на кожата ѝ. Сложи си за късмет една брошка, която имаше още от майка си.

— Струва ми се, че съм готова.

— Готова си — съгласи се Хеди. — Освен това е време да тръгваш.

Пола отново се притесни. О, защо се съгласи да отиде! Знаеше, че ще се чувства съвсем не на място. А какво щеше да помисли майката на Джон-Хенри, когато види стария фолксваген?

— Ох, бабо! — простена тя и закърши нервно ръце. — Май не трябва да отивам. Какво ще говоря с госпожа Хенеси? Нали видя поканата? Сигурно това е пергамент. При това с водни знаци! А почеркът ѝ! Толкова е красив, точно какъвто трябва да бъде.

Хеди погледна към поканата на масата.

— Значи си е купила хубави канцеларски материали — сви тя рамене.

— Не е там работата! — извика Пола. — Ще приличам на пълна глупачка.

— Ами! — разпалено възрази Хеди. — Бъди такава, каквато си, и всичко ще бъде наред.

— Такава, каквато съм!

— Ако не можеш, вземи пример от големите актриси от миналото — подхвана баба ѝ любимата си тема. — Като Хеди Ламар, която е кръстена на мое име. Не можеш да си представиш по-изискана и елегантна жена от нея.

— Е, нали знаеш, че тази история е измислена — засмя се Пола и паниката ѝ премина. — О, едва не забравих. И аз имам нещо за теб.

— За мен? Но...

— Не, не е рокля — донесе от кухнята хартиен плик. — Не искам да носиш на приятелите си в Клуба само счупени сладки. Затова специално за вас съм приготвила хубави, точно като тези, които се продават в магазина.

Хеди изглеждаше смутена.

— Но, Пола, няма нужда. Моите... Моите приятели в Клуба не се интересуват дали сладките са счупени. Важен е вкусът.

— Знам — Пола напъха плика в ръцете ѝ. — Но сладките ги правя аз и мисля, че баба ми заслужава само най-доброто. Пък и никога не се знае откъде ще дойдат нови клиенти.

— Вече са дошли — промърмори Хеди.

— Какво?

— Нищо, нищо — отговори тя припряно и я целуна. — Благодаря, миличка. Всички в Клуба много ще се зарадват.

— Това ми стига — погледна към часовника. Трябваше да тръгне веднага, ако не искаше да закъснее. — Е, пожелай ми късмет.

— Няма да ти трябва — отговори баба ѝ и махна с ръка за довиждане.

Хеди изчака бежовият фолксваген да се скрие зад ъгъла, взе си чантата, заключи зад себе си и се отправи към автобусната спирка. С всяка стъпка пликът на Пола натежаваше все повече. Искаше ѝ се да го пъхне под някой храст и да го забрави. Трябваше да каже на Пола истината, пък да става, каквото ще. Трябваше да признае, че тези сладки не са за приятелите ѝ в Клуба, а за Отис и Гордостта на Сара. Наистина имаше такова намерение. Но Пола бе толкова притеснена заради тази покана! Не можеше допълнително да я разстройва в такъв ден. А колко беше красива с тази рокля! С парите, които бе спестила, успя да ѝ вдъхне самочувствие. Струваше си.

Хеди отново помръкна. Знаеше, че роклята не изкупува вината ѝ, задето не казва истината. Започна да се ядосва на Отис. Това донякъде бе заради него. Преди колко месеца ѝ каза, че конят скоро ще се оправи? И сега продължаваше да твърди, че това глупаво камъче всеки момент ще излезе. Конят обаче и до днес не изглеждаше по-добре, отколкото когато подписаха договора. Отис бе сигурен — или поне така казваше. Но тя започваше да се съмнява.

Е, днес щеше да каже на този стар глупак какво мисли за него. Той може би беше готов да чака цял живот, но тя трябваше да знае докога. Ако продължаваше да крие, щеше да ѝ се пръсне сърцето. Пола все някога щеше да разбере и тогава би станало сто пъти по-лошо.

Раздразнението не я напусна през целия път. Тя слезе с пъшкане от автобуса, стисна здраво плика със сладките и махна на пазача. Вече познаваше обора почти колкото къщичката си през една пряка от жилището на Пола. Бе прекарала тук толкова време, че веднага усети някаква разлика. По това време на деня Гордостта на Сара или се разхождаше спокойно с предания Фернандо, или беше в клетката си и кротко пощипваше от огромната бала сено, което Отис всяка сутрин оставяше в яслата. Все едно, не беше нормално конят да стои на пътеката, а Отис да танцува около него. Хеди ускори ход. Очевидно нещо не бе наред.

— Какво има? — попита тя разтревожено.

Фернандо се обърна и широко усмихнат посочи нещо, но преди тя да успее да види какво сочи, Отис се втурна към нея, грабна я и я завъртя в лудешки танц.

— Отис, стари глупако! — извика тя, щом успя да поеме въздух. — Какво ти става?

Отис направи още няколко стъпки и се поклони.

— Ти не вярваше, че това ще стане, момичето ми — засмя се той ликуващо. — Но аз си знаех! Знаех, че съм прав! Сега ще кажеш ли, че съжеляваш, задето се съмняваше в моите способности?

— За какво говориш? — настоя тя и си намести шапката. Едва не си бе изпуснала чантата, а пликът със сладките бе измачкан.

Отис хвана пухкавата ѝ ръчичка и буквално я домъкна до коня. Гордо посочи към задния му десен крак. Хеди се вгледа, но не забеляза никаква разлика.

— Какво...

— Ето! Не виждаш ли тази малка дупчица, точно където почва козината?

Хеди отново се взря. Може би трябваше да гледа много внимателно... Но не, пак не откри нищо.

— Не — каза тя — не виждам.

Отис повече не можеше да сдържа радостта си. Хвана я през кръста и отново я завъртя.

— Тази сутрин камъчето падна! — извика той. — Хеди, той е здрав като скала! От утре започваме да го тренираме!

Хеди бе толкова поразена, че почти се просна на земята, за да разгледа копитото. Отис също приклезна.

— Сигурен ли си? — не смееше да повярва.

— Толкова сигурен, колкото, че съм тук — отговори той и разцъфна в широка усмивка. — Обадох се да дойдат да го подковат и от утре сме на пистата.

Хеди още не можеше да се осъзнае. Бе дошла да се кара на Отис, а сега се оказа, че няма нужда. Засмя се от радост и бръкна в плика.

— В такъв случай — пропя тя — ще празнуваме!

Дадоха първата сладка на коня, той внимателно я сдъвка и едва тогава Хеди видя, че му е дала овесена със стафиди. Ето защо я изяде толкова бавно. Хеди извади от плика друга сладка. Този път я схруска нетърпеливо. Е, той винаги бе предпочитал шоколадовите.

— С една бучка захар ли предпочитате чая, или с две? — попита Хенриета.

— Без захар, благодаря — отговори Пола. Как искаше ръцете ѝ да не треперят!

— Джон-Хенри, знам, че ти го пиеш без мляко — каза Хенриета и му подаде чая.

Двамата с Пола седяха на един от диваните в стил „Кралица Ана“ близо до камината, а майка му — на един стол срещу тях. Полираният сребърен сервиз на масичката отразяваше лицето му и правеше очите му да изглеждат неспокойни. Всъщност той точно така се чувстваше, макар да не разбираше защо е толкова нервен. Пола бе съвсем спокойна. Но какво бе очаквал — че ще се държи пред майка му като глупачка? Ако някой приличаше на глупак, това бе той. Не можеше да се отпусне. Сигурно защото искаше двете най-важни жени в живота му да се харесат, помисли той и реши, че засега нещата вървят много добре.

Пола бе прекрасна. Носеше розова рокля от копринена материя, която загадъчно шумолеше при всяко движение. Не можеше да отдели поглед от лицето ѝ. Винаги бе мислил, че е красива, но днес бе изключителна. Кехлибарените отблясъци в големите ѝ очи се подчертаваха от цвета на роклята. Косата ѝ бе разпусната, без конската опашка и ужасната шапчица, която носеше в магазина, падаше свободно по раменете и приканваше за ласка. Несъзнателно стисна дръжката на чашата.

— Бисквита, Джон-Хенри? — попита майка му и го върна на земята.

Мразеше десертните бисквити, които Хенриета бе поръчала за чая, но си взе, за да не я обиди. Май беше изпуснал част от разговора. Майка му поздравяваше Пола за успеха, а Пола изглеждаше едновременно смутена и поласкана.

— Чух, че магазинът върви много добре — каза Хенриета с усмивка и остави чинията с бисквитите. — Моите поздравления. Не е лесно да се започне нов бизнес. Но да се постигне такова търсене след толкова кратко време е наистина голям успех.

— Благодаря, госпожо Хенеси — отговори Пола и погледна бързо към Джон-Хенри. — Имах късмет.

Хенриета огледа замислено красивата стая.

— Аз също — каза тя тихо. — Но успях да разбера, че е важно и какво прави човек с късмета си. Нищо не може да замени упоритата работа.

— Важното е да улучиш момента — усмихна се Пола. — Не знам дали щях да успея, ако не бях намерила последния свободен магазин в този безистен. Не мога да си представя по-добро място.

— Чувам, че вече разширявате дейността си. Сега и кифли, така ли?

— Откъде знаете? — изненада се Пола.

— О, имам си начини... — усмихна се Хенриета. — Особено, когато някой привлече интереса ми.

Джон-Хенри погледна учудено майка си. Тя рядко биваше толкова откровена, особено с хора, които вижда за пръв път. Но изглежда хареса Пола от самото начало. Той с облекчение забеляза, че този път го нямаше възпитаният, но сдържан поглед, с който удостояваше хората, които не успяваха да удовлетворят високите й изисквания.

Реши, че е време да се включи в разговора и остави изящната чашка.

— Търговията сигурно върви добре. Онзи ден чух, че си наела касиерка.

— Вярно е. Но кой ти каза?

— Не помня — изглежда се бе издал, че се интересува твърде много. — Сигурно някой в банката.

Пола го погледна замислено.

— Знаеш ли, имам доста клиенти, които работят в „Хенеси Банк“ — тя замълча многозначително. — Не е ли странно? Чудя се как се е получило така. Имаш ли представа?

Джон-Хенри видя как Хенриета скри усмивката си зад чашата с чай. Значи се бе досетила!

— Защо да е странно? — отговори той. — „Сладко изкушение“ вече е доста известен магазин. И съвсем заслужено, бих казал. Искаш ли още чай?

Стори му се, че Пола безкрайно дълго го гледа. Дали бе гузен, или наистина видя нещо в тези тъмни очи? Никога не ѝ бе казал за нареждането всичките му служители да купят сладки в деня на откриването, но не би се изненадал, ако отнякъде бе разбрала. Зад това прелестно лице се криеше бърз ум.

— Не, благодаря — каза тя и се обърна към Хенриета, която внимателно ги наблюдаваше. — Чаят беше чудесен. Много ви благодаря, че ме поканихте.

Хенриета също остави чашата си.

— Искате ли да разгледате къщата?

— Разбира се! — светнаха очите на Пола. — Стига това да не ви затрудни.

— Ни най-малко. Елате насам. Ще започнем от библиотеката.

Джон-Хенри толкова се изненада от предложението, че не успя да възрази. И той искаше да прекара малко време с Пола, когато най-после успя да я измъкне от магазина. Но двете жени вече бяха тръгнали по витата стълба. Чу как Пола каза нещо, на което майка му отговори с приглушен смях. Поклати учудено глава. Тя почти никога не показваше къщата си.

Имението Хенеси, построено преди сто години в периода на създаването на щата Оклахома, отдавна принадлежеше на семейството на Клод. Къщата се смяташе за местна забележителност и много хора, някои от които дори бяха гостували тук, често молеха Хенриета да я покаже. Тя обаче рядко извеждаше някой извън хола и трапезарията. Тази къща бе нейна и не искаше чужди хора, дори приятели и добри познати да я оглеждат. А сега сама предложи да разведе Пола. Джон-Хенри се засмя. Добре, добре... Той знаеше какво се беше случило с

него. Но изглежда, че майка му също бе очарована от Пола. Убеди се, че е така, когато Пола си тръгваше.

— Много ми беше приятно, госпожо Хенеси — каза тя. — Чаят беше много хубав, а къщата ви е прекрасна.

Хенриета хвана ръката ѝ.

— Значи трябва да идвате по-често. Винаги, когато имате време.

— Не знам кога ще ми се отдаде възможност — отвърна Пола със съжаление. — Както ви споменах, ако се разширя, ще бъда още по-заета.

— Ще се разширяваш?! — учуди се Джон-Хенри.

— О, засега нищо не е сигурно.

Той се надяваше да е така. И от единствения ѝ магазин едва успяваше да я отдели, а ако станеха два, щеше да е страхотно заета.

— Мисля, че идеята е добра... — започна той, но майка му го прекъсна.

— Пола трябва да тръгва, скъпи. Не можем повече да отнемаме времето ѝ.

— О, аз отнех от вашето време, госпожо — възрази Пола и погледна бързо към Джон-Хенри. — Още веднъж ви благодаря — добави тя, преди той да успее да каже нещо. — Наистина ми беше много приятно.

— Ще те изпратя до колата.

— Няма нужда.

— Има нужда! — каза той твърдо и я хвана под ръка, опитвайки се да не забелязва изражението на майка си, която затвори внимателно вратата зад тях.

Колата на Пола не можа да запали. Моторът изхърка немощно и замлъкна.

— Ох, не! — ядоса се тя. — Сега пък какво има?

— Дай да видя — предложи Джон-Хенри. Беше доволен. Ако нещо се бе повредило, Пола трябваше да остане повече и можеха да поговорят, без майка му да ги наглежда. Обичаше Хенриета, но понякога тя го дразнеше.

— Не, не, ще повикам такси — Пола се огледа тревожно наоколо. — Ако може да се обадя по телефона, ще поръчам да я изтеглят до сервиза.

— Мога да те закарам.

— Не искам да те затруднявам.

— Това не ме затруднява.

— Не, наистина, най-добре такси.

Той се облегна на колата.

— Защо не искаш да останеш насаме с мен?

— Не е това.

— Какво тогава?

— Ами... — очевидно не знаеше какво да обясни. Погледна към внушителната сграда. — Какво ще каже майка ти?

Той се засмя. Сякаш трябваше да иска от майка си разрешение за всичко, което прави!

— По начина, по който те гледаше, мисля, че ще ти даде да караш нейния кадилак.

— Съмнявам се — Пола погледна отново към имението и неволно въздъхна: — Красива къща!

Той хвърли един поглед през рамо:

— А, не знам. На мен ми се струва прекалено голяма и натруфена. Опитвам се да убедя майка ми да я даде на Историческия музей и да се премести в по-малко жилище.

— Но това би било ужасно! Тя я харесва.

— Изглежда, ти също.

— Кой не би я харесал? Ти не живееш ли тук?

— Не, разбира се — потръпна той. — Както ти казах, прекалено е голяма за мен. Изнесох се преди много години, много преди Камила... — внезапно замълча.

— Камила?

— Жена ми — обясни той. — Почина преди няколко години.

— Съжалявам.

— Аз също — но в момента не мислеше за Камила. Чудеше се как да се въздържи да не прегърне Пола. Тя бе дяволски красива на тази светлина. Но всъщност за него бе красива на всякаква светлина и във всякакъв вид, дори когато косата ѝ бе скрита в онази шапка, а на носа ѝ имаше брашно, както често я бе виждал в магазина. Опита се да се откъсне от мислите си. — Май и двамата сме загубили някого, а?

— Да, но Ренди ме изостави. Не е същото.

— Сигурно — съгласи се той и си каза, че не бива да си спомня колко меки и топли бяха устните ѝ. Как е възможно да изоставиш

такава жена! — Е, най-добре да тръгваме.

— Не, ще повикам такси.

— Мисля, че няма да можеш. Моята старомодна майка жив ще ме одере, ако не те изпратя до вратата, както се полага.

— Но...

— Никакви възражения!

Чудеше се как ще я закара до тях, без да кривне някъде, за да я целува, докато и двамата полудеят. Овладя се. Пола ясно му бе дала да разбере, че не е готова за сериозна връзка, а той също не бе сигурен, че е готов. Пола пробуждаше у него нещо, което вярваше, че е погребал заедно с Камила — едно безразсъдство, едно непрекъснато безпокойство. Знаеше колко поражения могат да донесат тези чувства и от пет години се опитваше да ги замести с порядъчен начин на живот. Той бе Джон-Хенри Хенеси, banker. Не биваше да го забравя.

— Ами колата ми? — изтръгна го от мислите му Пола. — Не мога да я оставя тук.

— Аз ще се погрижа за това.

— Не.

Джон-Хенри не можеше повече да се бори със себе си. Пристъпи крачка напред и хвана ръцете ѝ — опитваше се да не я прегърне. Погледна в тези красиви изразителни очи.

— Казах, че ще се погрижа — повтори той тихо. — Не ми ли вярваш?

— Не ставай смешен. Разбира се, че ти вярвам. Но... — гласът ѝ трепна под настойчивия му поглед. — Само че... не искам... да ти създавам проблеми...

„Не знаеш ли, че вече си успяла?“, помисли той и се запита докога ще може да изпълнява решението си да бъде нов, разумен човек. То се бе разклатило още в първия ден, когато Пола влезе в кабинета му и помоли за заем. Оттогава, между другото, той стана съсобственик на състезателен кон, направи заговор с една осемдесет и две годишна баба срещу внучката ѝ и предизвика брожение в банката, като се отклони от обичайните ѝ правила. Да не би и да се влюбваше?

— Това не е никакъв проблем — каза той и с върховно усилие на волята я пусна, за да вземе колата си.

Следващата сутрин Пола се събуди рано. Въпреки че бе неделя, имаше много работа. Тогава си спомни, че няма кола.

„Повярвай ми“, бе казал Джон-Хенри. Но дори и той не можеше да прави чудеса. Кой майстор би оправил колата в неделя?

Погледна през прозореца. Фолксвагенът ѝ бе паркиран до тротоара. Намери ключовете на входната врата. Този, който ги бе оставил, бе дошъл, без да го чуе. Това беше невъзможно. Би чула бричката си поне от една пряка. Дали не сънуваше? Отиде до колата. За нейна изненада тя беше дори измита. Прекара пръст по покрива, поклати глава и отключи. Джон-Хенри можеше да лъсне фолксвагена, но дори той не можеше да направи нищо с такъв стар двигател. Завъртя ключа, сигурна, че ще трябва да напомпа няколко пъти педала за газта и да поухажва стартера. Когато моторът оживя и замърка като котенце, от очите ѝ бликнаха сълзи. Ако Джон-Хенри без никакви усилия можеше да направи нещо такова, какво ли още би направил за нея? Опря глава на кормилото и затвори очи. Чувстваше се толкова обърквана, толкова нещастна, толкова... Не знаеше как се чувства.

„Повярвай ми“, бе казал Джон-Хенри...

ДЕСЕТА ГЛАВА

След чая при Хенриета Хенеси и случката с колата Пола се опита да си внуши, че няма време да мисли за Джон-Хенри. Това обаче не ѝ се удаваше. Дори когато работеше до изнемога в магазина, обслужваше клиентите, подготвяше огромните фурни, пишеше фактури или опитваше нови рецепти, той бе непрекъснато в ума ѝ. Мислеше за него през цялото време и се мразеше за това.

„Ние нямаме нищо общо!“, мълвеше тя гневно и се опитваше да го изхвърли от главата си.

Но различията не бяха винаги очевидни. Въпреки че сегашният живот и произходът им наистина нямаха нищо общо, тя никога не си спомняше за тези неща, когато бяха заедно. Само след това се замисляше за тях. Докато беше с Джон-Хенри, нищо странично нямаше значение. Не познаваше друг като него. Той не приличаше на Ренди, който изобщо не се интересуваше какво мисли или иска тя. Каквото и да кажеше Пола, Джон-Хенри слушаше с внимание.

Освен това ѝ помагаше — например оправи миксера и колата. Ренди никога не се сецаше за такива неща. Ако се решеше да поправи нещо, то бе, защото на него му омръзваше от постоянните ѝ натяквания или се засрамваше, когато тя започваше да го прави. Пола не можеше да си представи, че Джон-Хенри би седял със скръстени ръце, докато тя се мъчи с нещо. Нали онази нощ той измъкна миксера от ръцете ѝ и го поправи.

Понякога, когато си спомнеше бързите им прегръдки и кратките целувки, Пола се чудеше какво би станало, ако прати предпазливостта по дяволите и си позволи да се влюби. Но тя мислеше за това само в моменти на слабост, когато бе много уморена или нещастна. През другото време не си разрешаваше такива фантазии. Бе планирала бъдещето си и не можеше да се отклонява.

А когато се колебаеше, достатъчно бе само да си спомни за Камила. Като пълна глупачка бе отишла в библиотеката, за да задоволи любопитството си. Откри много повече, отколкото би искала да знае за

жената на Джон-Хенри. Камила беше всичко, което тя не беше — дребна, руса, със съвършена фигура и благороден профил. Дори от снимките излъчваше лукс и изисканост. Пола не можеше да си я представи да готви, да чисти или да пече сладки... Изключи ядосано апарата. Бе видяла всичко, което ѝ трябваше.

Чувствайки по-остро от всякога, че Джон-Хенри не е от нейната черга, тя си позволи само една любезна бележка, в която му благодареше за поправката на колата. Това ѝ се струваше най-безопасно, макар все още да се улавяше, че мисли за него.

Но докато се бореше да изхвърли Джон-Хенри от мислите си, тя искаше да запомни наученото от Хенриета Хенеси. Не бе забравила красивата къща и всички прекрасни неща, които майката на Джон-Хенри притежаваше и в мечтите си виждаше баба си на мястото на Хенриета. Хеди заслужаваше да живее така, въпреки че Пола не разбираше половината от нещата, които госпожа Хенеси говореше. Луи Четиринадесети... Или може би беше Луи Шестнадесети? Регентски стил... Едва сега разбра колко малко знае и реши, че е време да научи повече.

Хеди се ужаси, когато разбра, че Пола се е записала във вечерно училище. Щеше да посещава курсове по история на изкуството, а освен това по счетоводство и мениджмънт.

— Но кога ще имаш време? — разтревожи се баба ѝ.

— Ще намеря време — отговори уверено. — Това е много важно.

— И здравето ти е важно — напомни ѝ Хеди. — Ако продължаваш така, ще получиш нервна криза.

— Здрава съм като кон — похвали се Пола и изведнъж се сети: — Като говорим за коне, май отдавна не съм чувала да споменаваш за хиподрума. Надявам се, че новите ти приятели от Клуба ти запълват времето и не остава кога да ходиш там.

— Ами... да, много са симпатични — Хеди леко се изчерви, кой знае защо.

— Радвам се, че си прекарваш добре времето. Толкова се тревожех за теб, когато ходеше на хиподрума. Мисля, че това не е място за сладки малки бабки.

— Не съм сладка малка бабка — обиди се Хеди. — Аз мога да се грижа за себе си.

Пола усети, че я е засегнала и я прегърна.

— Знам. Но въпреки това съм много по-спокойна, когато вече не прекарваш толкова време там. Знаеш ли, не си ми говорила за новите си приятели. Разкажи ми за тях... Сетих се! Ще ги поканим на гости. Какво ще кажеш?

— Не, не, няма нужда. Още не. Всъщност... Ние почти не се познаваме.

— Но как така? Ти вече няколко месеца ходиш почти всеки ден!

— Е, да, но... Не искам да насилвам никого. Възрастните хора са малко твърдоглави. Не обичат да им се казва какво да правят и къде да ходят.

— Това ще е само едно малко празненство. Никой няма да ги измъчва.

— Да, да, знам, но... Не е толкова просто.

— Защо?

Хеди се чувстваше все по-неудобно.

— Пола, исках да ти кажа. Този пенсионерски клуб...

— Да?

Тя се поколеба.

— Няма значение. Не е толкова важно — посочи осъдително Пола. — Важното е, че ти се преуморяваш, момиче. Кога ще признаеш, че не можеш да вършиш всичко?

— Когато разбере, че не мога — целуна я за довиждане. — Трябва да бягам. Казах ли ти, че мисля да се разширявам?

— Да се разширяваш ли? Да не искаш да кажеш още един магазин?

— Ами да! — Пола спря до вратата и въодушевено обясни: — Моите чантички, тези малки хартиени пликчета за една-две сладки, се наложиха много бързо. Както и всичко останало, разбира се. И счетоводителят ми каза, че ако подготвя добре нещата, можем да открием още един магазин. Вече намерих място.

— Ох, Пола...

— Е, още мисля... Не съм сигурна дали точно в момента искам да се заемам с толкова много работа.

— Слава Богу! — възкликна Хеди с облекчение. — Говори ли с Джон-Хенри за това?

— Защо пък с него?

— Ами нали той ти даде заема?

— Вярно е, но не виждам какво общо може да има с това.

— Мисля, че е по-добре да поговориш с него! Не разбирам от такива сложни финанси, но съм сигурна, че ако искаш да откриваш нов магазин, той трябва да знае. Няма ли да има някакво значение за заема?

— Само това, че ще мога по-лесно да му го изплатя. А сега трябва да тръгвам.

— Не ми каза къде ще е новият ти магазин — извика Хеди подире ѝ.

Пола се обърна. В очите ѝ блесна дяволито пламъче.

— Няма да повярваш, но мястото е точно срещу хиподрума. Виж какво съвпадение! Години наред ти говоря да не ходиш там, а сега аз самата отивам направо в задния им двор. Не е ли смешно?

— Ще падна от смях — едва успя да отговори баба ѝ. Бе толкова потресена, че забрави да махне за довиждане.

Пола изтича по пътеката, качи се на колата и изчезна зад ъгъла.

Вторият магазин на Пола разтвори врати само шест месеца след откриването на първия. Не го бе планирала толкова скоро, но реши да избърза, за да не пропусне възможностите, които ѝ даваха дългите есенни дни. Скоро щеше да стане студено и ветровито. Сега хората бяха по улиците, радваха се на хубавото време и — надяваше се — на нейните сладки.

Този път си спести вълненията. За голямо нейно удоволствие мълвата я беше изпреварила и още преди десет, часът на официалното откриване на „Сладко изкушение-2“, пред вратата чакаха клиенти. Събра се такава тълпа, че до края на деня свършиха почти всички сладки. Почти! Сега имаше по-голям опит и бе подготвила нещата по-добре. Никакви написани на ръка реклами по витрините на околните магазини и в супермаркетите.

След вечерните курсове по финанси, бизнес администрация, маркетинг и реклама вече знаеше какво да прави. Когато „Сладко изкушение-2“ посрещна първите си посетители, тя бе готова за тях: безплатно кафе, безплатна дегустация на сладки, кифли и ореховки, безплатна книжна чантичка за всеки клиент, който води приятел и за всеки, който се връща да купи още. Бе поръчала значки с надпис „Аз

похапнах сладко в Сладко изкушение“ и ги раздаваше на минувачите с по една сладка. От касетофона, който бе донесла от къщи, се носеше подбрана музика, а в маранята на фурните се рееха десетки балони, които с Родни бяха надували до полунощ.

Отсреща бе паркът — някога ужас за нея поради увлечението на Хеди по конни надбягвания. Сега гледаше на него с други очи, като на възможен източник на печалба. Бе осигурила за двете гимназистки, които ѝ помагаша, разрешение да стоят пред входа. Момичетата носеха униформи, ушити от Пола — строги рокли в червено и бяло и обточени с ширити елечета. Помощничките ѝ предлагаха безплатни хартиени пликчета във формата на чантички на участниците в залаганията, които след това трябваше да си купят сладки от пъстрите подноси.

Пола, облечена малко по-официално от своите гимназистки, тичаше между хиподрума и новия магазин и проверяваше дали момичетата се справят добре, дали има достатъчно от всичко и дали купувачите продължават да идват. От вечерните курсове бе научила още един важен урок: изкуството да създава добро впечатление за себе си. Нямаше я вече свитата млада жена, която не искаше да се самоизтъква. На нейно място се бе появила самоуверената собственичка на процъфтяващ бизнес, която посреща клиентите и дори досадните зяпачи с широка усмивка и блестящи очи. Тя се представяше и ги питаше за мнението им. На хората им харесваше и разказваха на приятелите си, които идваха да се уверят сами. Те пък разказваха на други и така нататък, докато се оказа, че пред магазина непрекъснато се тълпи опашка. Не би могла да мечтае за повече.

Родни бе изпратен да следи работата в другия магазин. Освен рекламните подаръци като цветни книжки за децата и по две безплатни сладки за всеки купени дванадесет, Пола бе отпечатала безплатни купони за онези, които искаха да посетят новия магазин. Когато тези хора започнаха да идват и тя видя купоните, ѝ хрумна още едно от нейните интуитивни решения, благодарение на които успя да направи два печеливши магазина за по-малко от година. Отначало смяташе тържественото откриване да завърши в края на работния ден. Сега реши да го продължи през цялата седмица. Обади се на Родни да му каже.

— Да раздаваш безплатно цяла седмица! — извика той ужасен.
— Ще се разориш!

— Не мисля — засмя се Пола. — Имаш ли достатъчно купони, или да поръчам още?

Той въздъхна и се предаде.

— По-добре поръчай още — каза мрачно. — Не ми се иска да призная, но тук нещата вървят толкова добре, че са ми останали само пет-шест.

— От всичките неколкостотин, които отпечатахме?

— Нали каза да ги раздавам — напомни ѝ Родни.

— Точно така. Продължавай да ги раздаваш. Имам още малко в колата. Сутринта ще мина да ти ги дам.

Веднага щом остави слушалката, трябваше да се заеме с клиентите. Когато успя да погледне към часовника, бе вече край на работното време, а следващия път, вече подредила всичко, видя, че е почти полунощ.

Уморена, но още замаяна от успеха, заключи и седна в колата. Чак по пътя към къщи си позволи да помисли за Джон-Хенри и колко много ѝ липсва.

— Сама си виновна — каза Хеди заядливо, когато Пола неохотно ѝ разказа за спречкването по повод откриването на новия магазин. — Не можеш да се отнасяш към един мъж така, сякаш няма никакви чувства.

— Не разбирам какво искаш да кажеш. От самото начало му обясних каква ми е целта.

— Да, но той не знаеше, че толкова скоро ще отвориш нов магазин.

— И аз не знаех — вирна глава Пола. — Но той ми каза да не пропускам възможностите, които се появяват. Точно това правя. Няма никакво право да се сърди.

При спомена за този разговор Пола сви юмрук върху кормилото. Цялото ѝ въодушевление от успешното второ тържествено откриване се изпари. Джон-Хенри го нямаше, за да сподели с него и Хеди бе права — сама си беше виновна. Не трябваше да му казва да си гледа работата, когато я посъветва да не отваря толкова скоро втори магазин. Ако не беше така заета с всички тези безкрайни подробности и

поръчки, отдавна щеше да се обади да му се извини. Какво бе правила толкова време?

Дори Хеди беше зарязала, помисли тя с угризение. При всичките тези вечерни курсове и неизброими дреболии, които трябваше да уреди, за да открие новия магазин, нямаше време за нищо, освен за работа. И тази сутрин, когато Хеди дойде на откриването, пак беше под пара. Бързо прегърна и целуна баба си и обеща да ѝ обърне внимание, когато се освободи. После обаче нещо стана, после още нещо, и когато най-после се освободи, Хеди си бе отишла.

— О, бабо!... — въздъхна тя и погледна към часовника си. Минаваше полунощ. Бе вече късно да се обади и да се извини. Трябваше да го отложи за утре. Изведнъж се ядоса. Какво ставаше с нея? Не можа ли цял ден да отдели две минути и да отиде при баба си?

А Джон-Хенри?

Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Държа се лошо с него и сега я беше срам. Но тогава не бе способна да вижда по-далеч от амбицията си да открие втория магазин. Понякога ѝ се струваше, че цял живот е чакала нещо да се случи, и когато най-после се бе случило, тя се боеше, че ще ѝ се изплъзне, преди да му се е зарадвала.

Е, сега имаше два магазина. Всичко стана точно както бе мечтала... По-добре, отколкото бе мечтала. Успехът ѝ бе по-голям, отколкото смееше да се надява. Сега би трябвало да ликува. Вместо това се чувстваше нещастна, виновна и толкова уморена, че не можеше да направи нищо, освен да си отиде у дома... сама.

Джон-Хенри изчака една седмица след второто тържествено откриване на Пола и накрая реши да вземе нещата в свои ръце. Колкото пъти досега ѝ се обаждаше, тя все му казваше, че е прекалено заета дори да говори, камо ли да излезе някъде с него. Първата стъпка трябваше да е негова! Тази мисъл подразни самолюбие то му и Хеди забеляза това, когато той дойде на хиподрума да види как е Гордостта на Сара.

Отис бе започнал да тренира коня — дълги бавни галопи за сила и издържливост, постепенно увеличаване на натоварването, скоростни отсечки от двеста, триста, петстотин, хиляда, две хиляди метра, но не повече.

— Има много време — отговаряше той, когато Хеди го тормозеше с въпроси кога ще свърши. — Той влиза бавно във форма, но така е най-добре.

Джон-Хенри бе съгласен с този подход — поне що се отнася до състезателни коне. Личният му живот беше нещо друго. Опитваше се да бъде търпелив с Пола, но това очевидно не водеше до никъде и значи трябваше да смени тактиката.

Все още не бе решил какво точно да направи. Отиде при Хеди, която седеше на една бала сено и се припичаше на утринното слънце. Както винаги тя бе съвсем пряма.

— Вие с Пола още не сте оправили онова недоразумение, нали?

Значи Хеди знаеше за спора му с Пола. Ако Пола не й бе разказала, значи той се беше издал. Тази стара жена виждаше много неща, а той трябваше да даде някакво обяснение за лошото си настроение напоследък. Очевидно имаше нужда от помощ, за да се справи с проблема — една тъмнокоса, тъмноока фурия, която изглежда не отделяше на никого от времето си, защото бе прекалено заета с изграждането на своята сладкарска империя. Ако преди една година някой му бе казал, че ще се озове в такова положение, Джон-Хенри щеше да се изсмее в лицето му.

Взе едно гребло. Откакто се свърза с Хеди, Отис и Гордостта на Сара, започна да идва по-често на хиподрума, особено напоследък. Имаше нещо успокоително в това отново да е близо до конете. Чак сега разбра, че след смъртта на Камила несъзнателно е отбягвал всичко, свързано с тях.

Хеди все още чакаше отговор. Той поклати глава и започна да чисти пътеката.

— От доста време не съм говорил с Пола.

— Така и мислех.

Той се облегна на греблото.

— Имаш ли някакво предложение?

— Разбира се. Обади й се.

— Не съм сигурен, че тя иска да й досаждам — намръщи се Джон-Хенри, макар да мислеше същото.

— Хитрец такъв! Да не й досаждаш! Защо не си признаеш каква е истинската причина? И не ми казвай, че не е моя работа. Знам, че според теб си пъхам носа навсякъде.

— Наистина си пъхаш носа навсякъде — усмихна се неволно Джон-Хенри.

— Добре де, така е — усмихна се тя. — А ти, като дойдеш на моите години, също ще си пъхаш носа навсякъде. Но дотогава ще трябва да ме изтърпиш и да ми кажеш защо не си се обадил на моята Пола.

— Тя ми има телефона.

— Така е. Но тъй като не го върти, може би е време ти да завъртиш нейния.

— Не знам... Ти самата казваш, че е прекалено заета с новия си магазин.

— Или прекалено горда, също като теб. Замислял ли си се някога за това?

Беше се замислял. Всъщност бе прехвърлил през ума си поне десет причини защо тя не му се е обадила досега, и още десет защо той трябва да хване слушалката и да позвъни.

— А откъде да знам, че тя иска да ѝ се обадя? — опъна се той.

— Аз баба ли съм ѝ, или какво? Хайде, отивай при телефона. Да ти дам ли монета?

— Имам си монети — намръщи се той. — Но ако имаш толкова идеи, може би ще ми предложиш какво да ѝ кажа.

— А, ще измислиш нещо — намигна му тя. — Но ще се опитам да ти помогна. Напоследък Пола много работи. Сигурно ѝ трябва да се откъсне за малко, за да реши какво да прави по-нататък. Е?

Бе мислил за това. Доста отдавна, когато Джон-Хенри забеляза колко бедна е тази малка стая, той донесе няколко удобни фотьойла, хладилник и телевизор.

— Всички домашни удобства! — възхити се тогава Отис. — Благодаря, Джон-Хенри. Знаеш как да глезиш хората.

Сега си спомни думите на Отис. Колата му бе паркирана в дъното на двора. Забърза към нея. Нямаше търпение да приложи плана, който започваше да се оформя в главата му, и не видя как Хеди надзърта през вратата. Отис я видя да се усмихва доволно.

— Какво правиш тук?

Тя бързо се огледа. Джон-Хенри си бе отишъл. Излезе от стаята и разказа какво е направила.

— О, Хеди, сигурна ли си, че не си сбъркала? — разтревожи се Отис. — Какво ще каже Пола?

Хеди не знаеше, но се надяваше, че каквото и да измисли Джон-Хенри, внучката ѝ ще се съгласи. Те двете напоследък не се разбираха много... Всъщност, не че не се разбираха. Просто през последните няколко месеца Пола беше прекалено заета. Хеди разбираше или поне се опитваше, но все едно се тревожеше. Въпреки очевидното вълнение и удовлетворение от постигнатото, зад лъчезарната усмивка на Пола в деня на откриването на втория магазин виждаше колко е уморена и измъчена. Това я накара да засили малко Джон-Хенри. Пола имаше нужда от почивка, независимо дали го осъзнаваше. А Джон-Хенри бе най-подходящият човек, който би се погрижил за това.

— Хеди? — обади се Отис.

Тя се обърна към него.

— Ти си гледай своята работа, а аз ще гледам моята. Няма нищо лошо в това да насочиш двама млади накъдето трябва, ако сами не могат. Аз поне така мисля.

— Сигурно си права — съгласи се Отис и се поколеба: — Каза ли вече на Пола за Гордостта на Сара?

— Е, това е друг въпрос — изчерви се Хеди. — Искрах да ѝ кажа, но напоследък нямаше време. Тя имаше толкова работа по новия магазин, че сърце не ми даде.

— Значи още трябва да се промъкваме като крадци на хиподрума — заключи Отис със съжаление. — Ох!

— Не охкай — скара му се Хеди. Но знаеше, че е прав. Тъй като още не бе казала на Пола за коня, накара Отис и Джон-Хенри да обещаят, че ще влизат само през задния вход, да не би случайно Пола точно в този момент да влиза или излиза от магазина. Ако Пола разбере сама, би станало още по-лошо. Наистина имаше намерение да ѝ каже, но не можеше да намери подходящ момент.

— Е, по-добре да побързаш — посъветва я Отис и по лицето му се разля широка усмивка. — Защото днес нашият кон прелетя два километра за минута и половина и после нищо му нямаше.

Хеди го погледна. Не смееше да повярва.

— Ако ме лъжеш... — предупреди го тя.

— Без майтап — прекръсти се той театрално. — Ако е рекъл Господ, скоро конят ще бъде готов да се състезава.

Тя възкликна и го целуна. Отис се изчерви смутено. Но Хеди само се засмя от радост. Скоро отдавнашната ѝ мечта щеше да се сбъдне. В този момент приличаше на някогашното момиче.

Пола се чувстваше на сто години. Ако бе трудно да притежава и ръководи един магазин, същата работа в два магазина ѝ се струваше невъзможна. Досега я крепяха възбудата и амбицията, но само седмица след откриването на „Сладко изкушение-2“ изтощението започна да се проявява. Когато се замисли защо се чувства толкова уморена, осъзна, че от месеци не е имала нито един почивен ден... Всъщност от деня, в който получи заема.

По-добре да не се бе сещала за заема. Това ѝ напомни болезнено за Джон-Хенри. Тя разтърка врата си и отново се наведе над рецептите. Никога не бе мислила, че трябва да ги записва. Досега пазеше всичко в главата си. Но с откриването на втория магазин вече не можеше да тича от единия до другия, за да приготвя фурните, защото не вярваше на никого — дори на Родни. При толкова клиенти не можеше предварително да омесва тестото и да го носи. Вече започваше да полудява. Явно трябваше да смени начина си на работа. Но първо трябваше да намери помощници.

Само при мисълта за това стана нервна. Работата не беше в парите — вече можеше да си го позволи. Въпросът бе да намери надеждни хора. Бе работила много върху рецептите си. Те бяха нейната фирмена тайна. От вечерните курсове бе научила, че един от начините да ги запази, е да използва свои собствени съставки и да намери хора, които строго ще ги пазят в тайна. Идеята беше да се създаде нещо толкова неповторимо, че дори ако някой се добере до рецептата, да не може да направи съвсем същите сладки. След безкрайните си проби и грешки най-после бе стигнала до точната комбинация от брашно, захар и шоколад. Трябваше да намери помощници, които да смесват и пакетират тези съставки.

Но първо смяташе да запише рецептите. Посегна към нов лист хартия и изведнъж ѝ се стори, че чува гласа на Джон-Хенри в магазина. Замръзна.

Не може да бъде! Не го бе чувала от няколко седмици, от онова глупаво спречкване. Оттогава поне десет пъти бе вдигала слушалката

на телефона и отново я бе оставяла. Ако искаше да говори с нея, можеше да се обади. Но той не позвъни, дори когато тя започна да превежда двойно, тройно и четворно по-големи вноски по заема си. Изпращаше чековете направо в банката. Но скоро заемът бе напълно изплатен. Сега вече нямаше и тази връзка с него.

Опитваше се да се успокоява, че така е по-добре. След откриването на втория магазин ставаше все по-очевидно, че при всички тези ангажименти няма време за сериозна връзка. Това обаче не помогна на лудия туптеж на сърцето й...

Все пак беше Джон-Хенри. Той говореше с Марги, една от нейните помощнички, която работеше на щанда. От буйния й смях Пола разбра, че обикновено невъзмутимата Марги е възхитена.

Тя самата бе поразена и леко зашеметена от мисълта, че той е нарушил напрегнатото мълчание между тях. Знаеше, че не може да се крие в склада и да се прави, че я няма. Преди да е загубила кураж, стана и влезе в магазина. Той стоеше до щанда и бе толкова красив, че дъхът й спря.

— Здравей, Джон-Хенри — каза тя, както се надяваше, безстрастно.

Едва тогава забеляза, че пълничкото лице на Марги е огненочервено. Тя бе задочна студентка и учеше физика в редките моменти, когато в магазина нямаше клиенти.

— Този човек... — започна тя — иска да ви види. Извинете, аз... отивам отзад.

Тя изчезна със смях през задната врата и шумно я затръшна. Пола не можеше да отдели поглед от Джон-Хенри. Защо ли днес изглеждаше по-различен? Да, косата му бе по-дълга и не бе с костюма, който винаги носеше на работа. Всъщност сега изобщо не носеше костюм! Беше с джинси, спортна риза и кожено яке и едва доловимо миришеше на... на коне?

Приближи се до щанда. Не си бе позволявала да мисли колко й липсва и как копнее да го види. Едва сега осъзна, че напразно се е надявала да го изхвърли от ума си. Истината бе, че колкото и да работеше, колкото и изтощителни часове да бяха зад гърба й, всъщност никога не бе толкова уморена, че да не мисли за него. Колко безсънни нощи се беше въртяла в леглото си! Спомняше си за него, мечтаеше за

докосването му, чуваше гласа му в сънищата си, чувстваше силните му ръце и топлите му устни.

Но това бяха само сънища. Никакви мечти не можеха да я подготвят за днешната неочаквана среща. Внезапното му появяване я обърка. Едва се удържа да не прескочи щанда, да му се хвърли на врата и да го моли за прошка. Как въобще е могла да си въобразява, че не иска повече да го види!

— Здравей, Пола — каза той най-последно. — Имаш ли една минутка?

Сега, когато стоеше пред нея, тя имаше цяла вечност.

— Разбира се. Искаш ли да прием по едно кафе?

— Толкова много време ли имаш?

Бе толкова щастлива, че го вижда, толкова виновна и объркана и в същото време настръхнала да се защитава, че прозвуча по-рязко, отколкото искаше.

— Ако си дошъл да се подиграваш, не.

— Извинявай — отговори той веднага. — Не исках да кажа това. Струва ми се, че мина много време.

Пола веднага изпита угризения. Сведе поглед и прошепна:

— Да, знам. Съжалявам. Бях толкова заета... — гласът ѝ заглъхна. Извинението беше съвсем неубедително.

— Така и мислех. Затова дойдох.

Тя бавно вдигна очи.

— Радвам се, че дойде.

— Наистина ли?

— Да.

— В такъв случай мислиш ли, че можем да започнем отначало?

Бе готова да направи всичко.

— А ти?

— Аз бих искал — не отделяше поглед от очите ѝ.

— Аз също — промълви тя.

Той имаше вид, сякаш камък му падна от сърцето. Искаше ѝ се да извика от радост.

— Знам, че е неочаквано — каза Джон-Хенри, — но си мислех, че ще можеш да излезеш за няколко часа.

— Сега?

— Знам, че си заета...

Наистина бе заета. Само като си помислеше за всичко, което има да върши... Погледна отново в очите му и разбра, че каквато и работа да има, тя може да почака. В момента нямаше нищо по-важно от Джон-Хенри.

— Къде искаш да отидем?

Пола виждаше собствените си чувства, отразени в неговите очи. Той обаче изглежда бе решил поканата да не звучи необикновено.

— Какво ще кажеш за една екскурзия?

— Екскурзия ли? — слиса се тя. Мислеше, че ще пият само по едно кафе.

— Ако не искаш, тогава може би... Каубойският музей?

Сигурно не говореше сериозно.

— Какво ще правя там?

— Виждам, че не си истинска гражданка на Оклахома — подразни я той. — Добре тогава, да отидем на паметника на Уил Роджърс? Или може би до някоя ферма?

— Ферма ли? Това е още по-лошо! Какво ще кажеш за близкото кафене...

— Може да тръгнем накъдето ни видят очите.

Блесналият му поглед я убеди. Когато я гледаше така, бе готова да отиде с него на края на света. Но пък не можеше да му позволи да мисли, че толкова лесно се е предала. Престори се, че обмисля предложението му.

— Не мога много да се бавя. Довечера трябва да затворя.

— Марги вече обеща, че ще има грижата.

— Значи ти раздаваш задачи на моите работници? — възмути се тя.

— Само се опитах да предвидя какво ще стане. Някакви други възражения?

— Ами не знам... — започна Пола.

Нещо се промени в погледа му. Очевидно й бе повярвал, че говори сериозно, защото внезапно се изправи:

— Тръгваме — каза той тихо, но твърдо, — дори ако ми се наложи да те метна на рамо и да те пренеса през целия безистен, колкото и да риташ, хапеш и викаш. Какво ще кажеш за това?

Какво можеше да каже? Вирна глава:

— Никога през живота си не съм хапала и ритала. Почакай да си взема палтото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пола и Джон-Хенри не бяха предвидили колко променливо може да бъде времето в Оклахома. Когато излязоха от безистена и тръгнаха към колата, денят бе слънчев и подухваше лек ветрец, но много преди да стигнат до целта си, небето се покри с черни облаци и започна да вали.

— Не мисля, че денят е подходящ за екскурзии — обади се тя, загледана в чистачките.

Той се наведе и се взря в небето. Бе захладняло. Включи отоплението.

— Не разбирам защо говориш така. На мен ми се струва, че всеки момент ще се разчисти.

— Така ли мислиш?

Той я погледна.

— Искаш да се връщаме ли?

— Не изпитвам никакви съжаления. А ти?

В изражението му се появи нещо странно.

— И аз.

Защо трябваше да се чуди какво значи изражението му? Колкото и да е странно, щом се съгласи да тръгне с него, забрави за всичките си задължения. Дори не изпитваше вина, че е изоставила работата си. Всъщност единственото, което чувстваше, бе... облекчение. Цял следобед! Какво блаженство! Толкова отдавна не бе почивала, че не можеше да повярва на свободата си. Обичаше магазините, но като гледаше замъглените от бурята очертания на петролните кули — неотменна част от градския пейзаж — не можеше да мисли за нищо друго, освен колко е хубаво, че е заминала, дори в дъжда.

Въздъхна от удоволствие и се облегна на меката кожена седалка. Чак сега усети колко ѝ е омръзнала приятната миризма на сладките. През последните месеци откри, че готвенето у дома е съвсем различно от промишленото печене. Понякога ѝ се струваше, че ще се задуши, ако само види още една сладка, камо ли да я опита. Плачеше ѝ се от

тия огромни тави. Нощем, вместо да брои овце, сънуваше шоколадови сладки.

Намести се още по-удобно и изведнъж се почувства като дете във ваканция. Тогава погледна към Джон-Хенри и се замисли. Не можеше да се преструва, че не ги е имало тези няколко седмици. Ако сега не кажеше нещо, споменът за тях щеше да надвисне над главите им по-заплашително и от тъмните облаци, които се носеха по небето.

— Джон-Хенри — обади се тя тихо, — съжалявам, че се скарахме.

Той я погледна.

— Аз също.

— И съжалявам, че не ти се обадох.

— Знам, че беше много заета.

— Това не е извинение. Толкова много внимание обръцах на магазините, че не можех... Не мислех за нищо друго. Знам, че се държах много лошо с теб и съжалявам.

Той мълчаливо хвана ръката ѝ.

— Всичко е наред. Ти си много емоционална, Пола. Ти се вживяваш.

Тя помръкна. Заемеше ли се с нещо, то я обсебваше. Това бе много силна дума, но може би в случая беше точна. Тя бе обсебена от магазините си. Хеди винаги казваше, че тази нейна емоционалност е и сила, и слабост. Пола знаеше, че баба ѝ е права. За съжаление не знаеше дали може да се промени. Не знаеше дори дали иска да опита. Ако не беше безрезервната ѝ всеотдайност, магазините нямаше да пожънат такъв успех. Но в подобни моменти...

— Наистина се вживявам — каза тя. — Но това не е извинение да се държа грубо с един приятел.

Стори ѝ се, че пръстите му се свиха върху нейните.

— Това ли сме ние? Просто приятели?

Тя погледна към сплетените им ръце. Колко пъти се бе държала така за ръка с Ренди, но никога не бе усещала силата и спокойствието, което я обземаше сега с Джон-Хенри. Това не беше дори сексуално привличане, макар че кой знае — спомняше си как само едно негово докосване я разтреперваше. В момента обаче се чувстваше спокойна, сякаш той би я закрилял и би ѝ давал от своята сила.

— Не, аз мисля, че сме повече от приятели, а ти? — отговори тя бавно, въпреки че не знаеше дали трябва да го казва.

Когато отново я погледна, очите му бяха наситено сини.

— Аз знам какво бих искал да бъдем.

Пола не можеше да издържи този поглед. Приличаше повече на милувка и тя започна да се разтреперва. „Кой е емоционален сега?“, помисли тя. Но не можеше да го попита какво иска да каже. Не още. Не беше сигурна дали е готова да чуе отговора, който вече бе прочела в очите му. И почувствала в сърцето си... Обърна се бързо към прозореца и смени темата:

— Къде отиваме?

— Ще видиш. — Той изглежда разбра, че тя не е готова да продължи този разговор.

— Много си загадъчен.

— Винаги съм бил много загадъчен.

Тя разбираше, че Джон-Хенри се опитва да разведри внезапно възникналото между тях напрежение и му беше благодарна. Всъщност никога не би го определила като „загадъчен“. Вече се виждаха само габаритите на колата пред тях.

— Мислиш ли, че ще намериш пътя в тази тъмница?

— Искаш ли да се връщаме?

— В никакъв случай! — поклати енергично глава.

— Тогава остави това на мен.

След няколко минути отбиха от шосето. Все още валеше като из ведро и тя нямаше представа нито къде отиват, нито къде са.

— Почти стигнахме — съобщи Джон-Хенри. — Надявам се, че си гладна.

— Гладна съм. Още ли имаш намерение да се разходим и да хапнем сред природата?

— Не, това беше само една малка хитрост, за да те измъкна от магазина. Имам наум нещо много по-добро.

Движеха се между високи мокри дървета, сякаш бяха на сред гора.

— Знаеш ли — обърна се Пола към него, — цял живот съм живяла в този щат и никога не съм предполагала, че има толкова красиви места.

— Наистина е красиво — съгласи се той. — Моите родители идваха тук, когато искаха да излязат от града за няколко дни, а нямаха време да ходят по-далеч. В края на тази алея има една прекрасна стара къща.

— Къща ли?

— По-скоро мотел... С ресторант — добави бързо.

Преди да има време да отговори, минаха между две високи тухлени колони и порта от ковано желязо. В края на завоя се виждаше мотелът. Пола го погледна и затаи дъх. Не разбираше от архитектура, но зданието бе много красиво — боядисано в бяло дърво, със зелени ръбове, на два етажа, с широка тераса, островрърх покрив и високи фронтони. Фасадата на къщата сякаш бе построена около голям прозорец във формата на полукръг над двойна врата от цветно стъкло. Заради мрачния ден стъклените фенери светеха и придаваха на цялото място приказен вид.

— Господи! — прошепна Пола с широко отворени очи. Сега разбра защо майката на Джон-Хенри е обичала да идва тук. Мотелът приличаше на стара къща от друга епоха, от друг век.

Джон-Хенри спря колата пред портала.

— Слез тук, за да не се измокриш. Аз ще паркирам и ще дойда вътре.

Пола изведнъж се сети как е облечена — с широки панталони и блуза — първото, което ѝ попадна сутринта по тъмно. Не можеше да влезе в този вид.

— Не, струва ми се, че не съм подходящо облечена.

— Обстановката е съвсем непретенциозна, ще видиш.

— Все пак... — погледна нервно към елегантните стъклени врати.

— Аз съм с джинси — посочи той.

Е, да, това беше вярно. Ако Джон-Хенри, който обикновено изглеждаше толкова официален в костюм, можеше да влезе в този вид, сигурно и тя можеше да е с панталони. Въпреки това се чувстваше не на място. Единствената причина да влезе без него бе, че щеше да е още по-глупаво да стои под дъжда.

Вътре бе дори по-красиво. Докато се въртеше колебливо из фойайето, тя разгледа ресторанта и вестибюла на хотела. В ъгъла беше рецепцията. Дървеното гише сияеше с онзи блясък, който придобива

дървото след години грижливо поддържане. Паркетът бе покрит с пъстри килими, а тук-там под високите старинни месингови лампи бяха разположени дивани и фотьойли. До украсените с миниатюрни викториански гравюри стени бяха подредени цветя в красиви саксии — фикуси и декоративни дървета. Картините в позлатени рамки изобразяваха ловни сцени и натюрморти.

Когато Джон-Хенри дойде, Пола още се опитваше да възприеме целия този разкош.

— Насам — каза той и я хвана под ръка. — Поръчах маса в солариума.

Солариумът се оказа още по-елегантен, отколкото ресторанта, през който минаха. Пола погледна нагоре. Стъкленият таван се извиваше във висок купол. Над него продължаваше да се лее дъждът. Въздухът бе топъл и влажен от цветята. Приличаше на градина.

— Тук е като в приказките! — прошепна тя, когато келнерът ги настани на масата, подаде им менюто и изчезна.

— Радвам се, че ти харесва — усмихна се Джон-Хенри.

— Да ми харесва ли?! Имам чувството, че съм се събудила в друго измерение. Никога не съм вярвала, че такова нещо може да съществува, и то толкова близо до дома ми.

— И майка ми се чувстваше така, когато го откри за пръв път. Караше Клод да идват колкото могат по-често.

— Разбирам я — Пола се огледа. Масите бяха със старинни бели покривки. Върху тях бяха подредени сребърни прибори и нежни розови порцеланови съдове. През стъклото се виждаше езеро, проблясащо между дърветата. Ако по това време на годината бе толкова красиво, какво ли би било през пролетта? — Ами ти? — обърна се тя към Джон-Хенри, без да се замисля. — Често ли идваш тук?

През лицето му премина сянка и тя веднага съжали за въпроса. Но той отговори спокойно:

— По-рано идвах тук с родителите си. Но не ми се е случвало от... От няколко години.

„Откакто жена му е умряла“, помисли Пола и смутено сведе поглед. Отпи бързо от чашата с вода.

— Не е това, което мислиш. Причината да спра да идвам тук беше, че Камила не обичаше това място — усмихна се подигравателно.

— Казваше, че според нея е прекалено опитомено. Да си призная, по това време и на мен ми се струваше така.

— А сега?

Той хвана ръката ѝ и каза тихо:

— Сега отново го намирам спокойно и красиво.

— Защо? — прошепна тя едва чуто.

— Защото знаех, че ти ще го харесаш.

Когато келнерът се появи, те продължаваха да се гледат в очите.

— Решихте ли вече — попита той весело, — или ви трябва още време?

Пола дори не бе погледнала менюто, но все едно не бе в състояние да избира.

— Не съм решила. Поръчай ти.

— „Тайтинджър“ — каза Джон-Хенри, без да сваля поглед от нея.

— Шампанско? — попита сервитьорът и ги погледна с усмивка. Изглежда разбра, че се е намесил в нещо много лично. — Веднага, господине — каза той и се отдалечи.

— Шампанско? — повтори тя. — На обяд!

— Дължа ти едно празненство, не помниш ли?

— А, за това ли говориш? — спомни си за глупавото обещание да се почерпят. — Ти не ми дължиш нищо.

— Дължа ти — той отново хвана ръката ѝ. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Пола погледна настрана, обзета от същото вълнение, което бе изпитала в колата. Преди да срещне Джон-Хенри, всичко бе толкова просто. Сега ѝ се налагаше непрекъснато да си напомня какво трябва да прави. Когато беше с него, се изкушаваше да забрави всичките си амбиции и планове и да се отдаде на удоволствието да бъде с него. Само когато го нямаше, можеше да постави нещата на мястото им. Силното му присъствие я караше да не знае какво иска.

Не можеше да се отдаде на това чувство. Не можеше да забрави задълженията си. Имаше само една причина да работи толкова — Хеди. Тя ѝ бе дала много! Беше време да върне дълга си.

„Но Джон-Хенри може да се грижи и за теб, и за Хеди“, внезапно помисли Пола. После се засрами. Тя не искаше Джон-Хенри да се

грижи за нея, нито за баба ѝ. Усети, че лицето ѝ пламти. Не можеше да му признае какво мисли и каза първото, което ѝ дойде наум:

— Извинявай. Мислех си колко ли ще хареса на баба ми тук.

Джон-Хенри се огледа.

— Да, сигурно ще ѝ хареса.

— Откъде знаеш? — изненада се тя.

— Всъщност не знам. Така предположих, като си спомних какво си ми разказвала за нея — Пола още изглеждаше озадачена. Джон-Хенри се наведе към нея. — Искам нещо да ти кажа... — започна той.

Но точно тогава се появи келнерът с шампанското. Поднесе го с подобаваща тържественост. Когато отново останаха сами, Пола съвсем бе забравила за какво говореха. Джон-Хенри вдигна чашата си.

— За твоя успех!

— За човека, който го направи възможен! — отговори тя трогната.

Шампанското бе прекрасно допълнение към бульона и към котлетите. Но когато обядът се приближи към края си, Пола започна да се чувства нервна, без сама да знае защо. Погледна часовника.

— Господи! — възкликна тя. — Виж колко е часът?

— Какво? — Джон-Хенри вдигна очи от менюто за десертите, което току-що му бяха предложили.

— Нямах представа, че е станало толкова късно. Трябва да се връщаме!

Той остави менюто.

— Защо?

Но тя вече се оглеждаше за келнера.

— Как защо? Трябва да започвам да пека следобедната фурна. Не ме ли чу?

— Чух те — отговори той спокойно. — Само не виждам за какво е цялата тази паника.

Тя го погледна, без да го вижда. Представяше си как всичките ѝ клиенти са се скупчили пред магазина и чакат. От деня на откриването на първия магазин голямата ѝ гордост бе, че непрекъснато имаше пресни топли сладки.

— Казах ти, че трябва да се връщам — повтори тя. — Съжалявам. Трябваше да помисля по-рано, но ти ме изненада и не можах да съобразя.

Той все още бе спокоен.

— Не разбирам защо толкова бързаш. Не може ли някой друг да го свърши?

— Някой друг ли? Но това е мое задължение!

Търпението му започваше да се изчерпва. Той се наведе напред и каза:

— Не ти ли се струва, че трябва да дадеш на твоите хора малко повече самостоятелност? Не можеш да си непрекъснато там, за да ги надзираваш. Не можеш да вършиш всичко сама. Нали затова имаш работници?

Напълно забравила, че наскоро бе решила да намери хора, които предварително да смесват всичко, така че да ѝ остава по-малко работа, Пола го погледна вбесена.

— Имам работници, за да помагат на щанда и да пълнят тавите. Но сладките пека аз! Винаги е било така!

Имаше вид, сякаш всеки момент ще скочи и ще избяга. Той хвана ръката ѝ.

— Чуй ме — каза тихо. — Съсипваш се с тези магазини. Не мислиш ли, че е време да прехвърлиш част от задълженията си?

Тя бе мислила за това — особено през тези нощни часове, когато най-последно успяваше да затвори магазина и да се довлече до къщи и едва имаше сили да вземе един душ.

— Така е. Но не днес.

— Защо?

— Ами защото... — спря и се опита да измисли причина, каквато и да е причина, освен единствената — че се страхува да остане насаме с него. Не се боеше, че сладките ще свършат. Всеки ден проверяваше резервните количества, които пазеше в склада. В края на краищата, никога не знаеше какво ще се случи. Можеше Хеди да се разболее или, не дай Боже, нещо по-лошо. Трябваше да е готова.

Това, за което не бе готова, бяха противоречивите ѝ чувства към Джон-Хенри. Въпреки че успя да го скрие, през време на целия обяд се бореше да не се поддаде на неустойчивия му чар. Ами ако той предложеше да останат в мотела... „Не мога“, каза си тя отново. След това нямаше да има връщане назад. Ако позволеше на чувствата си към Джон-Хенри да преодолеят здравия разум, след това нямаше да

може да се преструва, че са само приятели. А нали точно такива искаше да бъдат?

Знаеше само, че един негов поглед бе достатъчен да разруши благоразумието ѝ, а от едно негово докосване щеше да забрави всичките си задължения към магазините, към себе си, към Хеди. Джон-Хенри някак успяваше да направи така, че всичко това да изглежда маловажно. Не, тя не можеше да си го позволи. Трябваше да помни коя е и накъде е тръгнала. И, което е още по-важно, не биваше да забравя кой е той. Сто пъти си бе повтаряла, че не са от една черга.

— Пола — каза той точно в този момент, — сигурен съм, че можеш да оставиш твоите хора да се оправят поне един път сами... Поне днес.

И защото усещаше ръката му върху своята, защото прекалено силно чувстваше колко е близо и колко го желае, тя каза, без да мисли:

— Не, Джон-Хенри, не мога. Не съм готова. Много е рано.

За момент той не каза нищо. После пусна ръката ѝ и попита:

— За едно и също ли говорим?

Усещаше погледа му, но не смееше да вдигне очи към него. Прошепна, втренчена в чинията си:

— Не знам за какво говориш ти.

Той отново се поколеба.

— Аз говорех за магазина, но имам чувството, че когато ти каза, че не си готова, имаше предвид нещо друго — той замълча и попита много тихо: — Искаш да кажеш, че не си готова за мен ли?

— Не знам — каза тя отчаяно. — Не знам какво чувствам. Толкова съм объркана винаги, когато съм с теб, че не знам какво да мисля — вдигна към него кехлибарените си очи. — Съжалявам. Но мисля... Мисля, че трябва да тръгваме — и преди да дочака отговора му, хвърли салфетката на масата и бързо излезе от ресторанта.

Стъписан, Джон-Хенри стана и извади портфейла си. Остави на масата няколко банкноти, без да ги погледне и последва Пола. Настигна я на изхода — неподвижна, свита, вторачена безмълвно в дъжда навън. Беше ядосан, но като я видя толкова нещастна, гневът му се смени с нежност. Прегърна я внимателно през раменете и обърна лицето ѝ към себе си.

— Хайде да поговорим.

Тя не го погледна.

— Не искам да говорим за това.

— Аз искам — настоя той. Заведе я вътре, за да не препречват входа и я накара да погледне към него. — Не само ти се чувстваш объркана. И аз не знам какво чувствам. Знам само, че ако има някаква възможност, не искам да я пропускаме.

Тя се отскубна от ръцете му.

— Казах ти, че не искам никаква връзка. Особено с теб.

Той замръзна.

— Какво значи „особено с мен“?

— Няма значение — прошепна Пола смутено. — Не биваше да го казвам.

— Да, но го каза — нямаше намерение да остави това така. — Трябва да ми обясниш.

— Не искам да започваме този разговор.

— Вече го започнахме. И така, какво имаше предвид?

Тя бе на границата на търпението.

— Щом толкова искаш, добре! Проблемът е, и винаги ще бъде, че не сме от една среда. Изобщо не си приличаме!

— Е, и какво? Това няма нищо общо с...

— Има много общо! Ти си живял в онази голяма красива къща. Ти караш тази хубава скъпа кола — видя, че иска да я прекъсне и стисна юмруци. — Ти притежаваш тази проклета банка! А единственото, което аз притежавам, е една полусрутена къщурка, заложена при теб и два магазина, за които още не съм изплатила заемите. Нима не виждаш?! Ние съвсем не сме еднакви!

— Няма нужда да сме еднакви. Мисля, че това е въпросът.

— Не знам какъв е въпросът! — извика тя.

— Защо тогава се държиш така? Казваш, че не сме еднакви. Какво от това? Казваш, че излизаме от различна среда. Какво значение има?

— Има!

— Тогава може би това ще ни изравни — каза той и, преди да може да реагира, я привлече властно към себе си.

Тя се дръпна, но само в първия миг. Когато устните му докоснаха нейните, не издържа. Всички чувства, които се опитваше да потисне, избликнаха. Обви пламенно ръце около врата му и се притисна към

него. Страстта ѝ се сля с неговото желание. Когато най-после се отделиха един от друг, и двамата бяха без дъх.

Преди Джон-Хенри да се осъзнае, Пола пое дълбоко въздух.

— Не казвай нищо! Беше глупаво. Не трябваше да го правя.

Той поклати глава, все още замаян.

— Но го направи. Не можеш да го промениш.

— Мога! — устните ѝ затрепериха. — Трябва!

— Не! — погледна я в очите. — Не можеш да промениш начина, по който се чувстваш, както не мога и аз. И аз дълго се борих, но вече не мога. За пръв път от толкова години усещам, че живея — благодарение на теб. И не искам...

— Не, не го казвай! Моля те, закарай ме обратно.

— Наистина ли така искаш?

Погледът на тези очи я разколеба. Бе го накарала да се чувства, че живее! И той ѝ бе дал сили да живее.

— Да — прошепна тя. — Не... Ох, не знам!

— Пола! — той много нежно сложи ръка на рамото ѝ. Тя трепна, но бе прекалено горда, за да покаже слабостта си. — Пола — повтори той, — да влезем вътре.

— Не! Не мога!

— Защо?

— Това ще промени всичко — каза Пола след дълго мълчание.

— Всичко вече се е променило — възрази той тихо и зачака.

Тя стоеше пред него и нервно потропваше с крак. Не можеше да ѝ помогне да вземе решение — или искаше да влезе вътре с него, или не искаше. Най-накрая тя каза почти сърдито:

— Не можем повече да говорим тук. Правим театър.

— Какво предлагаш?

— Ако се върнем, това, предполагам, значи, че ще вземем стая — каза, без да го поглежда. — Така ли?

— Не, ако предпочиташ, можем да седнем във фойето.

— Това ли искаш?

— Знаеш какво искам.

Тя погледна настрани.

— Ако вземем стая, какво ще помислят хората?

— Ще помислят, че сме влюбени. — Едва се удържа да не я грабне на ръце и да я внесе в мотела.

Освен голямата сграда, към мотела имаше и няколко вили, разпръснати около езерото. Докато Джон-Хенри уреди формалностите, Пола чакаше във фоайето и разглеждаше с голям интерес натюрморта в ъгъла. Въздъхна с облекчение, когато след няколко минути той се върна с ключовете, но отново се притесни, като се сети, че нямат никакъв багаж. Той обаче се погрижи и за това — каза на носача, че сами ще намерят вилата.

Дъждът още не беше спрял. Нямаха чадъри, затова наметнаха палтата на главите си и изтичаха по пътеката.

— Господи! — възкликна Пола и спря рязко на прага.

— Какво?

Тя хвърли палтото си в антрето.

— Всичко е толкова красиво! Такива старинни мебели... и камина!

Джон-Хенри огледа обстановката. Повече го интересуваше Пола. По миглите ѝ блестяха капки дъжд, косата ѝ бе накъдрена от влагата. Бе очарователна. Едва отмести очи.

— Искаш ли да запаля огън?

— Имаш ли нещо против? — попита тя изненадана.

— Не. Защо?

— А, нищо. Ренди никога не би предложил такова нещо.

— Глупак! — промърмори Джон-Хенри и клекна до камината. Подреди съчките, запали огъня и едва тогава се сети, че през цялото време Пола не продума. Обърна се със свито сърце. Тя стоеше до голямото легло и гледаше толкова отчаяно, че той едва успя да попита:

— Какво има?

Тя преглътна мъчително и поклати глава. Той скочи и я прегърна.

— Пола?

— Съжалявам — прошепна тя и скри лице в гърдите му. — Много отдавна не съм... била с мъж и не съм подготвена.

— Това ли било? — въздъхна той с облекчение. — Не се безпокой. Аз съм подготвен.

— Така ли?! — погледна го възмутено. — Толкова ли беше сигурен?

— Не, не знаех, че ще стане така, повярвай ми. Но... човешко е, нали... Исках за всеки случай да съм готов. Сърдиш ли ми се?

Пола го гледа мълчаливо няколко секунди. Той спря да диша от напрежение. Накрая тя се усмихна:

— Да ти се сърдя? Радвам се, че поне един от нас има малко ум в главата.

Джон-Хенри се засмя, грабна я, сложи я на леглото и легна до нея. Усещането за топлото ѝ гъвкаво тяло в ръцете му бе толкова опияняващо, че загуби представа за всичко друго. Сега нейните устни търсеха неговите, нейните ръце го притискаха. Тя насочи дланта му към гърдите си.

— Толкова отдавна мечтая за това! — прошепна той и затвори очи, отпуснал глава на рамото ѝ. — Не ми се вярва, че най-после се сбъдва.

Дъхът ѝ пареше лицето му.

— И аз го исках. Дано само не те разочаровам.

Той вдигна глава и погледна в тъмните ѝ очи.

— Да ме разочароваш? — притисна я по-силно към себе си. — Никога! — и я целуна.

Пола обви ръце около врата му, толкова погълната от чувствата си, че забрави всички страхове. Джон-Хенри я държеше в прегръдките си и нищо друго нямаше значение. Само за един следобед, каза си тя, и се отдаде на удоволствието, че изживява мечтата, която толкова дълго си бе забранявала. Привлече го по-близо до себе си и пое дълбоко въздух. Вдъхна упоиващата смес от сапун, лек одеколон и този неповторим мъжки аромат, който не можеше да се намери в никой парфюм. Не можеха да се разделят и затова се съблякоха един друг, наслаждавайки се на телата си. Пламъците играеха в камината и изпълваха стаята с топлина и меки отблясъци. Джон-Хенри се надигна на лакът.

— Толкова си красива! — прошепна той.

Наведе се и целуна очите ѝ, устните, пулсиращата нежна вена на врата ѝ, гърдите. Тя простена и се изви.

Той отново вдигна глава и погледна към камината.

— Чакай малко. Веднага се връщам.

— Къде отиваш? — вкопчи се тя в него.

— Да подсиля огъня. Не искам да ти стане студено.

— Не ми е студено. Не ставай...

Но той стана. Пола не можеше да отдели поглед от прекрасното му тяло — дългите крака, широките рамене, тесните бедра, мускулите, играещи по ръцете, докато подклаждаше огъня. Бе готова да го гледа цял живот. Въздъхна и помисли, че наистина е красив мъж.

Скоро откри, че е и чудесен любовник. Бе очаквала да е опитен. За човек, толкова изискан като Джон-Хенри, това бе задължително. Но не беше подготвена за страстта, която събуди в нея с ласките и целувките си, с вниманието, което обръщаше на всяко нейно желание. Той сякаш знаеше какво иска тя, за какво винаги е копняла. Един вълшебен миг се сменяше с друг. Искаше стоновете, които чува, да са негови, а не нейни, искаше да чуе взаимен вик на екстаз.

В един миг, когато страстта ги бе понесла на вълните си към далечни брегове, той се надигна и се вгледа в лицето ѝ. По челото му блестеше пот, а очите му бяха потъмнели.

— Не съм предполагал, че отново ще се чувствам по този начин.

— А аз не съм предполагала, че изобщо някога ще се чувствам по този начин — прошепна тя и отново потърси устните му.

Огънят в камината се разгоря по-силно и по стените затанцуваха сенки. Пола прекара пръсти по гърба му и го притисна по-близо до себе си... още по-близо... Тялото ѝ вече не беше нейно. Бе станало въздушно, рееше се някъде високо в простора.

— Господи! — изстена Джон-Хенри и я придърпа към себе си.

Пола се върна неохотно на земята.

Събуди се изведнъж. Не знаеше къде се намира. Тогава усети, че Джон-Хенри я гледа и се усмихна:

— Защо ме остави да заспя?

— Защото беше толкова красива...

— Колко е часът? — попита тя, седна и вдигна ръце да прибере косата си. Одеялото се свлече до кръста ѝ.

При тази красива гледка Джон-Хенри протегна ръка и я погали.

— Кой мисли за това? — промърмори той.

Пола мислеше, преди да усети докосването му.

— Ами аз... аз трябва да се връщам — успя да каже между целувките. — Сигурно е късно.

— В такъв случай трябва да наваксаме пропуснатото време.

Те отново се любиха, този път по-бавно, за да се насладят истински на страстта. Тя не вярваше, че може да има нещо по-хубаво от първото им преживяване заедно, но се оказа, че го е подценила. Когато най-после се отпуснаха в прегръдките си, Джон-Хенри въздъхна от удоволствие:

— Беше чудесно!

— Съгласна съм — отговори тя блажено.

— Може ли да ти кажа нещо?

Тя прекара пръсти през гъстата му коса.

— Всичко, което искаш.

— Умирам от глад.

Пола се засмя.

— Аз също — сгуши се до рамото му. — Но не ми се иска да ставам и да се обличам.

— На мен също — каза той и посегна към телефона.

— Не знаех, че тук има обслужване по стаите.

— Вече има.

Поръча храна за цяла рота. След това сложи още дърва в огъня и двамата се разположиха на пода пред камината. Дъждът барабанеше равномерно, топлите пламъци пращяха. След вечерята Пола имаше чувството, че не може да поеме нито хапка повече. Облегна се доволно на дивана.

— Не помня друг такъв прекрасен ден.

Тя бе с неговата риза, а той с увита около кръста хавлиена кърпа. Усмихна й се и развърза възела.

— Денят още не е свършил, мила...

Пола се събуди през нощта и в просъница помисли как ли е стигнала до леглото. Последното, което си спомняше, бе, че се любиха пред камината. Пламъците бавно загаснаха, заедно с бурната им страст. Те лежаха на килима и гледаха догарящите въглени. Главата й бе сгушена на гърдите му, ръката му бе обвита около кръста й. Сигурно бе заспала, но не помнеше да е ставала Джон-Хенри я прегърна насън и тя с въздишка се сгуши в него и затвори очи. И без друго бе прекалено късно да се прибира. Този път сладките щяха да минат без нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато отново се събуди, бе вече разсъмнало. Пола се усмихна и погледна през прозореца. Бяха забравили да спуснат завесите и между дърветата се виждаше ясно небе. През нощта дъждът бе спрял. В далечината езерото блестеше на слънцето. Денят щеше да е прекрасен.

Тогава погледна към часовника и с ужас видя, че е почти осем.

— Джон-Хенри! — извика тя и го разтърси. — Трябва веднага да тръгваме!

Той примигна стреснато и седна.

— Колко е часът?

— Късно е! — Пола на бегом обиколи стаята и събра всичките си дрехи. Той не ставаше. — Не ме ли чуваш? Трябва да тръгваме!

Джон-Хенри успя да я хване, докато притичваше покрай него и я бутна на леглото. Тя вече бе облякла бельото си.

— Защо толкова бързаш? — прекара пръст по гърдите ѝ.

Колкото и да бе изкусително, тя не можеше да се поддаде. Блъсна ръката му, скочи и издърпа завивките.

— Ставай! — изкомандва. — Ако до пет минути не си готов, ще те оставя.

— Без ключовете за колата?

Вече от безопасно разстояние, Пола размаха ключовете.

— Пет минути! — напомни тя и се заключи в банята да се облече на спокойствие.

Скоро вече бяха на път, въпреки протестите на Джон-Хенри, че могат да спрат поне за едно кафе. И без това беше достатъчно закъсняла. Чувството за вина, което бе потиснала вчера, сега я връхлетя с нова сила. Мислеше само как ще навакса времето и ще подготви магазините.

Оказа се, че е имало за какво да се тревожи. По нейно настояване Джон-Хенри я закара направо на работа. Намериха Марги обляна в сълзи.

— Съжалявам, госпожо Трент — проплака момичето. — Аз съм виновна за всичко!

Пола се огледа бързо. Всичко изглеждаше наред. Сигурно Марги бе счупила нещо.

— Каквото и да е станало, не е чак толкова страшно — опита се тя да я ободри.

— По-лошо е! — простена Марги и подаде празната каса. — Всички пари са откраднати и аз съм виновна!

Опитвайки се да запази спокойствие и да спечели няколко ценни секунди, Пола взе празната кутия.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя внимателно. — Защо ти да си виновна?

Марги отново избухна в сълзи. Джон-Хенри мълчаливо ѝ подаде носна кърпичка. Тя я взе с ридание.

— Съжалявам — повтори съкрушено. — Просто забравих.

— Защо не ми обясниш какво се е случило? — каза Пола тихо.

Най-после, между хлипане, ридания и сълзи се оказа, че Марги съвсем е забравила, че снощи, когато обеща на Джон-Хенри да остане до затварянето на магазина, е трябвало да гледа братчето и сестричето си. Затова се обадила на Ким, другата ученичка, която Пола бе наела, и я помолила да дойде за два часа и да затвори.

— Тя каза, че ще дойде, госпожо Трент — изхлипа Марги в мократа кърпичка. — Ако не беше казала така, никога нямаше да я оставя.

Пола реши, че по-късно ще има достатъчно време да уточни кой е виновен. Сега искаше само да разбере какво е станало. Подаде ѝ пакет салфетки да бърше сълзите си.

— Продължавай.

— Няма друго — проплака Марги. — Повиках Ким и ѝ напомних да прибере касата. Тя обеща и аз ѝ повярвах. Защо да не ѝ повярвам? Но после реших, че сутринта трябва да проверя. Но когато дойдох, намерих само... това! — подаде на Пола измачкано листче, на което с молив неграмотно бе написано:

„Мерси за мангизите. Отдавна чаках този шанс. Шаги върна с лихви, като ги умножа в Калифорния. Обичам

ви.

Ким“

Пола стисна очи, за да овладее гнева си, и смачка бележката. Защо всички, които заминаваха за Калифорния, си мислеха, че могат да започнат нов живот с нейните пари?

— Не си виновна — каза тя на отчаяното момиче. — Ти не си знаела, че Ким ще открадне парите.

Марги отново се разрева.

— Да, но бях поела задължението.

— Не, това беше мое задължение — поклати глава Пола с каменно лице.

Джон-Хенри я почака да изпрати Марги до вратата, след като я успокои, че не си е загубила работата. Едва тогава се обади:

— Съжалявам, чувствам, че аз съм виновен.

Пола стисна зъби.

— Аз отговарям за магазина. Не мога да обвинявам никого, освен себе си.

— Как би предвидила, че ще се случи!

— Няма значение. Аз трябваше да съм тук.

— Не можеш непрекъснато да си тук.

— О, мога! И отсега нататък ще е така. Това няма да се повтори!

— Разбирам, че си разстроена. Но не ти ли се струва, че стигаш до крайности? Не можеш да си тук всяка секунда. Какво ще стане с нас?

Докато разпитваше Марги, Пола се владееше. Но сега кипна. Дълбоко в себе си усещаше, че реагира много остро и несправедливо. Но се измъчваше от угризения, че се е забавлявала, докато са й откраднали оборота от целия ден. „Никога вече!“, помисли тя и се обърна към Джон-Хенри:

— Знаех си, че ако те послушам, ще стане нещо такова!

— Чакай малко — опита се той да я успокои. — Какво си знаела? Не си можела да предвидиш какво ще се случи.

Тя не искаше да го слуша. Веднъж го бе послушала и ето го резултатът. Не знаеше точно колко е загубила, но не можеше да прежали парите от цял един ден.

— По-добре си отивай — каза през зъби.

— Пола, трябва да поговорим.

Тя не искаше да говори. Не можеше да си позволи да го остави да я убеди, че прекалено драматизира нещата от живота.

— Няма за какво да говорим. Знаех, че не трябва да заминавам и да оставям магазина. Но заминах и виж какво стана. Е, няма да се повтори!

Колкото и да се опитваше да се владее, Джон-Хенри усети, че кръвта бушува в главата му. Какво толкова, можеше и да се ядоса. Нея изглежда не я интересуваше. И тя беше ядосана.

— Мисля, че прекаляваш. Колко са били тези пари? Едва ли е такава катастрофа...

Това преля чашата.

— Какво знаят такива като теб? Знаеш ли какво значи да нямаш пари — ти, който живееш в големи разкошни къщи, караш скъпи коли и можеш да отидеш на почивка, когато ти писне? Чудил ли си се някога как ще платиш сметките и с какво ще купиш хляб и какво ще правиш, ако баба ти се разболее?

Той стисна зъби. Знаеше, че Пола е разстроена, но му се струваше, че отива прекалено далеч. Представяше си какво означава това — никога няма да може да я види извън магазина. Опита се да я вразуми:

— Сигурен съм, че баба ти не иска да се лишаваш от всичко, за да работиш денонощно.

— Какво знаеш ти за баба ми! — извърна се тя към него. — Какво всъщност знаеш и за мен? Явно нищо, след като си мислиш, че мога да махна на всичко с лека ръка. Аз, за разлика от теб знам какво е да нямаш пари, Джон-Хенри. Знам какво е да се чудя как ще си запазя къщата или какво ще правя, ако колата ми се повреди, или как ще платя сметката за тока, и всичко това, защото мъжът ми ме изостави и задигна всичките пари. Аз знам тези неща. А какво знаеш ти?

— Заради Ренди ли е всичко?

— Не! — вдигна тя предизвикателно глава. — Заради мен, за да не завися нито от Ренди, нито от теб, нито от който и да е друг, освен от себе си. Заради това е! А сега ме остави на мира. Имам си работа.

Той вече бе толкова ядосан, че не посмя да каже нищо повече. Излезе и затръшна вратата. Миг по-късно Пола чу рева на колата му и

стисна юмруци.

— По дяволите всички мъже! — извика тя и погледна към масата. Празната кутия сякаш ѝ се подиграваше. Пола я запрати с трясък на пода, рухна на стола и избухна в сълзи.

Джон-Хенри бе толкова вбесен, че излезе от града и стигна почти до Тулса, за да се успокои. Чак когато се върна, се сети за заседанието на Управителния съвет. Но вече бе много късно да отиде до апартамента и да се преоблече.

— Майната му! — изруга той. В момента изобщо не го интересуваше как изглежда.

Спря на паркинга зад банката, влезе в зданието и се качи на асансьора. Всички се изненадаха от намръщения му поглед. Само госпожа Адамс запази самообладание и дори с трепване на окото не издаде колко е изненадана от неугледния му вид.

— А, ето ви, господин Хенеси — спря го тя.

Той усети предупреждение в гласа ѝ.

— Какво има?

— Господин Евърс ви чака — кимна тя към кабинета.

— Пет минути преди заседанието на Управителния съвет?

— Настоява да говори с вас насаме.

— Добре! — е, можеше да се справи с един господин Евърс. Бе по-решителен от всякога. Отвори с трясък вратата.

Мъжът, който чакаше вътре, скочи и при вида на Джон-Хенри сериозното му делово изражение се смени с изненада.

— Аз... — той го изгледа с любопитство. — Всичко наред ли е, господин Хенеси?

— Всичко е прекрасно — изръмжа Джон-Хенри и отиде до бюрото си да събере документите, които щяха да му трябват за заседанието. — Защо?

— Ами изглеждате... Всъщност... Може би моментът не е подходящ.

Джеферсън Евърс бе дребен мъж, облечен педантично, с тънки мустачки и добре поддържани нокти. Джон-Хенри никога не го беше харесвал, а в момента още по-малко. Вдигна нетърпеливо поглед от бюрото си.

— Какъв е проблемът, Джеферсън? Не може ли да почака до заседанието?

Евърс преглътна мъчително и адамовата му ябълка потрепна.

— Ами аз...

Джон-Хенри с трясък стовари на бюрото папката, която преглеждаше, и, напълно загубил търпение, изкомандва:

— По дяволите, Джеферсън, изплюйте камъчето!

Евърс се овладя с усилие. В края на краищата, имаше подкрепата на всички членове на Управителния съвет, иначе нямаше да е тук. Те го бяха избрали за свой представител. Тази мисъл го изпълни с гордост и той се изправи.

— Управителният съвет... — започна той важно, но Джон-Хенри го прекъсна.

— Какво има да каже Управителният съвет ще чуя след три минути, когато вляза в залата. А дотогава вие трябва да ми обясните защо сте тук. Ще говорите ли, или не?

Притиснат до стената, Евърс изостави добрия тон. За никого не беше тайна, че двамата с Джон-Хенри не се обичат. Но той беше служител в банката и имаше право да се изкаже, нали...

— Разбира се, че ще говоря. Дойдох тук, за да обсъдя с вас възмутителното ви решение да спонсорирате... едно конно надбягване в Ремингтън Парк!

Ето какво било! Откъде ли Евърс се бе добрал до тази дреболия? Майка му често казваше, че неговата мрежа е по-широка дори от нейната. Сега вече вярваше.

— Да? — повиши тон той.

Евърс изглеждаше объркан.

— Да? Това ли е всичко, което можете да кажете? Няма ли да ми обясните?

— На вас не съм длъжен да обяснявам нищо, Евърс. Ако искам да спонсорирам конно надбягване, ще го спонсорирам. Не мога да си представя защо мислите, че това ви засяга.

Очите на малкия мъж едва не изхвъркнаха от орбитите.

— Но мен ме засяга! — разпени се той. — Това засяга всички, репутацията на цялата банка! Боже мой, какво ще кажат хората, когато видят името Хенеси, изтипосано на онова евтино вестниче...

— Бюлетинът за надбягванията ли? — подсказа му Джон-Хенри. За пръв път този ден се забавляваше.

— Има ли значение как се казва? — вбеси се Евърс. — Въпросът е...

— Въпросът, Джеферсън, е, че името Хенеси принадлежи на мен, а не на вас. И с това име аз съм решил да спонсорирам конно надбягване. А сега, след като ви обясних, че това не ви засяга, този разговор е чиста загуба на време. Трябва да отивам на заседание на Управителния съвет.

Евърс почервения.

— Няма ли поне да ми кажете защо?

Джон-Хенри събра документите, които щяха да му трябват и погледна към дребния мъж:

— Мога да ви обясня — съгласи се той великодушно. — Реших да го направя с рекламна цел.

Джеферсън се вцепени:

— С рекламна цел! Но ние не рекламираме!

— Вярно е, но може да се покаже на хората, че Хенеси Банк участва в обществения живот.

— Конните надбягвания не са обществен живот! Те са занимание за мошеници, комарджии и още дявол знае кой! Не мога да разбера защо...

— Ако вие не разбирате, това е ваш проблем — каза Джон-Хенри спокойно и посочи вратата. — А сега, ако нямате нищо против...

— Почакайте! Има още нещо...

Джон-Хенри въздъхна.

— Какво?

— Вярно ли е, че надбягванията ще бъдат наречени на името на Хенеси?

— Вярно е.

Когато за пръв път реши, че е уместно банката да спонсорира конните надбягвания, той говори с техния директорски съвет. Тъй като им предложи значителна сума, те бяха готови да ги нарекат както той пожелае. Джон-Хенри помисли, че Клод би бил доволен и избра най-очевидното.

— А каква...

— Каква сума ли? — попита той спокойно. — Е, не исках някой да помисли, че банката е бедна. В края на краищата, както подчертахте, трябва да поддържаме репутацията си. Реших, че сто хиляди долара са една добре закръглена сума. Вие как мислите?

— Аз мисля... — промълви Джеферсън. — Мисля, че трябва да пийна малко вода.

— Прекрасно. Кажете на членовете на Управителния съвет, че идвам след малко.

Щом Евърс се оттегли сразен, Джон-Хенри влезе в сервизното помещение към кабинета си. Там имаше баня и гардероб, в който за всеки случай държеше костюм. Но когато посегна да вземе чиста риза, споменът за нощта, прекарана с Пола, го връхлетя. Пред очите му изплува лицето ѝ, огряно от пламъците на камината, красивите очи с дълги гъсти мигли. Усети косата ѝ, кадифената ѝ кожа. Тя се огъваше като тръстика в ръцете му, толкова нежна и крехка, че се боеше да не я нарани... Докато се превърна в млада тигрица, пълна с живот и страст, изискваща всичко, на което бе способен. Само мисълта за нея събуди парещо желание. Майка му беше права: Пола го бе променила. За добро или за лошо, тя бе променила не само външния му вид, но и целия му живот. Вече не можеше да си представи как би живял, ако тя не е до него.

Как щеше да забрави какво се случи снощи, как щеше и тя да го забрави. Сигурно ѝ трябваше малко време, за да го разбере и да се върне при него.

Да се върне ли?! Засмя се при мисълта как неговата независима Пола може да преглътне гордостта си и да признае, че има нужда от него. Не, тя нямаше да го потърси. Но това не означаваше, че той няма да измисли как отново да е близо до нея.

С надеждата, че скоро ще му хрумне някаква идея, той бързо се преоблече и прекара електрическата самообръсначка по лицето си. Влезе в заседателната зала, елегантен и безупречен, и огледа събралите се. По пътя насам бе решил, че щом заседанието свърши, ще се обади на Пола и ще излязат заедно.

— Добър ден, дами и господа — каза той спокойно. — Можем ли да започваме?

Въпреки решението си Джон-Хенри не успя да се срещне с Пола почти цял месец, след като се върнаха от мотела. Първите две седмици тя отказваше да се обади. Ако случайно я улучеше на телефона, му отговаряше, че е много заета и няма време за приказки. През третата седмица той имаше срещи и заседания от сутрин до вечер, а след това се наложи да замине за няколко дни. Четвъртата седмица копнееше поне да мине покрай магазина.

Реши да я посети в края на работното време. Знаеше, че тогава магазинът ще е празен и се надяваше, че ще могат да поприказват. Но само един поглед му бе достатъчен да разбере колко е бил наивен.

— Какво правиш тук? — нахвърли се тя върху него.

Очевидно още не му бе простила последното скарване. Доволен, че не е донесъл цветя, както възнамеряваше, той си повтори, че трябва да запази спокойствие.

— Дойдох да поговорим.

Красивите ѝ очи се присвиха.

— Казах ти, че няма за какво да говорим.

Той не искаше да се предаде толкова лесно.

— След всичко, което се случи между нас?

Тя се изчерви и погледна настрани.

— Това беше грешка.

— Не вярвам, че наистина мислиш така.

Пола се обърна гневно към него.

— Така мисля! Казах ти, че нямам време да се обвързвам, особено сега, когато имам намерение да...

Тя млъкна виновно и Джон-Хенри реши, че не може да пусне това покрай ушите си.

— Какво намерение имаш?

— Да се разширявам — отговори тя враждебно.

Надяваше се да не е чул добре.

— Сигурно се шегуваш.

Тя отново присви очи:

— Приличам ли ти на човек, който се шегува?

Усети, че започва да губи контрол над положението. Реши да опита отново:

— Нещо не разбирам. Току-що откри втория си магазин. Два не са ли ти достатъчни?

Разбра, че е сбъркал, когато видя, че бузите ѝ пламнаха. Но въпреки че беше сърдита, Пола изглеждаше толкова красива с тези блестящи тъмни очи и треперещо от възмущение крехко тяло, че му се прииска да я грабне в прегръдките си и да ѝ каже, че нещата трябва да дойдат на местата си. Не му се отдаде тази възможност.

— И десет магазина няма да са ми достатъчни! — заяви тя и предизвикателно вдигна глава. — И двадесет! И тридесет! Казах ти, че ще успея!

Усещаше, че ще я загуби, но не знаеше как да я накара да го чуе.

— Но ти вече успя! Виж колко много постигна!

— Казах ти, че това не ми е достатъчно.

Отново се овладя и опита за последен път.

— Ами ние?

— Няма „ние“! — изкрещя Пола. — Защо не приемеш, че е така?

— Защото не искам да го приема. Казах ти...

— Не ми го казвай. Не казвай нищо повече, моля те! Това само ще удължи... — гласът ѝ трепна. Замълча за миг и продължи рязко: — Виж какво, много съжалявам, наистина съжалявам, но няма смисъл. От самото начало ти казах какви са ми целите и какво смятам да правя.

— И всичко, което се случи между нас, няма никакво значение, така ли?

— Не, съжалявам... — отговори тя, без да го поглежда.

Нямаше да се моли, дори и на нея.

— Аз също — каза той безизразно. — Мислех, че можем да опитаме, но виждам, че съм сгрешил. Е, пожелавам ти всичко най-хубаво. Надявам се, че ще постигнеш голям успех с магазините си.

Тя го погледна.

— Не исках да се получи така.

Той се обърна на вратата.

— Аз също — очите му пламнаха. — Виждам, че и за това не съм бил прав.

— Джон-Хенри! — извика Пола след него.

Но той бе прекрачил прага.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом чу колата на Пола, Хеди излезе пред вратата, махна весело, заключи зад себе си и забърза по пътеката. Толкова отдавна не се бяха виждали! Когато снощи ѝ се обади и каза, че има изненада за нея, Хеди така се зарадва, че дори не попита за какво става дума. Уговориха се да се срещнат днес в десет, но тя от вълнение бе готова половин час по-рано. През цялото това време току поглеждаше през прозореца и се опитваше да довърши една плетена покривчица.

— О, Пола, толкова се радвам да те видя! — стисна рамото на внучката си, когато стигна до колата. — Колко време мина!

— Да, да — отговори Пола гузно. — Но след онази кражба бях много заета.

Бяха минали почти два месеца, но Пола и досега се разстройваше винаги, когато ставаше дума за това, и Хеди не искаше да любопитства. Тя всъщност не знаеше какво се е случило. Бе чула само, че една от новите работнички си е услужила с дневния оборот и е заминала за Калифорния да си търси щастието. Също като Ренди, помисли тогава Хеди, и се опита да я успокои. Но трябваше да минат няколко седмици, преди Пола да започне да се възстановява и точно когато мислеше, че нещата тръгват на оправяне, този глупав кон ѝ изкара ума — една нощ си заклеши крака в решетката на пода. За щастие Фернандо чу шума и освободи животното, преди да е направило големи поразии. Но въпреки това Гордостта на Сара отново куца няколко седмици и Хеди започна да се съмнява дали някога ще може да тича. При това положение не можеше да каже на Пола, но май нямаше и нужда. Изглежда внучката ѝ си имаше достатъчно грижи.

Но всичко това бе вече минало. Сега Хеди се обърна нетърпеливо към нея:

— Е, каква е голямата изненада? На пазар ли отиваме?

— И така може да се каже — засмя се Пола.

Тя бе в по-добро настроение, отколкото през всичките тези два месеца, макар да бе отслабнала и с тъмни кръгове под очите. От много

работа, помисли Хеди и си напомни, че не трябва да ѝ се бърка. Вече се бяха карали за това без никакъв резултат. Пола и сега нямаше да се вслуша в нейните съвети. Винаги бе работила упорито, но след кражбата сякаш бе обладана от зъл дух. Работеше по дванадесет, по четиринадесет часа на ден. Хеди не можеше да отрече, че си струва — магазините винаги бяха пълни. Но преумората си казваше думата.

Пък и Джон-Хенри... Поклати тъжно глава. Напоследък той идва няколко пъти на хиподрума, но изглеждаше толкова мрачен, че накрая го попита каква е причината.

— Искам да знам само едно нещо — бе казал той.

— Какво, скъпи?

— Защо Пола трябва да е такъв инат?

Не говориха повече, но дните минаваха, а от напрежението му личеше, че нещата не се оправят. Нима Пола не виждаше, че той е влюбен в нея? Толкова ли нямаше време да забележи?

— Днес изглеждаш много щастлива — обади се Хеди. — Сдобрихте ли се с Джон-Хенри?

Пола я погледна накриво.

— Кой ти е казал, че сме се карали?

Боже, едва не се издаде!

— Ами ти, не помниш ли?

Пола отново насочи вниманието си към пътя.

— Да, вярно — измърмори тя. — Не, не сме се сдобрили. Той нищо не разбира.

— О, сигурна съм, че това не е вярно — каза Хеди. — Пък и мина толкова време. Защо не искаш да се срещнеш с него?

— Защото нямам време да се обвързвам, и по-рано съм ти казвала. Трябва ли пак да говорим за това?

— Не, не, щом не искаш, няма — Хеди погледна през прозореца, но не можа да се въздържи. — Въпреки това ми се струва, че е жалко.

— Хайде, хайде — започна Пола, но се отказа и сви рамене. — Освен това, дори да исках, сега нямаше да имам време. Нали ще откривам трети магазин.

— Трети магазин ли?! — ужаси се Хеди.

— Да, от две седмици избирам място. Не ти ли казах?

— Не, не си — но бе толкова разтревожена, че попита колебливо: — Не ти ли се струва, че трети магазин е вече малко... прекалено?

— Приличаш ми на някого.

— Безпокоя се за теб, миличка — очевидно Пола говореше за Джон-Хенри, но не можеше да ѝ го каже.

— Защо? Мислех, че харесваш упоритите хора.

— Харесвам ги. Само че ти и сега работиш прекалено много. Ако откриеш трети магазин, ще ти бъде много трудно. Защо не се задоволиш с двата, които имаш? Ти самата казваш, че търговията върви добре...

— Точно там е работата! Сега вече знам, че имам пазар и нищо не ме ограничава. Не виждаш ли? Ако искам, мога да направя цяла верига. Мога да откроя магазини в цялата страна!

Хеди бе потресена.

— Това ли искаш?

— О, не знам. Въпрос на бъдеще — но Хеди не се излъга от ослепителната ѝ усмивка. — Сега трябва да намеря място за трети магазин... Затвори си очите! Почти стигнахме.

Хеди толкова се бе вживяла в разговора, че изобщо не гледаше къде отиват. Видя, че са в един от модерните квартали, с много нови къщи, повечето от тях още празни. Какво ли търсеха тук? Тя притвори очи.

— Стигнахме! — Пола натисна спирачките. — Вече може да погледнеш.

Бяха спрели пред едва съвсем нова къща. Дворът не бе довършен, но двуетажната сграда с големи прозорци и тухлен комин, извисяващ се над стръмния покрив, бе готова.

Все още не разбираше.

— Какво искаш да гледам?

Очите на Пола светеха от възбуда.

— Твоята нова къща! Виж я, преди да я платя!

— Моята... нова къща?

— Да, бабо, лично твоя! — Пола стисна развълнувано ръката ѝ. — Или тази... или онази там... Която искаш. Ще ти я купя.

— Но... Аз си имам къща.

— Ти имаш една малка колибка, която всеки момент ще се срути върху главата ти — поправи я Пола. — Това изобщо не е къща.

— Но това е моят дом — Хеди огледа празните къщи. — Моят — добави тя.

Вълнението на Пола започна да преминава.

— И тази къща ще бъде твоя — каза тя. — Ще я купя на твое име.

Баба ѝ не искаше да я обижда, но не можеше да се съгласи с такава лудост.

— Няма да е същото, не разбираш ли? Сет ми остави тази къщичка. Аз я обичам, в нея ми е удобно. Тя си е моя.

Сет беше съпругът на Хеди, дядото на Пола.

— Дядо сигурно не е искал цял живот да живееш в нея, особено сега, когато мога да си позволя да ти купя нещо много по-хубаво.

Хеди сложи внимателно ръка на рамото ѝ.

— Чуй ме, скъпа моя — каза тя тихо. — Знам, че искаш да ми подариш нещо, за да споделиш с мен успеха си. А една къща е наистина прекрасен подарък. Но Сет построи тази колиба с двете си ръце и аз ще остана в нея, докато съм жива.

Очите на Пола се замъглиха.

— Но, бабо...

Хеди нежно изтри сълзите ѝ.

— Ти трябва да имаш нова къща. Ти си млада и я заслужаваш. Трябва да получиш нещо за труда си. Но на мен няма нужда да доказваш нищо.

— Не се опитвам да ти доказвам нещо, бабо. Мислех, че ще харесаш къщата. Мислех, че искаш да живееш в хубав дом.

Хеди бе внимателна, но непоколебима.

— Не, моето момиче, това искаш ти или мислиш, че го искаш. Ти си се втурнала сляпо след успеха...

— Не съм! Но дори и така да е, какво лошо има?

— Е, ако тичаш много бързо, понякога може да забравиш накъде си хукнала. Губиш представа за целта...

— Искаш да кажеш, че с мен е станало така?

— Аз не мога да ти кажа нищо. Само ти можеш да прецениш — поколеба се, но реши, че моментът не е по-лош от който и да е друг. — Що се отнася до мен, Гордостта на Сара...

— Стига с този кон — прекъсна я Пола с горчивина и преди Хеди да може да обясни какво е искала да каже, се обърна и запали колата. По бузата ѝ се търкулна една сълза. Тя я избърса сърдито. — Исках да ти направя един подарък. Исках да ти покажа колко съм

благодарна за всичко, което си направила за мен през изминалите години. Но никога не съм мислила... не съм мислила...

Не можа да довърши. Сълзите я задавиха. Тя включи на скорост и натисна докрай педала на газта.

— Пола... — подхвана Хеди отново.

— Не искам да говорим за това, бабо — каза Пола приглушено.
— Моля те!

Хеди млъкна. Надяваше се, че преди да се прибере, ще могат да поприказват. Но Пола дори не я погледна, когато спря пред къщата ѝ.

— Съжалявам — каза Хеди и слезе.

— Аз също — отговори Пола и потегли рязко.

Баба ѝ дълго гледа след колата. Не можеше да забрави болката, обидата, изненадата в очите на внучката си. След това с уморената мъдрост на човек, преживял много сътресения, въздъхна и бавно влезе в малката си къща, която Сет беше построил преди толкова години.

— Ох, Сет — прошепна тя и се огледа. — Какво да правя сега?

Пола бе толкова разстроена, че не можа да спи цяла нощ. Сутринта разбра, че ако не изтича да се извини на Хеди, цял ден ще се чувства ужасно. Но първо трябваше да намери два аспирина, за да оправи жестокото си главоболие. Какво ли ставаше с нея напоследък? Обичаше баба си. Как можа да се държи толкова лошо? Ако не беше толкова разочарована от отказа ѝ...

Не, това не беше извинение. Заслужаваше си го. Изобщо не се бе съобразила с желанията ѝ. Толкова искаше да докаже успеха си, като купи тази голяма къща, че не се замисли дали Хеди ще се съгласи да напусне колибката.

Слезе по стълбите. Чувстваше се по-зле от всякога. Бе едва шест часът, но по навик седна до масата и започна да планира какви сладки да направи през деня. След това си спомни, че вече няма нужда от предварителни планове. Идеята да намери доставчик, който да пакетира съставките, се оказа наистина добра. Сега, вместо сама да смесва всичко, тя го поръчваше готово и го разпределяше в двата магазина. Родни, Марги и новата работничка Одра, пенсионирана учителка, можеха да се справят с месенето и без нейна помощ.

Друго нововъведение бе компютърът, който най-после поръча след дълги колебания. Накрая направи решителната крачка и го очакваше следващата седмица. Все още малко се плашеше от мисълта, че самата тя ще работи с него, но бе завършила курс и знаеше, че щом веднъж го овладее, цялото счетоводство ще бъде много по-лесно. Както и предварителното смесване на съставките, компютърът щеше да ѝ спести времето за инвентаризация, отчетност и изчисляване на данъци — всички тези неща, които трябваше да научи, откакто се зае с бизнес. Понякога се чудеше дали би имала кураж да открие магазин, ако знаеше какво означава това начинание.

Но сега имаше вече два магазина и трябваше да вземе някои важни решения. Магазините бяха надминали очакванията ѝ. Всъщност те работеха толкова добре, че бяха привлекли вниманието на една огромна компания за хранителни продукти — „Фридъм Интернешънъл“, със седалище в Ню Йорк.

Отначало Пола помисли, че някой се шегува с нея. Обади ѝ се вицепрезидентът по маркетинга на „ФИН“ — инициалите на компанията, и каза, че би желал да преговаря с нея. Когато успя да я убеди, че говори сериозно, тя не повярва на ушите си. „ФИН“ имаше намерение да разшири продажбите си и той се интересуваше дали е мислила да патентова изделията и дали има нещо против да включи магазините във верига „ФИН“.

Това никога не ѝ бе идвало наум. Срам я беше да признае, че не знае точно какво означава „патент“, обаче се съгласи да помисли и обеща да се обади до края на седмицата. След това хукна към библиотеката.

Но от справочниците и статиите не успя да научи почти нищо. Върна материалите на библиотекарката и помисли със съжаление за Джон-Хенри. Ако някой знаеше нещо, това бе той. Дали можеше да преодолее гордостта си и да се обади да го попита за мнението му?

Реши, че не може. Не искаше пак да започва. През последните седмици запълваше всяка минута с работа, за да го забрави или поне да не мисли за приказния следобед и нощта, прекарани в мотела. Но всеки път, когато се надяваше, че е успяла, неочаквано се улавяше, че си спомня една или друга подробност — какво бе казал или как изглеждаше на светлината на камината... или колко бе приятно да чувства тялото му. И трябваше да започне отначало.

От това нищо не може да излезе, повтаряше си тя. Знаеше го, независимо, че Джон-Хенри не бе съгласен. Колкото и да не ѝ се искаше, истината бе, че те бяха израснали в различни условия и никога нямаше да възприемат нещата по един и същ начин. Той бе син на богато банкерско семейство, което имаше всичко. А тя, докато отиде при него за заем, едва свързваше двата края. Дори да стигнеше до положение да не мисли за пари, стената между тях щеше да си остане — толкова висока, че да не може да се преодолее и толкова дълга, че да не може да се заобиколи. Какъвто и успех да постигнеше, никога нямаше да повярва на Джон-Хенри, че нещата ще се наредят, само защото той има силата да ги оправи. А той никога нямаше да разбере нейния стремеж да успее, амбицията ѝ да осигури себе си и баба си така, че да не зависят от никого. Джон-Хенри мислеше, че тя гони парите, но това изобщо не беше вярно. За нея парите бяха само символ. Това, към което се стремеше, бе сигурността. Но не можеше да го обясни на човек като него, който не знаеше какво значи несигурност.

Ако беше нужно да отрича чувствата си към него, щеше да го направи... все някак. Имаше си магазини, имаше планове за бъдещето и не бе вложила толкова време и сили да се пребори с чувствата си, само за да се предаде сега и да му се обади, защото не знаеше какво да прави с това патентоване. Това бе решение, което трябваше да вземе сама.

Но първо трябваше да се сдобри с баба си. Реши, че подходяща лула на мира биха били любимите сладки на Хеди. Започна да меси тестото и неволно се усмихна. Толкова отдавна не бе правила сладки у дома, че не знаеше дали ще си спомни старите рецепти.

За нейно облекчение те станаха чудесни. Пола опита една и позвъни на Хеди, но никой не се обади. Вече бе осем часа. Сигурно баба ѝ бе отишла в Клуба на пенсионерите. Реши да се отбие там преди работа. Щеше да се извини за тази история с къщата, да признае, че не е била права и да сложат край на недоразуменията. Хеди можеше да остане в любимата си къщурка и да си бъдат пак приятелки. О, колко ѝ се искаше! Мразеше това чувство на отчуждение от човека, когото обичаше най-много на света, особено ако вината бе нейна.

Пенсионерският клуб бе почти в центъра на града, всъщност близо до „Ремингтън Парк“. От него се виждаше четириетажният обор на хиподрума и Пола отново изпита облекчение, че Хеди напоследък не ходи често там. Може би напразно се притесняваше, но предпочиташе да знае, че баба ѝ е на по-безопасно място.

Хеди обаче не беше в Клуба. Около масата в голямата слънчева стая седяха няколко старци и играеха карти, но баба ѝ не се виждаше никъде.

— Я виж ти! — вдигна глава един от тях. — Не е ли това Пола Трент, внучката на Хеди Баскомб?

Учудена, че той не само я помни, но знае и името ѝ, Пола се усмихна. И тя го познаваше.

— Здравейте, господин Килигън. Как сте?

— О, не се оплаквам, не се оплаквам. Какво можем да направим за вас?

— Търся баба си. Донесох ѝ малко сладки. Дали ще дойде скоро?

Килигън се намръщи. Той бе на деветдесет и пет години, но както доказваше купчината чипове пред него, все още напълно с ума си.

— Не мога да ти кажа, скъпа — огледа отново масата. — От доста време не сме я виждали. Не знам къде е. Всъщност бяхме започнали да се чудим дали не е болна — обърна се разтревожено към нея: — Нали не е болна?

„Поне вчера не беше“, помисли Пола и в главата ѝ започна да се заражда странно подозрение.

— Не, господин Килигън, много е добре — каза тя. — Но казвате, че напоследък не сте я виждали. Аз мислех, че идва тук почти всеки ден.

— Всеки ден! Боже, не! Защо иначе пред нейното място щеше да има толкова чипове? Тази ваша баба може да изглежда много невинна, но никой не може да играе покер като нея.

„И никой не може да пази тайна като нея“, помисли Пола мрачно и си спомни за „Ремингтън Парк“. „Сладко изкушение-2“ беше точно срещу вратата му, но имаше и друг вход. Дори ако там имаше пазач, за човек като Хеди не би било проблем да се промъкне. Кой би отказал на

една сладка бабка, която сигурно раздава наляво и надясно курабийки? Там ли отиваха всички пликове?

— Ако я видите, бихте ли ѝ казали, че съм идвала? — спомни си за плика в ръцете си. — И вземете това, моля ви. Донесох ги за вас.

Килигън възкликна:

— Благодаря! Няма да останат, обещавам ви. Отдавна не сме ги опитвали, нали?

Приятелите му хорово промърмориха нещо в знак на съгласие и Пола присви очи. Отдавна! Колко отдавна? Може би бе време да разбере.

След две минути, споходена от благодарности, Пола остави пенсионерите и се запъти към страничния вход на Ремингтън Парк. Насреща ѝ излезе пазачът.

— Здравейте — каза тя с най-лъчезарната си усмивка. — Имам среща с баба си, Хеди Баскомб. Познавате ли я?

— Хеди? — усмихна се широко пазачът и последната надежда, че е сбъркала, угасна. — Разбира се. Преди малко дойде.

Той я упъти надясно към един обор не много далеч от входа и Пола тръгна с мрачно изражение. Паркира колата встрани и излезе. Трябваше да заобикаля калните локви и отскочи, когато покрай нея мина кон с ездач. Какво правеше тя тук?

Още по-интересно бе какво правеше Хеди тук. Пазачът очевидно я познаваше добре, щом можеше да каже дори къде е. Явно баба ѝ непрекъснато бе на хиподрума. Стигна до обора и стисна зъби. Обиколи постройката с поглед, забит в земята, за да не стъпи в нещо, което не би искала. На Хеди щеше да ѝ се наложи да даде някакво обяснение. Толкова бе потънала в мислите си, че едва не блъсна някакъв човек, който излезе на пътеката.

— Извине... — започна тя и замръзна. Какво правеше тук Джон-Хенри с кални ботуши и гребло в ръка?

Бе толкова смаяна, че още го гледаше със зяпнала уста, когато от обора излезе още някакъв човек — нисичък, закръглен, с тиранти и ботуши, който само я погледна и веднага изчезна. Миг по-късно от същата врата се появи собствената ѝ баба!

— Е — каза Хеди спокойно, — за вълка говорим, а той в кошарата. Здравей, миличка. Как си? С Джон-Хенри сте се срещали, но

мисля, че не си виждала моя приятел Отис Уингфилд. Отис, запознай се с внучката ми, Пола Трент.

С вид, сякаш по-скоро би протегнал ръка на кобра, Отис колебливо допря два пръста до периферията на несъществуващата си шапка.

— Много ми е приятно, госпожице Трент.

Пола бе прекалено зашеметена, за да каже нещо. Кимна към Отис и отново се обърна към баба си. Но преди да успее да отвори уста, в дъното на обора се появи един млад мъж, който водеше вероятно най-грозния кон на света.

— О, Боже! — изохка Джон-Хенри и остави греблото.

Пола му хвърли един бегъл поглед и отново се вторачи в коня. Тя не знаеше кой знае колко за тези животни, но винаги бе мислила, че са изящни създания с красиви очи, меки бърни и изразителни малки уши. Този кон нямаше нищо общо с тези черти и едва ли не й стана мъчно за него. Повечето сиви коне, които бе виждала, имаха стоманен цвят, петниста козина и черни гриви и опашки. Този беше като прояден от молци — или лошо боядисан... Изобщо не можеше да се говори за грива, а опашката бе само далечен спомен.

Макар с добре поддържана козина, ребрата му стърчаха, краката му бяха доста тромави, а огромните клепнали уши се олюляваха при всяка стъпка. Пола не разбираше от коне, но според нея това животно не можеше да се добере само до клетката си, камо ли да тича. Тъкмо се чудеше кой може да е толкова глупав, че да купи такова подобие на кон, когато момчето спря и неуверено попита:

— Не искате да прибера коня ли? — обърна се то към Хеди със силен акцент.

Изведнъж всички погледи се обърнаха към Пола. Занемяла от една ужасна догадка, тя се взря в очевидно притеснения Отис, в гузния Джон-Хенри и изгледа смутената си баба. След това погледна отново към коня. Не, помисли тя, това не може да бъде!

— Хайде, Пола — обади се баба й, — не се вълнувай. Всичко ще ти обясня.

Пола най-последно възстанови способността си да говори.

— Да ми обясниш ли? — избухна тя. — Да, много ще е интересно! Какво правиш тук, бабо? Защо този човек те пита какво да...

Бе толкова ядосана, че не можеше да говори.

— Какво да прави с този кон — подсказа Джон-Хенри и окончателно я вбеси. — Казва се Гордостта на Сара.

Тя се завъртя гневно към него.

— Не ме интересува дали се казва Кралят на Сиам! — викна Пола. — Какво става тук?

— Фернандо — намеси се Отис, — мисля, че е по-добре да приберем коня. Хайде, ще ти помогна.

Двамата поведоха животното към клетката, но то, кой знае защо, започна да се дърпа и да опъва юздата, забило копита в калта. Пола отскочи настрана. Джон-Хенри протегна ръка да я подкрепи, но тя рязко се дръпна.

— Само исках да ти помогна...

— Не ми трябва твоята помощ! — отреза го тя. — Но като става дума за това, може би ще се опиташ да ми обясниш какво правиш тук?

Той погледна към Хеди.

— Мисля, че е по-добре да оставя баба ти да обясни.

Пола моментално се обърна към нея.

— Бабо?

Но Хеди бе заета с коня, който все още отказваше да помръдне.

— Какво му става? — попита тя.

— Исква сладка — прошепна Отис.

— Какво?

Отис повтори, но Хеди пак не го чу.

— Кажу де!

— Исква сладка — извика Отис с вид на човек, който няма какво повече да губи, погледна виновно към Пола и извади един много познат плик.

— Какво правите?! — смая се тя.

Отис се изчерви.

— Кончето обича да хапва сладка след тренировка — обясни той и подаде една на коня.

Пред невярващия ѝ поглед животното задъвка доволно. Този път, когато Фернандо дръпна поводата, конят послушно отиде в клетката.

Пола погледна към баба си. Хеди въздъхна:

— Струва ми се, че трябва да ти обясня...

— О, не си прави труда. Мисля, че обяснението е очевидно.

— Чуй ме, милинка, няма нужда толкова да се нервираш.

Пола не се интересуваше, че Джон-Хенри слуша. Не я интересуваше, че Отис и Фернандо са още там. Беше нервирана и толкова.

— Няма нужда ли? — извика тя. — Няма нужда! Ти знаеш, че не мога да понасям да идваш на хиподрума! Как можа толкова време да ме лъжеш?

— Това не беше съвсем лъжа...

— Как тогава ще го наречеш? Съзнателно ме накара да мисля, че всеки ден ходиш в Клуба, докато всъщност през цялото време си идвала тук! Ох, бабо, как можа!

Хеди поруменя. И тя бе разстроена. Не искаше да се кара с Пола, която изглеждаше толкова нещастна, че я караше да се чувства още по-виновна. Реши, че трябва да каже нещо.

— Струваше ми се, че нямам избор, миличка — опита се тя да обясни. — Да, знам, че мразиш хиподрума. Но и аз трябваше да взема някои решения и едно от тях беше за Гордостта на Сара. Освен това... аз се опитах да ти кажа.

— Кога? — попита Пола с горчивина и едва тогава осъзна думите на Хеди. Повиши глас: — Какво искаше да ми кажеш? Какво има за казване?

Отис избра точно този момент да излезе от клетката. Прегърна Хеди през рамо в знак на подкрепа.

— Хеди се опитва да каже, че конят е наполовина наш, Пола.

— К-какво?! — не можеше да повярва. Погледът ѝ се премести към коня, който кротко пощипваше сено от мрежестата торба до вратата, и обратно към старците. Отново повиши глас: — Този... този кон е ваш?!

— Е, половината от него... — започна Хеди и потърси с очи Джон-Хенри, който стоеше зад Пола.

— Половината от него! — изкрещя Пола с неочаквана ярост. — И кой глупак е купил другата половина? Ох, бабо, това е вече прекалено! Как си могла да направиш такава глупост?

Беше толкова бясна, че не можа да каже нищо повече. Завъртя се и едва не връхлетя върху Джон-Хенри, отмести го грубо и се втурна към колата си. Чувстваше се обидена и предадена. Защо Хеди бе направила това? Лъжеше, че не идва на хиподрума, а отгоре на това бе

купила състезателен кон, без да ѝ каже... Пола чувстваше, че ще се разплаче от яд. Единственото, което мислеше, бе как да се махне по-скоро оттук.

За съжаление не бе сложила Джон-Хенри в сметките. Той я настигна, преди да се е добрала до колата, и я хвана за рамото.

— Какво правиш? — извика тя. Опита се да се освободи, но той я държеше здраво. — Пусни ме!

— Не преди да се върнеш и извиниш.

— Да се извиня! — опита се отново да се отскубне. — Чуваш ли се какво говориш? Пусни ме!

— Държиш се като дете. Престани!

— Как смееш! — вече наистина бе вбесена. — Виж какво, Джон-Хенри, това не е твоя работа, затова ще съм ти много благодарна, ако се разкараш.

— Само след като се извиниш на баба си — повтори той твърдо. — Как можа да ѝ наговориш тези неща?

— А тя как можа? — извика Пола. — Толкова време ме кара да мисля, че ходи в Клуба, а всъщност да идва тук!

— Тя не трябва да ти дава отчет къде ходи всяка минута!

— Не трябва и да ме лъже! Знае, че не мога да понасям хиподрума!

— Е, и какво от това? Нямах право да я командваш. Тя си има свой личен живот.

Знаеше, че е прав, но това я ядоса още повече.

— И ти нямаш право да ме командваш! Остави ме на мира!

— Не, защото и аз имам нещо общо с това.

— Така ли? И какво общо имаш?

— Аз съм глупакът, който е купил другата половина на дръгливия кон!

— Не ти вярвам.

— Ако искаш, мога да ти покажа договора, който подписахме с Хеди и Отис.

— Договор ли?! Какъв договор?

Той бързо ѝ разказа за споразумението. Много преди да свърши, Пола отново беше побесняла.

— Ти си се хванал с това... С тези глупости! И през цялото време нищо не си ми казал! Как можа? Нали знаеше какво мисля,

говорили сме за това. А сега се оказва, че не само участваш в тази игра на криеница, но и съдействаш на цялото безумие!

— Тя го прави заради теб, Пола.

— Ох, моля ти се!

Той самият започваше да губи търпение.

— Вярно е. Прави го, защото иска да е финансово независима. Също като теб.

— И е решила, че най-добрият начин е да се хване с един старец и да купи тази кранта? Не ме размивай!

— Имаш право да си ядосана — каза Джон-Хенри и стисна зъби.

— Но нямаш право да се държиш лошо с двама стари хора, които искат да се справят сами и да не зависят от никого — беше толкова ядосан, че замълча за миг. После добави: — Това не ти ли звучи познато? Не ми ли говореше ти същите неща?

— Не е същото!

— Каква е разликата?

— Не съм длъжна да ти обяснявам, след като и ти си ме лъгал!

— Аз не съм те лъгал.

— Как да не си? Знаел си за този глупав кон от самото начало и си имал хиляди възможности да ми кажеш. Как наричаш това?

— Хеди искаше да те изненада!

— Значи пазеше тайната, а? Е, добре, успяхте да ме изненадате.

— Искях да ти кажа, но...

— Да, да! Но те беше страх от баба ми, която едва ти стига до кръста. Сега вече разбирам защо не си посмял да ми кажеш нито дума.

— Казах ти, че съжалявам.

— Съжаляваш! Аз също, Джон-Хенри! И само като си помисля, че едва не ти се обадох да се посъветвам с теб за патентоването!

Без да иска, събуди инстинкта му на банкер.

— Патентоване ли? Какво патентоване?

— О, какво те интересува? — извика Пола. Бе толкова обидена, че й се искаше да засегне и него. — Всъщност какво ти влиза в работата? Изплатих си заема. Повече не можеш да ми казваш какво да правя.

— По дяволите, няхах това предвид и ти го знаеш.

Тя го погледна убийствено.

— Не те познавам повече, Джон-Хенри. И мисля, че никога не съм те познавала. Ако можеш да направиш такова нещо, значи изобщо не си човекът, за който те мислех.

— И ти си се променила — не я пощади той. — Сега не си тази, която дойде в кабинета ми преди толкова месеци, пълна с надежди и решителност.

— Това не е вярно! — засегна се тя. — Аз съм си съвсем същата! Не, всъщност си прав. Сега съм успяла. Това ли те плаши?

Той с последни сили запазваше самообладание.

— Не ме плаши, Пола, само ме смущава. Хеди също. И тя не може да те познае.

— Остави баба ми на мира! — стисна юмруци Пола.

Искаше да я накара да разбере, да ѝ помогне да види какво причинява на себе си, на Хеди... на тях двамата.

— Защо? — попита той. — Нали за нея правиш всичко? Нали от грижа за баба си искаше да откриеш първия си магазин — или поне ми каза, че това е причината, когато дойде в кабинета ми.

Тя настръхна.

— Това беше причината!

— Може би тогава, но не и сега. Помисли, Пола. Между нас имаше нещо, но ти го уби. То явно не беше толкова важно, колкото да разшириш магазините си, да направиш повече пари, да постигнеш по-голям успех.

— Какво лошо има човек да е амбициозен? — извика тя.

— Нищо, освен ако амбицията не го промени дотолкова, че да стане неузнаваем...

— О, какво знаеш ти? Теб никога не ти се е налагало да се бориш за нищо!

Погледът му помръкна. Искаше ѝ се да си вземе думите обратно, но беше късно.

— Това не е вярно — каза той. — Преди много години трябваше да се боря и също като теб бях обсебен от амбиция. Струваше ми много скъпо, ще го изпиташ сама.

— Не знаеш за какво говориш! — сопна се тя. Усещаше неувереността в гласа си.

— Знам за какво говоря — каза Джон-Хенри, без да отмества поглед от очите ѝ. — И ти също знаеш.

Пола се опита да не обръща внимание на надигания се в душата ѝ страх. Не го разбираше. От какво се страхуваше? Че ще загуби Джон-Хенри? Но тя никога не го бе притежавала. Че ще загуби баба си? Но двете с Хеди все щяха да се оправят. Че ще загуби магазините си? Дори ако всичко друго пропаднеше, пак ѝ оставаше патентоването.

— Не съм се променила — повтори тя неуверено.

— Така ли? Сцената в обора преди малко е достатъчно доказателство. Онази Пола, която дойде в кабинета ми преди толкова време, щеше да се засмее на историята с Гордостта на Сара. Щеше да ѝ е забавно, че конят обича нейните сладки. Щеше да се възхити на решителността на баба си поне да помогне, ако не да се справи сама — той замълча. — И да е трогната, че Хеди толкова се старее да не ѝ е в тежест.

— Тя не ми е в тежест!

— Тогава защо все нямаш време за нея? — искаше му се да попита и: „Защо вече нямаш време за мен?“

Пола се чувстваше толкова объркана. Грешно ли бе да се опита да стъпи на крака, да постигне такава сигурност, че двете с Хеди никога вече да не се тревожат за пари? Наистина ли бе прекалено алчна, ако искаше да разкрие още и още магазини или да получи патент на свое име?

Не можеше да си отговори на тези въпроси и затова отново се ядоса.

— Ти не разбираш! Никога не си имал проблемите, които аз имам. Как можеш да си въобразяваш, че знаеш как се чувствам?

— Знам как се чувствам аз — той я погледна в очите. — Ти не си сама, Пола, дори да не вярваш. Има хора, които те обичат и искат да ти помогнат. Не е нужно да се справяш с всичко сама.

Но това, кой знае защо, я уплаши още повече.

— Нужно е! — извика тя. — Горчивият опит ме е научил, че мога да разчитам само на себе си.

Джон-Хенри сякаш искаше да каже още нещо, но само поклати тъжно глава.

— Съжалявам, че се чувстваш така.

— Аз също, но всеки трябва да прави това, което смята за правилно — погледна сърдито към обора. — Ти си купил половината

от един грозен стар състезателен кон, а аз ще патентовам сладките си и ще включа магазините си във верига.

— Значи си решила?

Не беше решила. Всъщност преди да го изтърси така прибързано, изобщо не знаеше какво мисли. Сега вече бе много късно, а тя бе прекалено горда, за да го отрече.

— Да, решила съм. Те са си мои и аз в края на седмицата отивам в Ню Йорк, за да подпиша договора.

— Доколкото разбирам, няма за какво повече да говорим.

— Няма — отговори тя студено.

Не можеше да каже нищо повече. Сълзите напиреха в гърлото ѝ, но тя не можеше да си позволи да се разплаче пред него. Обърна се и тръгна към колата. Този път Джон-Хенри не я спря. Пола вече посягаше към вратата, когато той я повика за последен път.

— Какво? — попита тя през рамо.

— Гордостта на Сара за пръв път ще се състезава в събота. Мисля, че Хеди много ще се радва, ако дойдеш.

Тя го погледна остро:

— Ти ела. Ти си съдружник на Хеди, не аз — после запали колата и потегли.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон-Хенри почти не се докосна до вечерята. Хенриета също мълчаливо отмести почти пълната си чиния. Но когато се върнаха в хола и той си приготви още едно питие, без да я попита дали не иска обичайната си „капчица“, тя реши, че е време да каже нещо.

— Неприятности в банката ли, скъпи?

За момент ѝ се стори, че не я е чул. Той се обърна с невиждащ поглед.

— Моля?

Сега вече започна да се тревожи. Това не бе в стила на Джон-Хенри, който рядко биваше в лошо настроение.

— Попитах дали имаш неприятности в банката, скъпи — повтори тя.

Джон-Хенри въздъхна тежко и се вторачи в недокоснатата чаша.

— Не, нямам неприятности в банката.

— Доволна съм да чуя това, скъпи — каза тя. — В такъв случай трябва да е Пола Трент.

Чашата се изплъзна от ръцете му и с трясък се разби върху стъклената масичка. Той скочи. Хенриета спокойно му подаде салфетката, която лежеше в скута ѝ.

— Заповядай. Щом не падна на килима, няма страшно.

Зачервен, Джон-Хенри избърса локвата.

— Защо спомена Пола? — рече той сърдито, когато седна с нова чаша. Още не бе попитал Хенриета дали иска брендите си. Тя въздъхна. Понякога мъжете са така непоносими...

— А защо не, скъпи? — попита тя. — Харесвам Пола. Много ми беше приятно, когато дойде тук. Така и не успяхме да се договорим за една вечеря. Кога ли ще мога отново да я видя?

Джон-Хенри се намръщи.

— Кой знае? Разбрах, че заминава за Ню Йорк. Някой там ѝ е предложил да патентова сладките и да включи магазините във верига.

— Охо! Това е много бърз напредък — забеляза Хенриета, без да показва изненадата си. — А тя готова ли е за това?

— Не, разбира се — ядоса се той. — Но никой не може да я вразуми. Поне аз не мога. Сега изобщо не иска да ме чуе.

Хенриета остави грациозно чашката си.

— Скъпи — каза тя, — искаш ли да поговорим за това?

Джон-Хенри искаше. Когато след почти един час приключиха разговора, Хенриета бе малко объркана от тази заплетена история за миксери, състезателни коне, договори, стари дами, които щурмуват банки, и една тъмноока млада жена, която бе толкова упорита, че не слушаше никого.

— Ти обичаш тази млада жена, нали? — попита тя накрая.

Никога не бе успявал да излъже майка си. Нямаше смисъл да опитва, пък и каква полза? Толкова безнадеждно беше объркал нещата, че Пола никога нямаше да му прости. Сега можеше да признае какво чувства и какво щеше винаги да чувства. Макар че нямаше значение.

— С цялото си сърце — каза той.

Хенриета не беше изненадана.

— А тя?

Той не знаеше какво да отговори. По едно време мислеше, че и Пола го обича. Тя бе твърде открита, за да крие чувствата си, независимо дали гняв, страст или тъга. Когато си спомняше за онези божествени мигове, които прекараха заедно, бе сигурен, че и двамата се чувстваха по един и същ начин. Но оттогава се случиха толкова неща, че вече не можеше да е сигурен в нищо.

— Не знам — призна той тъжно. — Струваше ми се, че й трябва само малко време, за да се ориентира. Тя постигна толкова неща за толкова кратко време, че успехът я главозамая. А сега и това предложение за патентоване... — той спря и поклати глава.

— Мислиш ли, че ще приеме?

— Каза, че в края на седмицата заминава за Ню Йорк да подпише договора.

— Значи няма много време.

— Време за какво? — избухна той. — Тя съвсем ясно ми показва, че не сме един за друг. Не ме били от една черга.

Хенриета помълча.

— Казал ли си й?

— Каква полза? — поклати глава Джон-Хенри. — Това няма да промени нищо. Пола има нужда от сигурност, която не би ми позволила да ѝ осигуря. Как мога да се преборя?

— Значи се предаваш?

— Не съм казал такова нещо! Но и аз имам гордост!

Да, помисли Хенриета тъжно. На времето и тя бе горда.

Джон-Хенри бе прекалено ядосан, за да седи спокойно. Стана, отиде до прозореца, дръпна завесата и се вгледа с невиждащ поглед в нощта.

— Не знам какво да правя — каза той. — Вече не издържам — погледна през рамо: — Не знаеш колко упорита може да бъде тя.

— И Камила беше упорита — забеляза Хенриета.

— Камила беше една егоистка! — избухна той, но се овладя. — Камила през целия си живот не е мислила за друг, освен за себе си — стисна устни. — Пола изобщо не е такава... Или поне не беше, когато се срещнахме за пръв път. Това ме привлече най-напред към нея. Основната ѝ цел беше да осигури Хеди. Но... — той спря и по красивото му лице се изписа болка. — Амбицията я обсеби. Сякаш все не ѝ стига това, което е постигнала. Така губи щедростта на душата си, заради която беше толкова... прелестна.

Гласът му неволно трепна. Той се обърна към прозореца и изруга. Хенриета почака малко и попита:

— И какво ще правиш сега?

— Не знам. Много съм ѝ ядосан и не мога да мисля разумно. Ще чакам да се върне от Ню Йорк.

— Тогава може да е късно.

— Знам. Но какво мога да направя? Да я открадна, за да не замине? Да отвлека самолета?

Хенриета каза нещо успокоително. Сега Джон-Хенри бе много разстроен. Нямаше смисъл от допълнителни вълнения. Но след няколко минути, когато със замислено изражение го изпрати до вратата и видя отдалечаващите се светлини на ягуара, вече бе стигнала до решение. То означаваше да отвори стари рани, които се надяваше, че отдавна е забравила, но ако можеше да помогне, си струваше. Щастие то на сина ѝ за нея бе по-важно от всякаква болка. Не можеше да го гледа измъчен, особено сега. След пет безкрайни години той най-после бе започнал да си прощава за това, което се случи с Камила, и

отново да се доверява на интуицията и на самия себе си. Камила го бе наранила дълбоко, но Пола го накара да се върне към живота и Хенриета нямаше намерение да гледа със скръстени ръце как любимият ѝ син страда. Имаше много неща, за които съжеляваше, и не желаше подобни изпитания да измъчват и Джон-Хенри. Твърде силно го обичаше и прекалено дълго бе чакала да се появи някоя жена като Пола Трент и да го спаси.

В четвъртък вечерта, когато Пола приготвяше багажа си за Ню Йорк, телефонът иззвъня. Вдигна го нетърпеливо. Надяваше се, че това е Хеди. След онзи ужасен ден на хиподрума бяха говорили само веднъж. Тя се чувстваше толкова обидена от предателството на баба си, че още не ѝ бе простила. Опита да ѝ се извини, но единственият резултат бе, че отново се скараха.

— Ти не беше готова да чуеш истината — каза Хеди, докато седяха на чай в малката кухничка. — Съжелявам, но така стоят нещата. И ми се струва, че и сега не си готова. Още се сърдиш, нали?

Тя се опита да отрече, но никога не бе успявала да излъже Хеди и накрая каза:

— Ти ми нямаш доверие, бабо. Това ме обижда.

— А какво щеше да стане, ако ти бях казала?

Но и двете знаеха отговора и Пола отново се ядоса:

— Не е честно! — извика тя. — Знаеш колко се старая за магазините. За какво мислиш, че го правя, ако не за нас?

— Пола, аз оценявам всичко, което си направила, и което се опитваш да направиш — Хеди хвана ръката ѝ. — И знам, че работиш много. Прекалено много, както съм се опитвала толкова пъти да ти кажа. Но... — тя се поколеба. — Ако всичко това е заради мен, бих предпочела да не го правиш. Аз съм си добре. Не ми трябва много.

— А бъдещето?!

— Бъдещето само ще дойде — такова, каквото е. Както винаги.

О, как можеше баба ѝ, винаги толкова мъдра, да каже нещо толкова глупаво и наивно? Не бяха ли изпитали на гърба си толкова неволи? Бъдещето щяло да дойде само! Бъдещето трябва да се планира, да се осигурява! Как можеше да е толкова безгрижна, когато и двете знаеха какво значи сигурността! Кипна отново и неочаквано

дори за себе си каза нещо, което никога не би казала миналата година, и, което, още докато говореше, я потресе и отврати. Но не можеше да спре. Някаква зла сила я бе облагода.

— И си въобразяваш, че този глупав кон ще ти осигури всичко, което ти трябва? Ами ако се окаже, че не може да тича? Ами ако нещо му се случи? — гласът ѝ се извиси до фалцет: — Тогава ще видиш, че съм била права! Аз ще мога да се грижа за теб, защото съм работила и съм спестявала и съм мислила. Защото не съм заложила всичко на една грозна кранта, която не струва пукната пара!

Втурна се навън, обляна в сълзи. Мразеше се, че наговори всички тези ужасни неща, но се ядосваше и на баба си. Как можа да я излъже! И след всичко, което правеше!

Гордостта и обидата я подтикнаха към действие през цялата тази ужасна седмица. Ходеше на работа с мрачен вид и плътно стиснати устни и се опитваше да не се мярка пред хората, след като Родни внимателно ѝ каза, че ще разгони всички клиенти, ако ги обслужва толкова сърдито.

Ядосана вече и на Родни, по цял ден се занимаваше с документацията, кипеше от гняв и чакаше да дойде краят на седмицата, за да забрави за Оклахома и да отлети за Ню Йорк. От „ФИН“ ѝ бяха запазили стая в някакъв скъп хотел и дори ѝ бяха осигурили посещение на един от големите мюзикли на Бродуей. Пола никога не бе пътувала сама, особено по такава важна работа, и ѝ се искаше да се чувства развълнувана и горда. Вместо това не бе на себе си от болка и разочарование. Никакво удоволствие нямаше да ѝ достави да отиде сама. Ако бяха в по-добри отношения с Хеди, щеше да я помоли да отиде с нея.

Или да покани Джон-Хенри. Веднага отхвърли тази идея. Не искаше да се сеца за него. Беше му дори по-сърдита, отколкото на Хеди. Как посмя да ѝ наговори всички тези ужасни неща — че амбицията я променила, че я направила ограничена и коравосърдечна, когато и той я бе лъгал?

Имаше и още нещо, напомни си тя, съзнателно подклаждайки гнева си. Как смееше да критикува решенията ѝ? Говореше с такъв тон, сякаш патентоването би било грешка, когато всъщност това бе една прекрасна възможност, признание за успеха! Колко малки

предприятия бяха забелязани от компании като „ФИН“? На колко малки магазинчета предлагаша да ги включат във верига?

Сега заминаваше за Ню Йорк и не можеше да е по-щастлива. Какво като Джон-Хенри възразяваше? Какво като баба ѝ бе недоволна, а Родни мислеше, че избързва? Тя знаеше какво прави. В края на краищата това бяха нейните магазини и нямаше намерение да изпусне тази възможност.

Защо тогава вътрешният глас продължаваше да я пита дали не прави грешка? Защо се чувстваше толкова неспокойна и нещастна, когато трябваше да ликува? Какво бе правилното решение?

Вдигна телефона.

— Ало?

— Добър ден, Пола — каза един глас, който тя веднага позна. — Обажда се Хенриета Хенеси. Надявам се, че не звъня в неподходящ момент.

Пола огледа разхвърляната спалня с натрупани на три купчини дрехи: тези, които щеше да вземе, други, за които още се чудеше, и трети, които щеше да подари на някой приют. Още не бе започнала да ги опакова, а самолетът ѝ заминаваше утре по обед.

— Не, не, разбира се. Много се радвам да ви чуя, госпожо Хенеси. Как сте? — каза Пола и стисна здраво слушалката. За какво ѝ се обаждаше? Да не би Джон-Хенри да ѝ се е оплакал? Какво щеше да му помогне това? Единственият разговор, който смяташе да проведе с него, щеше да се заключи в една дума: „Успях!“

— Няма да ви задържам. Обадох се, за да ви помоля за една услуга.

Услуга ли?

— Разбира са. За какво става дума?

— Дали можем да се срещнем утре? — попита Хенриета и бързо добави, преди Пола да може да възрази: — Знам, че заминавате за Ню Йорк, но искам нещо да ви кажа, ако ми отделите няколко минути.

Защо не го кажеш по телефона?

— С удоволствие, госпожо Хенеси, но както споменахте, аз се подготвям за пътуване и...

— Обещавам, че няма да ви отнема много време. Мога дори да ви закарам до летището, ако така ще ви е по-удобно.

— Е...

— Моля ви се, скъпа. Наистина мисля, че е важно, иначе нямаше да ви безпокоя.

Е, на това нямаше как да откаже. Чувстваше се изнудена.

— Добре, щом толкова настоявате — каза тя малко нелюбезно. — Но самолетът ми излита в дванадесет.

— О, има достатъчно време. В колко часа да ви взема?

Пола въздъхна, уговори се за десет и затвори. Едва към полунощ успя да си приготви багажа и да довърши указанията за Родни — какво да прави с магазините и с всичко останало. Но не успя да заспи. Лежа будна до два часа — защо ли се обади Хенриета и какво може да е толкова важно, че трябва веднага да се срещнат.

„Ще разбереш сутринта“, каза си за сто и първи път. „Сега заспивай!“

Сутринта най-после дойде и точно в десет се появи Хенриета Хенеси. Тя носеше кремав копринен костюм и перли и Пола веднага се почувства като просякиня с панталоните и пуловера, които бе облякла за път. Бързо пхна очуканото си куфарче в багажника и седна в блестящия кадилак. Погледна очаквателно. Хенриета потегли и се усмихна:

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнете с мен. Не мога да ви кажа колко съм признателна. Знам, че сте много заета.

— Всъщност в момента съм най-вече любопитна — отговори Пола и реши да премине направо към въпроса. Ако Хенриета искаше да приказват за Джон-Хенри, трябваше веднага да й даде да разбере, че няма такова намерение. Особено с нея. — За какво искахте да говорим?

— Както винаги, пряма — усмихна се Хенриета одобрително. — Ценя това във вас. Но... — усмивката ѝ угасна — имате ли нещо против този път и аз да бъда напълно откровена?

— Както желаете — промълви Пола и се облегна назад.

Изведнъж забеляза, че навлизат в един от бедните квартали. Кадилакът изглеждаше съвсем не на място сред разбитите улици, между занемарените къщи, обраслите с бурени дворове, полусъборени огради. Тук-там се виждаха необитавани къщи с изпочупени прозорци, профучаваха мършави котки с истерично мяукане.

— Боже мой! — въздъхна Хенриета.

Пола се чувстваше много неудобно. Представяше си бледите лица, вторачени в тях зад мръсните парцаливи пердета.

— Госпожо Хенеси — обади се тя нервно, — да не сме сбъркали пътя?

— Не, не сме сбъркали пътя — въздъхна Хенриета. — Точно тук трябваше да дойдем.

Преди Пола да успее да попита защо са тук, спряха пред най-мизерната къща, която бе виждала. Три хлътнали стъпала водеха към изгнил портал. Вратата бе отдавна разбита. Нямаше нито едно здраво стъкло. Висящите на парцали тапети бяха изподраскани. Пола мярна в тъмнината изкъртени стени и купища боклуци. За останалото можеше да се досети.

Тревата на двора, доколкото я имаше, бе отдавна изсъхнала. Над полусрутения покрив протягаше костеливи клони самотно изсъхнало дърво. От него висеше оръфано въже, което някога трябва да е било детска люлка. Единственото нещо, от което лъхаше живот, бе полуизсъхналият розов храст в ъгъла, който храбро се бореше с праха. От скършените му вейки все още висяха няколко пожълтели листа.

— Моята роза! — възкликна Хенриета. — Не мога да повярвам, че е още тук!

— Моля? — стъписаната Пола не повярва на ушите си. — Какво казахте?

Хенриета се обърна към нея и тя видя сълзите в очите ѝ.

— Това е нашият първи дом, Пола. Тук прекарахме първите пет години от живота на Джон-Хенри.

Пола не знаеше какво да каже.

— Аз... Не разбирам.

Хенриета отново погледна към порутената къща и заговори глухо, сякаш съживяваше отдавнашни спомени.

— Джон-Хенри не знае... Не би одобрил... Но аз понякога идвам тук... да си спомня...

— Да си спомните?! — все още не можеше да си представи елегантната изискана госпожа Хенеси на такова място. Дори ако някога е било... Но не, и след тридесет и пет години се виждаше, че къщурката никога не е била по-хубава — а само една барака в беден квартал. Защо Джон-Хенри не бе споменал за това?

Хенриета сякаш прочете мислите ѝ.

— Джон-Хенри никога не ви е казал откъде сме тръгнали, нали?

— Не — поклати Пола глава. Все още не разбираше.

— Това е заради мен. Знае колко ми е болезнено да си спомням за живота ни тук. Искал е да ми спести... унижението.

Пола се поколеба. Но сигурно имаше някаква причина да дойдат и тя трябваше да я научи.

— Вие обаче ме доведохте тук.

— Да. Искан да ви покажа, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, скъпа моя. Понякога трябва да си спомняш откъде идваш, за да знаеш накъде си тръгнал. А понякога — продължи тъжно — трябва да си спомняш какво си пропуснал.

— Но вие сега имате красива къща...

— Както виждате, невинаги е било така. Истината е, че животът ми щеше да е съвсем различен, ако не ценях сигурността повече от всичко.

Пола усети болезнено пробуждане.

— Аз... не знам...

— Нека да ви разкажа моята история — започна тихо Хенриета. — Когато бях много млада, се влюбих в бащата на Джон-Хенри. О, той беше красив мъж — въздъхна при този спомен. — Всъщност Джон-Хенри толкова прилича на него, че понякога, като го погледна, мога да се закълна, че виждам моя Джони — отмести поглед и гласът ѝ заглъхна. — Но Джони беше беден и необразован. Разбира се, имаше златни ръце. Можеше да прави всичко. Карах го да учи, да получи образование, но той... само се смееше. Не бил роден за учение. Имало по-добри неща. Искаше да обиколи страната, да види целия свят. И искаше аз да тръгна с него.

Тя замълча и Пола попита тихо:

— Но вие не тръгнахте?

— Не. Не исках. Не можех да си представя такъв живот — без корен, без покрив над главата. Макар че и аз копнеех да видя всички тези чудни неща, за които Джони ми разказваше, няхах смелостта да оставя всичко и да тръгна, без да мисля за бъдещето. Искан къща, мебели, спестявания, вещи. Не исках някоя сутрин да се събудя напред полето и да разбере, че имаме само една коричка хляб.

— И? — обади се Пола.

Хенриета се усмихна тъжно.

— Джони замина. Знаех, че така ще стане. Мислех, че ще се върне. Но той не се върна. По-късно чух, че е загинал, когато е преминавал през някаква река в Южна Америка. Но дотогава е бил истински щастлив. Сигурна съм, че нито за миг не е съжалявал.

— А Джон-Хенри?

— Джони не знаеше за детето. Аз не му казах.

Пола бе смаяна.

— Но защо?

— Знаех, че това няма да промени нищо. Джони винаги щеше да си остане... Джони. Той не беше амбициозен и не можеше да ми даде сигурността, за която мечтаех.

Пола замълча, вгледана в развалините. Накрая попита:

— Защо ми разказахте това?

— Защото с вас сме сродни души. От момента, в който ви видях, разбрах какво за вас има значение и какво няма. Много сте ми симпатична и не искам да допускате същите грешки като мен. Трябва да уловите момента, защото той може никога да не се повтори.

„Нали точно това правя?“, помисли Пола. „Какво лошо има да планираш живота си, да имаш амбиции, да искаш сигурност?“

— Но вие се омъжихте за Клод — забеляза тя.

— Да, аз се омъжих за Клод — повтори Хенриета с въздишка. — Клод беше прекрасен човек, мил, внимателен, истински баща на моя син. Той много ме обичаше и ми даде сигурността, за която така отчаяно копнеех. Аз се привързах към него. Но това не беше страстта, която чувствах към моя Джони. И сега, ако погледна назад, виждам какъв трябваше да е моят избор — тя се обърна печално към Пола и хвана внезапно изстиналата ѝ ръка. — Вие обичате моя син — каза тихо, но настойчиво. — Няма смисъл да отричате. Във вас виждам себе си отпреди толкова години. Аз знам какво значи страст. А Джон-Хенри ви обича повече, отколкото можете да си представите — стисна ръката ѝ. — Не бива да изпитвате никакви колебания, скъпа моя, иначе цял живот ще съжалявате какво е могло да се случи.

По пътя към летището и двете мълчаха. Хенриета беше тъжна и умислена, а Пола не знаеше какво да каже. В чакалнята се прегърнаха

на сбогуване.

— Благодаря, госпожо Хенеси — каза Пола. — Знам колко мъчително беше това за вас.

Със замъглени от сълзи очи Хенриета сложи ръка на рамото ѝ.

— Винаги е мъчително да се викат духовете от миналото. Но го направих заради вас — по устните ѝ пробяга бледа усмивка. — Струваше си, ако мога да ви спестя съжаленията, с които живея през всичките тези години — наведе се, целуна Пола и прошепна: — На добър път, мила моя.

Изтощена от изпитанието, на което сама се подложи, Хенриета подкара бавно към къщи. Надяваше се, че е направила това, което трябва, но когато вечерта Джон-Хенри се отби да ѝ донесе някакви документи за подпис, все още не бе сигурна. Той изглеждаше толкова нещастен... Седнаха в хола да изпият по едно кафе. Хенриета погледна към чашката, която току-що си бе наляла.

— Днес направих нещо, което ме е страх, че няма да ти хареса много, скъпи — започна тя и му разказа всичко.

Джон-Хенри я изслуша мълчаливо. Изражението му ставаше все по-мрачно. Когато свърши, той остави внимателно чашата си на малката масичка и се изправи.

— Лека нощ, майко — каза той и тръгна към вратата.

— Къде отиваш?

— В Ню Йорк. Нещата са стигнали прекалено далеч. Няма нужда майка ми или който и да е друг на света да се бори за мен. Сам ще го направя.

— Но, скъпи — спря го тя, — ти дори не знаеш в кой хотел е отседнала...

— Няма значение — стисна зъби той. — Ако трябва, ще обиколя всички хотели в Манхатън. В случай, че не я намеря, ще наема частен детектив.

— А състезанието утре? Нали Хеди те чака?

Бе забравил за това. Не можеше да изостави Хеди. Тя разчиташе на него. Кого трябваше да избере, бабата или внучката? И защо изобщо трябваше да избира? По дяволите, защо трябваше Пола да е толкова упорита? И защо бе още тук, в Оклахома, когато трябваше да е в Ню Йорк, при Пола?

— Скъпи, знам, че според теб вече достатъчно съм се намесила — каза Хенриета, мъчейки се да не се предаде пред сърдития му поглед. — Но ти не можеш да принудиш Пола да избере, не виждаш ли? Тя сама трябва да стигне до решението.

Той се разкъсваше. Не знаеше какво трябва да направи. Интуицията му казваше да вземе първия самолет и да намери Пола, дори ако се наложи да обърне Манхатън наопаки. Но може би майка му бе права.

— Ами ако стигне до погрешно решение?

— Няма — каза Хенриета тихо. — Тя не е Камила. Довери й се. Ще видиш.

„Довери й се“, мислеше той по пътя към къщи. Но нали през цялото време се опитваше да прави точно това? Когато се ожени за Камила, беше толкова млад и толкова влюбен в образа, който си бе сътворил, че трябваше или да я притежава, или да умре. Какъв глупак! Ужасен, че тя ще се отегчи и ще го напусне, той самият ставаше все по-див и по-безразсъден, докато накрая играта излезе извън контрол.

Камила не загина сама в онази кола. Този ден тя беше с любовника си и бързаше към един усамотен мотел. Джон-Хенри разбра за това, едва когато отиде в болницата. Но вече беше късно. Прекалено късно.

Бе опитал всичко, за да задържи Камила, но резултатът беше трагичен. С Пола реши да направи точно обратното, а сега тя замина за Ню Йорк. Щеше ли да се върне при него?

„Когато обичаш някого, остави му свободата. Ако се върне при теб, значи така е било писано“.

А ако не се върне?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След срещата с Хенриета Хенеси Пола бе прекалено потънала в мисли, за да може да се наслаждава на Ню Йорк. Полетът ѝ мина като в мъгла. Едва погледна обляния в светлина Манхатън. Когато стигна с такси до хотела, имаше смътни спомени за шум, много коли и бързаци по улиците хора. Плати на шофьора, огледа се и разбра какво я смуцава — високите сиви здания около нея закриваха почти цялото небе.

Стаята ѝ бе старомодна, облицована с ламперия, с шумни водосточни тръби. Тръбите ѝ напомниха за дома. Седна веднага до телефона с намерение да се обади на Хеди и да ѝ каже колко съжалява.

Но баба ѝ не отговори и Пола веднага се сети къде са всички, включително Джон-Хенри — на хиподрума, за да ухажват онзи ужасен, грозен състезателен кон.

От тази мисъл отново се ядоса. Седя до прозореца дълго след като се стъмни, барабани с пръсти по масичката и слуша шума от улицата, който се чуваше дори на деветия етаж. Отвори, погледна надолу и ѝ мина през ума, че е в една от, може би последните хотелски стаи в Ню Йорк, чиито прозорци могат да се отворят. На масата имаше фруктиера с плодове и бутилка шампанско — подарък от „ФИН“. Компанията бе осигурила всичко, за да прекара добре. „Ако Джон-Хенри наистина ме обичаше, щеше да дойде с мен“, помисли тя тъжно.

„А ако аз наистина го обичах, нямаше да тръгна!“

Гневно отхвърли тези мисли и се обади да си поръча вечеря, макар да не ѝ се ядеше, изгледа някакво глупаво филмче по телевизията, за да не мисли за нищо друго и си легна. Въпреки мрачното настроение утре трябваше да е във форма. Но не можа да заспи. Сега, когато бе вече тук, когато бе изминала целия път и практически се бе обвързала с тази голяма верига от магазини, бе още по-неуверена.

Ох, ако поне имаше с кого да поприказва! Стана ѝ мъчно за самата нея. Всички, които познаваше, и на чието мнение държеше,

тази вечер сякаш я бяха забравили. Сигурно още бяха на хиподрума и вчесваха коня или каквото там се прави преди състезание. Наистина ли мислеха, че това жалко създание утре ще победи?

А тя защо всъщност мислеше за това?

Най-после съмна. Пола взе такси и каза адреса. Чувстваше се нервна и напрегната. Пое дълбоко въздух и влезе. Над нея се издигаше огромното здание на „Фридъм Интърнешънъл“. Отново се запита какво прави тук сама. Веднага си отговори: Тя беше собственичката на „Сладко изкушение“ и идваше тук, за да приключи с един важен въпрос.

Малко по-късно, в огромната заседателна зала с блестяща маса от розово дърво, голяма като футболно игрище, вече си мислеше дали няма да приключат набързо с нея. Освен десетината мъже, имаше и две жени, които ѝ кимнаха при представянето и повече не ѝ обърнаха никакво внимание — оттеглиха се в другия край на стаята и се заеха с компютрите. И двете носеха почти еднакви сиви костюми без никакви украшения и тя не знаеше кое изглежда по-зловещо: еднаквите им асиметрични прически или ярко начервените устни, които сякаш бяха единствените цветни петна по бледите им лица. Защо бяха толкова враждебни?

Пола все повече се убеждаваше, че е направила ужасна грешка. Опитваше се да не поглежда строгия костюм, който бе купила специално за случая. Когато сутринта се обличаше, смяташе, че така ще изглежда по-делова и сериозна, но вече не беше толкова сигурна. Всички тези могъщи хора продължаваха скришом да я наблюдават и сигурно въпреки костюма мислеха, че има ужасно провинциален вид. „Няма ли най-после да започнем?“, запита се тя и се усмихна измъчено, като се опитваше да не ги поглежда в очите.

За нейно облекчение заседанието скоро започна. Не видя никой да влиза, но през залата премина вълна на напрежение, неочаквано всички се озоваха около масата, а на председателското място се появи белокос човек, който ѝ се усмихна студено. Казваше се Лаймън Фридъм и беше президент и собственик на „Фридъм Интърнешънъл“.

— Приятно ми е да се запозная с младата дама, която толкова е смаяла съпругата ми — каза той и с жест я покани да седне.

— Съпругата ви ли? — смая се Пола. Не разбираше за какво говори той.

Господин Фридъм също се изненада.

— Гари не ви ли разказа? Затова се свързахме с вас. Бетина, жена ми, миналия месец ходи на гости на леля си в Оклахома и случайно минала покрай един от вашите магазини. Толкова харесала продукцията и обслужването, че когато се върна, настоя да се свържем с вас. Това и направихме, и ето ви тук. Готова ли сте да обсъдим въпроса?

Никога не си бе представяла, че всичко ще стане толкова бързо. Преди да се опомни, започнаха да я затрупват с факти, данни, диаграми, резултати от проучвания и изисквания. Тя се бе постарала да се подготви, за да разбира за какво приказват. Но сега със закъснение осъзна, че е трябвало да доведе със себе си някого — счетоводителя си или някой добър адвокат. Тези хора говореха толкова бързо, че ѝ се зави свят.

Но все пак едно нещо ѝ стана пределно ясно: ако искаше да патентова скъпоценните си рецепти, магазините ѝ по никакъв начин не можеха да останат същите.

— Патентът означава точни граници — каза някой строго.

— Трябва да контролираме стандартите — добави друг.

От края на масата се чу:

— Изделието трябва да има определен размер и определена дебелина.

— Е, моите сладки са горе-долу толкова дебели и толкова дълги — показва тя с два пръста.

— Не е достатъчно добре! — срязва я една от начервените жени. — Необходима е по-голяма точност. Маркетинговите проучвания показват, че идеалната сладка е дебела два сантиметра и дълга пет. Нито повече, нито по-малко!

— Но моите са по-големи... — започна Пола.

Не я оставиха да довърши.

— И ще трябва да стандартизираме всички фурни — заяви някой. — Сладките трябва да се пекат при толкова и толкова градуса...

— ... И да се поднасят в салфетка със стандартен размер...

— ... Която да е изработена от хартия номер десет...

— Спрете!!! — извика Пола. Какво правеше тук? Мястото ѝ не беше в този небостъргач. Работата ѝ не беше да слуша тези хора. Та те говореха за нейните магазини. Нейните магазини! Ако отстъпеше, щеше да загуби всичко, за което е работила, всичко, което е смятала да направи, всичко, за което о мечтала. Те щяха да направят от нейните сладки нещо изкуствено и безлично, нещо... стандартизирано. Те вече нямаше да са същите.

О, Джон-Хенри бе прав! За всичко бе прав! Тя наистина беше позволила амбицията да я погълне, но не го бе разбрала до днес, до момента, в който някой започна да говори за хартия номер десет. Какво общо имаше хартията, когато говореха за сладки?

Огледа масата. Тя не ги разбираше, но и те не я разбираха. Беше ли ставал някой от тях в шест часа, за да приготви една фурна овесени сладки със стафида? Беше ли треперил някой над един стар миксер, защото само той може да смеси съставките както трябва? Кой от тези костюмирани господа бе виждал усмивката на блаженство, което се разливаше по лицето на клиент, на който е дала една безплатна сладка?

И всичко това щеше да се загуби, ако продадеше името си и рецептите на „ФИН“. Защо не послуша Джон-Хенри? Тя беше майстор, а не бизнесмен. Как е могла да е толкова глупава, че да остави всичко, което има значение за нея, и да дойде да говори с хора, които се интересуват само от стандарти! И защо трябва да обещае, че ще прави всичките си сладки точно два сантиметра дебели и пет дълги? Какво удоволствие имаше в това?

Удоволствие! Точно това ѝ липсваше през последните няколко месеца. В началото бе възбудена от успеха. По-късно сляпо го преследваше. Къде остана удоволствието? Усети, че всички я гледат.

— Съжалявам — каза тя. — Не мога да го направя. Моите сладки не са точни. Те не са измислени за стандартизиране. Те са измислени да доставят удоволствие на хората.

Всички бяха възмутени.

— Но така не може да се патентова! Изделията трябва да бъдат еднакви. Там е работата!

— Тогава трябва да си намерите някой друг — изведнъж видя колко е часът. Ако тръгне веднага, дали щеше да стигне навреме? — Съжалявам — повтори и погледна умолително към беловласия

господин Фридъм. — Надявам се, че ме разбирате. Не мога да направя това, дори за парите, които ми предлагате.

Известно време той я гледа мълчаливо. Тя всъщност току-що бе отхвърлила предложение, което не се прави всеки ден. Служителите бяха затаили дъх, очевидно в очакване на гневна тирада.

Пола не забелязваше нарастващото напрежение. Тя гледаше президента в очите и се молеше той да разбере. Най-после, за явно облекчение на всички, господин Фридъм се усмихна и се изправи. Протегна ѝ ръка:

— Разбирам — каза тихо. — И ви се възхищавам. Не всеки би могъл да се откаже от тези пари, защото има собствени стандарти — огледа масата. — Бих искал... — поклати глава, отново се усмихна и отиде с Пола до вратата. — Няма значение. Пожелавам ви успех, мила, и...

— И какво? — попита тя, доволна, че всичко в края на краищата се уреди толкова лесно. Нямахше търпение да си тръгне. Трябваше да бъде на друго място, а времето летеше. След всичко това не можеше да закъснява.

— Изпращайте ми от време на време по един колет със сладки — намигна ѝ той. — Иначе жена ми ще поиска развод, задето не съм успял да се договоря с вас.

— Не мога да допусна такова нещо! — засмя се Пола и изведнъж лицето ѝ пламна от въодушевление. — Но вие ми дадохте идея! Вместо да патентовам, може би ще започна доставки по пощата.

Господин Фридъм все още държеше ръката ѝ. Стисна я силно.

— Бих искал да имам десет момичета като вас в моята компания. Довиждане, мила моя, и ви пожелавам успех. Надявам се, че не изпитвате никакви съжаления.

— Е, почти — очите ѝ светнаха.

Хвана първия самолет и през целия полет се молеше да летят по-бързо. Дали щеше да стигне навреме? Пътуването бе сякаш безкрайно, но най-после седна в колата и се понесе към Ремингтън Парк. Нямахше време да говори с пазача да я пусне през задния вход, затова влетя през централния, откъдето влизаха всички.

Грабна от една сергия програмата и бързо прегледа надбягванията. Гордостта на Сара бе включен в шестото. Въздъхна с облекчение. Научи от разпоредителя, че то започва след две минути. Значи нямаше време да намери Хеди, Отис и Джон-Хенри, дори ако знаеше къде да ги търси. Сигурно бяха при другите собственици на коне. Може би те имаха някакво специално място, а може би стояха край пистата като всички други. Никога не бе обръщала внимание какво става тук. Започна да си пробива път, за да намери място, откъдето да може да вижда.

Все още се бореше с тълпата, когато конете излязоха на пистата. Гордостта на Сара не можеше да не бъде забелязан. Сред групата от дорести и алести жребци и кобили единствен той се открояваше с убития си сив цвят и с клепналите си уши. Но и той като другите пристъпваше гордо и се вдигаше нетърпеливо на задни крака. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя бе отдала всичките си сили на своите магазини. Баба ѝ бе вложила всичките си надежди в този дръглив стар кон. Бе обвинила Хеди, че е глупава и наивна. Голяма грешка! Те и двете имаха мечти. Нейните се бяха сбъднали, сега бе ред на Хеди. Несъзнателно стисна палци. Гордостта на Сара трябваше да победи! Сърцето ѝ заби бясно.

— Флагът е вдигнат! — изкрещя високоговорителят и Пола започна да подскача в напразни опити да види какво става. Дали вдигнатият флаг значеше, че са готови? Изведнъж се разнесе удар на гонг и откъм високоговорителя долетя триумфален вик:

— Старт!

Сърцето на Пола така туптеше, че тя не чуваше нищо. От възнение не можеше да различи Гордостта на Сара между бясно носещите се гривии, опашки и копита на двата огромни видеоекрана.

— Къде е сивият? — извика тя и се обърна към мъжа до себе си. Думите замръзнаха в гърлото ѝ. Това беше Джон-Хенри.

Нямаше време да си кажат нищо, но тя го видя в очите му. Той кимна, без да отмества поглед от нея:

— Влачи се отзад.

Какво значеше това? Да не загуби състезанието? Не може да бъде, помисли тя и се вкопчи в ръката на Джон-Хенри. Имаше толкова неща да му каже, но не сега. Не сега! Знаеше, че той ще разбере.

Обърна се отново към пистата и закрепця с всички сили, сякаш конят можеше да я чуе.

— Сега къде е?

Джон-Хенри погледна към големия екран и каза нещо, но отговорът му потъна във виковете от трибуните. Всички бяха скочили на крака. Хиляди гласове викаха имената на своите коне. Тълпата се втурна към оградата и я изблъска настрани, но тя си проби с лакти път към него и успя да се хване за рамото му.

— Какво става? Кой е отпред?

Той посочи към екрана.

— Един кон на име Морска тръстика.

— Не! Не може да бъде! — простена Пола. — Къде е Гордостта на Сара?

Шумът около тях беше оглушителен.

— Виж...

— Къде е?

Сега и високоговорителят крещеше. Пола изведнъж чу приближаващия се грохот на копитата. Изблъска някакъв нещастен зрител и се притисна до оградата.

— Боже господи! — финишът бе само на няколко метра пред нея.

— Морска тръстика и Преследвач, на една дължина от тях Пъстър килим и след това... след това... — гърмеше високоговорителят.

— Кой? — изпищя Пола.

— След това... Гордостта на Сара в челната група! Морска тръстика и Гордостта на Сара, Морска тръстика и Гордостта на Сара, Морска тръстика и Гордостта на Сара... И на финала...

Тълпата полудя. Пола не можеше да чуе говорителя. Пред очите ѝ прелетяха конете, вихрушка от препускащи крака, развети гривии и жокеи с размахани камшици. Стори ѝ се, че мярна едно сиво петно и с ужас се обърна към Джон-Хенри.

— Какво стана? — бе загубила гласа си от викане, а падналата върху очите ѝ коса ѝ пречеше да вижда.

— Не знам! — отговори той развълнувано и посочи към таблото, където светеше сигналът за фотофиниш.

— Не! — извика Пола. — Не!

— Трябва да чакаме — каза Джон-Хенри. — Фотофинишът ще покаже дали пръв е Морска тръстика или тази грозна, стара, клепоуха кранта, която не става за нищо.

— Не трябваше да го казвам — прошепна тя смутено.

Той я погледна.

— И двамата казахме някои неща, които не мислехме. Какво излезе от пътуването до Ню Йорк?

— Нищо не излезе. Казах им, че не мога да патентовам.

— Защо?

Тя прехапа устни. Въпреки притискащата ги от всички страни тълпа, въпреки нетърпеливите участници в залаганията, които държаха измачканите си фишове и чакаха официалните резултати, те двамата сякаш бяха сами.

— Защото ти беше прав — каза тя и погледна това красиво лице, което толкова обичаше. — Наистина бях позволила на амбицията да ме обсеби — погледна настрани. — Толкова ме е срам...

— Защо се върна?

Очите ѝ плувнаха в сълзи.

— Защото разбрах, че всичко... всички, които обичам, са тук... точно тук, на хиподрума, който винаги толкова съм мразила. Трябваше да видя как се състезава това конче. Трябваше да се извиня на Хеди. И трябваше да ти кажа...

Но точно в този момент по трибуните се разнесе рев. Пола се обърна.

— Какво става?

Той погледна към таблото и по лицето му се разля широка усмивка.

— Първи ли е?

— Втори.

— Втори!

— Не е ли достатъчно добре?

Но тя каза:

— За мен е добре! Аз знам колко трудно е да се състезаваш.

Джон-Хенри се засмя и я вдигна във въздуха.

— Тази Пола обичам! — прегърна я силно. — Хайде, ела да намерим Хеди и Отис. Те са в карантинния обор.

Тя нямаше представа какво е това карантинен обор, но гореше от нетърпение да види Хеди. И Отис, и Гордостта на Сара. Дължеше много извинения.

— Къде е това? — попита тя и тръгна след него. Стигнаха до мястото, където организаторите на състезанието държаха конете, класирани на първите три места от всяко надбягване, докато им се направи допинг контрол. Пазачът кимна на Джон-Хенри и ги пусна да влязат. Неочаквано към тях се затича Хеди:

— Пола! Ти все пак дойде!

Пола я прегърна силно. Плачеше и се смееше едновременно.

— Не можеш да не дойда, бабо. Беше чудесно състезание! Толкова се гордея с теб... и с Отис — добави тя, като видя, че дребничкият старец стои отстриани.

Отис се изчерви и промърмори:

— Винаги съм казвал, че няма клепоух кон, който да не може да бяга.

— И си бил прав. Той е чудесен! Толкова беше вълнуващо!

— Видя ли цялото надбягване? — светнаха очите на Хеди.

— От началото до края.

— Но нали беше в Ню Йорк?

Пола се усмихна, все още обляна в сълзи. Погледна зад гърба на Хеди, където стоеше Джон-Хенри.

— Върнах се у дома, бабо — но всъщност говореше на него. — Където ми е мястото.

— Радвам се, миличка — прегърна я отново Хеди. После я погледна в очите и намигна: — Но аз си знаех, че ще се върнеш.

— О, бабо, ще ми простиш ли някога?

— Вече съм ти простила. Пък и няма нищо за прощаване. Ти трябваше да си намериш мястото.

— Е, сега го намерих — каза Пола, без да сваля очи от Джон-Хенри.

Хеди проследи погледа ѝ, усмихна се и леко я побутна.

— Сега върви. С Отис и Фернандо трябва да заведем коня в обора. Вие ще дойдете по-късно. Ще направим угощение. Гордостта на Сара ще получи всичко, което иска — за добре свършената работа.

Пола се поколеба:

— Нямах ли нещо против, че беше втори?

— Не бих имала нищо против, ако цял живот е втори — засмя се Хеди. — Защото бяга, колкото душа има. Какво повече може да иска човек? Важно е старанието, не състезанието. Не съм ли те учила?

Пола погледна това обично лице и от очите ѝ отново избликнаха сълзи.

— Да, бабо, учила си ме — прошепна тя и я целуна. — Само че гордостта на Сара се е научил по-бързо от мен.

— Важното е, че в края на краищата си го разбрала — потупа я тя просълзена. — Сега вървете. И да не забравите за празненството.

— Не бихме го пропуснали за нищо на света! — отговори Пола и се приближи до коня. Нямаше право да го докосне, преди да го избършат, но като го погледна, в гърлото ѝ заседна буца. Той все още дишаше тежко, с разширени ноздри, облян в пот. Как е могла някога да си мисли, че е грозен? В момента ѝ се струваше най-красивият кон на света.

— Ще изпека специална фурна за теб — прошепна тя. — От любимия ти вид, с моркови. Какво ще кажеш?

Конят кимна, сякаш я разбра. Пола се засмя и се обърна към Джон-Хенри.

— Аз... — започна тя, но той поклати глава и се усмихна.

— Ще имаме достатъчно време. Целият живот е пред нас. Но сега искам да знам само едно нещо.

— Какво?

— Че не съжаляваш.

— Съжалявам само за едно — отговори тя и се усмихна, като видя тревогата в очите му. — Че ми трябваше толкова много време, за да разбера кое е истински важно за мен.

Джон-Хенри пое въздух. Сега можеше да повярва в това, за което смееше само да се надява. Въпреки нежеланието си бе оставил Пола да си отиде, а тя се върна. Виждаше чувствата, преливащи в тези красиви изразителни очи. Писано било, помисли той и разтвори ръце.

Пола не се колеба нито миг. Хвърли се в прегръдката му. Той се засмя щастливо.

За всички празникът едва започваше.

Издание:

Риса Кърк. Гордостта на Сара

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Красимира Абаджиева

ISBN: 954-11-0152-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.